

ΠΑΙΝΟΥΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

29

ΕΤΟΣ Γ' ΔΡΙΘ. 119

ΔΗΜΟΤ.
ΕΛΛΑ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.100 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

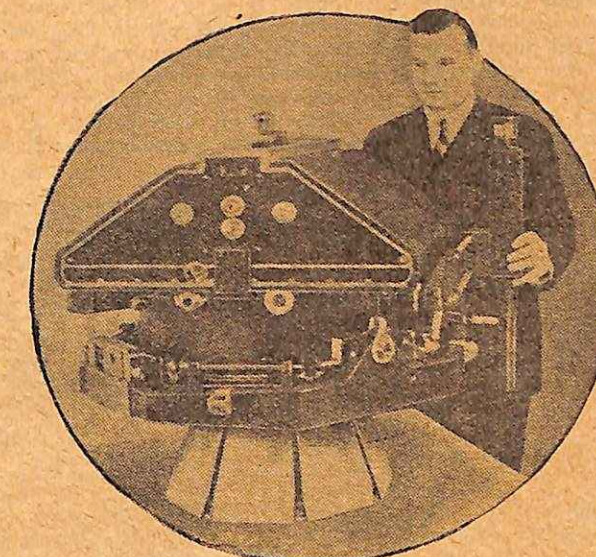
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

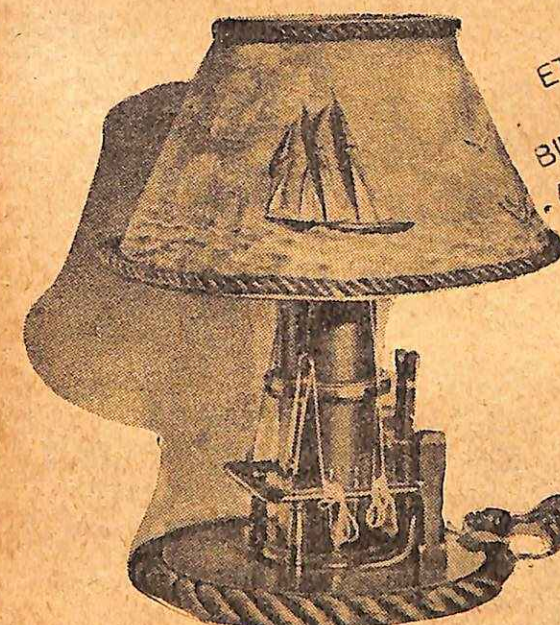
ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

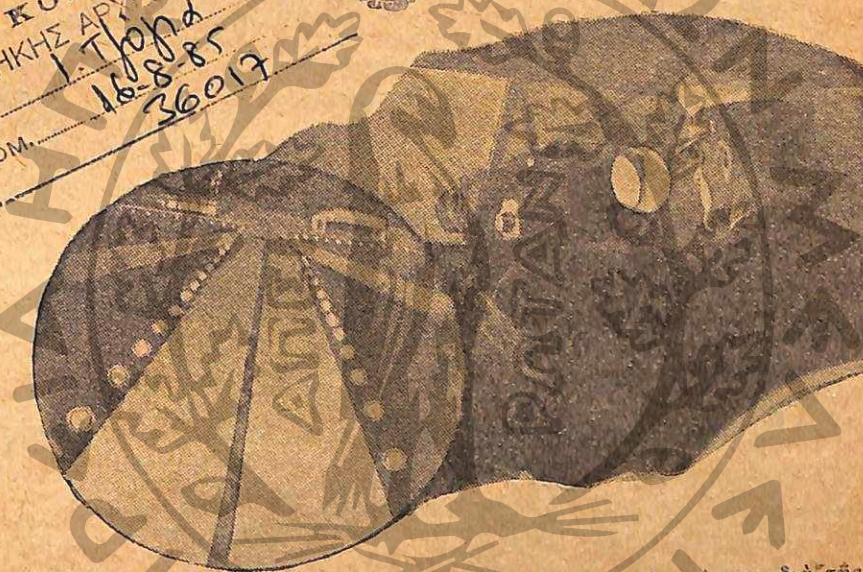
Ένας γερμανός μηχανικός κατασκεύασε αυτοκίνητον τὸ ὁποῖον δύναται ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος νὰ μετασχηματίζεται εἰς βενζινάκατον. Τὸ νέον τοῦτο ἀμφίβιον ὄχημα θὰ χρησιμοποιηθῇ ἀπὸ τὴν γερμανικὴν ἀστυνομίαν. Εἰς μὲν τὴν ξηρὰν ἀναπτύσσει ταχύτητα 190 χιλιομέτρων τὴν ὥραν εἰς δὲ τὴν θάλασσαν 22 μίλια τὴν ὥρα!

Ἰδοὺ ἓνα μηχανήμα πὺ ἐπιτρέπει τὴν καταμέτρησην τοῦ ὕψους εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται τὸ στρατο-σφαιρικὸν ἀεροπλάνον, τὴν πείσιν ἢ τὴν ἀραιότητα τῆς ἀτμοσφαιρᾶς καθὼς καὶ τὴν πρόγνωση ἐπικειμένων ρευμάτων ἢ κενῶν τοῦ ἀέαντος.

Ἡ τηλεόρασις ἔχει σημειώσει τελευταίως καταπληκτικὰς προόδους. Μία τηλεοπτικὴ λάμπα εἰς τὸ ἀμπαζοῦρ τῆς ὁποίας σχηματίζονται τὰ ἀντικείμενα πὺ εὐρίσκονται ἐντὸς τῆς περιοχῆς τῶν ἡλεκτρικῶν κυμάτων πὺ λαμβάνει τὸ ραδιό μας.

Μία νέα ἐφεύρεσις εἶναι ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ τηλεσκόπιον διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐφοδιασθοῦν τὰ ἀεροπλάνα ὥστε νὰ δύνανται νὰ παίρνουν φωτογραφίας ἀπὸ μεγάλα ὕψη. Τὸ μηχανήμα αὐτὸ μεγενθύνει τὰ ἀντικείμενα 600 φορές. Καὶ τοῦτο λόγῳ τοῦ μεγάλου ὕψους εἰς τὸ ὁποῖον θὰ εὐρίσκεται τὸ ἀεροπλάνον.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΗΧΗΤΕΙΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΣ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.
1-17074
16-8-85
36017

Τὸ Σατυρικὸν Πάνθεον

Ἐν μιᾷ μόνῃ σελίδι.
γραμμένο ἀπὸ τὸν ΠΩΛ ΝΟΡ (Νῖκο Νικολαΐδην)

Ἐνα μικροῦλι «Πάνθεον» σατυρικὸν θὰ βγάλω
σὲ μιὰ σελίδα μοναχὰ γιὰ νὰ ἔμῃ μέσα στ' ἄλλο,
ἥγουν μὲς στὸ μεγάλο,
πρᾶγμα ποὺ θὰν' εὐχάριστο γιὰ σὲς, δὲν ἀμφιβάλλω,
μ' ἔλο ποὺ θὰ γλυντήσατε χάρις τῷ Καρναβάλῳ.

Τὸ σατυρικὸν «Πάνθεον» εἶναι, ὅπως ἐξάγεται ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω στίχους, ἓνα μονοσέλιδον σατυρικὸν φύλλον, ποὺ ἀποτελεῖ ἀκρότος ἐν κράτει, δηλαδή, περιοδικὸν ἐν περιοδικῷ, μέσα στὸ μεγάλο «Πάνθεον». Στὸ «Σατυρικὸν Πάνθεον» εἶναι καὶ ἐφ' ὅσον θὰ συνεχισθῇ ἡ σύνταξις του, πρᾶγμα ἀμφίβολο ἂν δὲν ὑπάρξῃ τὸ ἀπαιτούμενον κέφι καὶ ἡ σχετικὴ ὁρεξὶς κοπῇ ἀπὸ τὸ πρῶτο τοῦτο φύλλον, θὰ βρίσκουν οἱ ἀναγνώσται τοῦ μεγάλου «Πάνθεου», ὅτι δὲν βρίσκουν στὸ μεγάλο «Πάνθεον», ἦτοι:

Εὐθυμογραφίματα τῶν μεγαλυτέρων χιονομοριστῶν μας, Γιαννακοπούλου, προέδρου τῶν Ζηλωτῶν τοῦ Χριστοῦ, Κ. Λυβουρινόπου, καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, Γ. Ζερβό, δεξιὸ χεῖρ τοῦ τῆς πέννας καὶ ξεκαρδιστικοῦ καρικατουρίστα, κ.λ.π., κ.λ.π. Ἡ θικὸν κήρυγμα, τοῦ διαπρυσίτου κήρυκος τῆς χριστιανικῆς ἡθικῆς Μαυρομμάτη, τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ φιλολογικὸν ψευδώνυμον «Δράκος Καλογρέζας», ὡς καὶ τοῦ εὐσεβεστάτου λησάρχου Παπαδήμα, ὁ ὁποῖος, πρὶν ἀπὸ κάθε φόνου, προσήνχετο στὴν Παναγία καὶ στὸ Χριστὸ καὶ στοὺς δύο ληστές ποὺ ἐσταυρώθηκαν μαζί με τὸν Σωτῆρα. Θὰ βρίσκουν ἐπίσης οἱ ἀναγνώσται τοῦ Σατυρικοῦ Πάνθεου ὠραϊότατα ἀναγνώσματα, παρμένα ἀπὸ τῇ ζωῇ τοῦ ἀριστοκρατικωτέρου κόσμου τῶν φυλακῶν, διὰ τὰ ὁποῖα θὰ γίνῃ ἐιδικὴ ἔκδοσις ὑπὸ τὸν τίτλον τὸ Λαποδυτικὸν Πάνθεον. Ἡ δὲ ἔχουμε ἐξασφαλίσει τὰ ἀπομνημονεύματα τῆς ἐριτίμου Ἑλληνίδος λογίας κ. Ἀρτέμιδος Κάστρου, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τὴν ἐπίσης σοφὴν κόρην της: «Πῶς ἐτεμαχίσσαμε τὸν ἀγαπημένο μας Δημητράκη».

Ἀλλὰ τὸ Σατυρικὸν Πάνθεον δὲν περιορίζεται σήμερον σ' αὐτὰ καὶ μόνον.

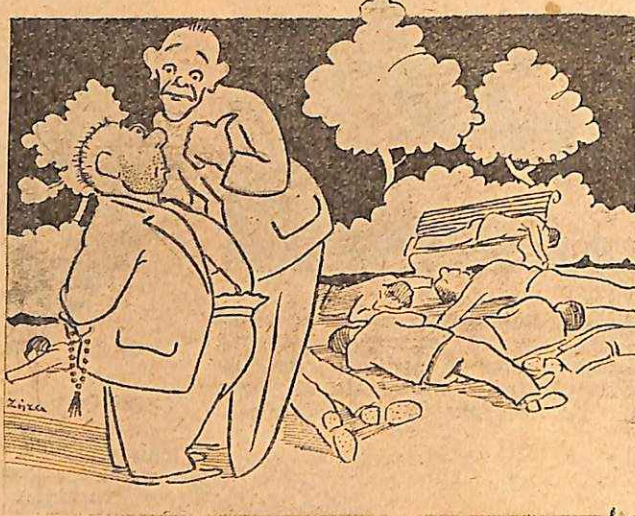
Ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του νὰ συμβάλῃ στὸ γοήγορο πλουτισμὸ ὅλων τῶν κατοίκων τῆς πτωχῆς αὐτῆς γωνίας τῆς γῆς θὰ μοιράσῃ δῶρα σὲ ὅσους ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας του προσκομιῶσιν εἰς τὰ γραφεῖα του πιστοποιητικόν, ὑπογεγραμμένο ἀπὸ τὸν ἰατρὸ τῆς οἰκογενείας των, τὸν ἱερεῖα τῆς ἐνορίας, τὸν ἀστυνόμου τῆς περιφερείας καὶ τὸν διευθυντὴ ἀνεγνωρισμένης ψυχιατρικῆς κλινικῆς, ὅτι ἀνθεξάν νὰ διαβάσουν μέχρι τέλους, ἢ τοῦλάχιστον μέχρι τοῦ σημείου τοῦτου τὴν παρούσαν σελίδα. Τὰ δῶρα θὰ εἶναι: Εἰς τοὺς κάτω τῆς ἡλικίας τῶν δύο ἐτῶν ἀναγνώστας, ἀνὰ μία νταντὰ μετὰ ἄφθονο καὶ ἀποστειρωμένον γάλα. «Ἐμπα», εἰς δὲ τοὺς ἄνω τῆς ἡλικίας τῶν διακοσίων ἐτῶν, ἓνα περιστρεφόμενον καινοεργὲς μετὰ σφαιρῶν διὰ νὰ τερματίσουν τὸν ἀχαρὶ καὶ ἀτελείωτον βίον των.

Ἀλλὰ καινοεργίαι τοῦ Σατυρικοῦ Πάνθεου, θὰ εἶναι: ἡ δημοσεύσις ἀνεκδότων ἐπιστολῶν τῶν κ. Μουσσολίνι καὶ Χίτλερ, πρὸς τὸν συντάκτην τῆς παρούσης γοργῆς σελίδος. Πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς αὐτοὺς κυρίους τῶν τυγχῶν δύο ἐκ τῶν μεγάλων εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, ὁ κ. συντάκτης μας ἀπηθύνη ὥρι-

σμένα ἐρωτήματα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀναμένει διεξοδικὰς ἀπαντήσεις. Τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ εἶναι τὰ ἑξῆς: ποῖον πρῶτον προτιμᾷτε; Ἄν δὲν εἴσατε, ὅτι εἴσατε, τί θὰ θέλατε νὰ εἴσατε; Παράλλαν ἢ δάσος; Τί εἶναι ἔρως; Τί εἶναι θανατικὴ ἐκτέλεσις; Τί εἶναι ὄνειρος; Τί πραγματικότης; Γιατί δὲν καθόσαστε στὰ αὐγά σας; Καὶ ἂν καθόσαστε, εἶναι φρέσκα ἢ ὄχι; Καὶ γιατί δὲν σπᾶνε; Τί ὥρα εἶναι; κ.λ. κ.λ. Ἄν οἱ συμπαθεῖς δικτάτορες ἀπαντήσουν εἰς τὰς ἐπιστολάς μας καὶ εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐρωτήματα, θὰ ῥίψωμεν τὰς ἀπαντήσεις των στὸν κάλαθο τῶν ἀχρηστων.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΜΑΣ ΜΕΡΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΟΥ

Ὅταν ὁ Μαυραλεύρης ἐβγήκε ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ θυμῆ-

— Τί πάθανε; Δηλητηριάστηκαν;
— Ὁχι! Διάβασαν τὴ σελίδα τοῦ Πῶλ Νόρ!

θηκε ὅτι εἶχε ξεχάσει νὰ δειρῇ τὴ γυναῖκα του. Ἀμέσως τοῦ ἦρθαν στὸ νοῦ ὅλα τὰ μαρτύρια ποὺ εἶχε τραβήξει ἀπὸ τὰ καπρίτσια τῆς Τερψιχόρης. Ἀπόκορη ἦταν καὶ ὁ ἄερας τοῦ ἔφερε στὸ πρόσωπο μερικὲς ψιχάλες κομφορετί.

Κατὰ μασκαράδες πέρασαν. Τοῦ Μαυραλεύρη τοῦρθε στὰ χεῖλιά μιὰ βροσιά.
— Παληομασκαράδες! Ἐμμουρμούρισε μέσ' ἀπὸ τὰ δόντια του, ποὺ τοῦ λείπαγε τὰ δύο μπροστινά. Μὰ εἶχε καὶ πιασινὰ δόντια; Συλλογίστηκε ὁ Μαυραλεύρης. Χαρά στο! Ἐκανε ὕστερα καὶ ἔτεσε κατὰ γῆς.
Ἦταν νεκρός.

ΓΝΩΜΙΚΑ — ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ — ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Ἡ ζωὴ εἶναι ἓνα καρναβάλι χωρίς καθαρή Δευτέρα. Ὅποιος θέλει καθαρή Δευτέρα δὲν ἔχει παρὰ νὰ μᾶς τὸ πῆ.

Ὅταν ἡ γυναῖκα λή «ὄχι», θέλει νὰ πῇ «ναί». Κι' ὅταν λή «ναί», θέλει νὰ πῇ «ὄχι». Γι' αὐτὸ ὅταν λή «ναί», καὶ ἔξερετε ὅτι θέλει νὰ πῇ «ναί».

Ποτὲ μὴν κάνετε σήμερα, ὅτι μποροῦσατε νὰ κάνετε χθές.

Γιατί; Φίδι λοιπὸν ἐξέστεινα στοὺς κόλπους μου; Ἐξ ἰδίων κρίνεις τὰ ἀλλότρια, ἢ ἐκ τῶν δύο κρίνεις τὰ ἄλλα τρία;

Η ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΑΣ

— Ἐπιφυλλασσόμεθα.. (Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ
Ἐπειδὴ ὁλόκληρη ἡ σελίδα ἐγράφη κατὰ λάθος, σχίστέ την γιὰ νὰ ἡσυχάσετε!

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΛΕΞΕΙΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ
Δὲν τὸ ξανακάνω!

ΠΩΛ ΝΟΡ
Τὸ Σατυρικὸν Πάνθεον λόγῳ ἀσυναρτησίας διακόπτει τὴν ἐκδοσίαν του ἐπ' ἀόριστον, μέχρι τελείας θεραπείας τοῦ συντάκτου του.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. — Ἄμα τῇ ἀναγγελίᾳ τῆς διακοπῆς τῆς ἐκδόσεως τοῦ Σατυρικοῦ Παρορτήματος ἀθρόα ἤρξαν νὰ καταφθάνουν τὰ εὐχαριστήρια τῶν ἀναγνωστῶν του. Μὴ δυνάμενοι νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς ἕκαστον ἰδιαιτέρως, συλλυπούμεθα ἐγκαρδῶς ἅπαντας διὰ τὸ παθημὰ των καὶ ἐλπίζομεν νὰ τοὺς γίνῃ μάθημα.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΝΑ
ΕΚΛΕΚΤΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

“ΑΚΟΜΑ ΤΟΝ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ,”

ΤΟΥ
ΠΑΝΤΕΛΗΣ
ΧΟΡΝ

Εἰς τὸ χρόνο κάποιος χιῶτης φίλος μου με προσεκάλεσε νὰ κάνουμε μαζί ἀποκορὰ στὸ ὠραῖο καὶ μυροβόλο νησί του. Μιὰ μέρα, τὰ σουρουπώματα ποὺ περπατούσαμε στὴν παραλία, μοῦ εἰδείξε ἓνα μεγάλο σπῆτι με βεράντες πρὸς τὴ θάλασσα, καὶ μοῦ εἶπε:

— Τὸ βλέπεις αὐτὸ τὸ ὠραῖο καὶ μεγάλο σπῆτι;
— Ναι πραγματικὰ εἶναι περίφημο! Ἦθελες νὰ τὸ εἶχαμε;
— Ἦθελα νὰ τὸ εἶχα, μὰ χωρὶς τὰ βίβανα του. Αὐτὸ τὸ σπῆτι φίλε μου, ἔχει ἱστορία, μιὰ σαρακατικὴ ἱστορία.
— Μὴ μοῦ τὸ λές! Μήπως κρύβει μέσα στοὺς τοίχους του κάποια τρομερὰ τραγωδία;
— Ἀκριβῶς τραγωδία! Μὰ μιὰ μοντέρνα σιωπηρὰ τραγωδία μετὰ δύο πρόσωπα μονάχα. Ὑπάρχει καὶ κάποιο τρίτο πρόσωπο... ἢ μάλλον δὲν ὑπάρχει πιά..

— Μιλάς αἰνιγματικὰ.
— Ἐχεις δίκαιο. Μὰ θὰ σοῦ ἐξηγηθῶ τώρα ἀμέσως. Ἐδῶ μέσα καθόντουσαν μιὰ φορὰ κ' ἔναν καιρὸ εὐτυχισμένοι ἄνθρωποι. Πάντα χαρούμενοι, κεφατοί, ἀγυρμένοι, καρδιές βουνοί! Ἐκεῖνος, καπετάνιος ποὺ εἶχε φάει τὴ θάλασσα μετὰ τὸ κουτάλι. Ὅταν ἔκανε κἀναν' παρὰ καὶ ἦταν καιρὸς νὰ ἡσυχάσῃ πιά, ἔχτισε αὐτὸ τὸ σπῆτι καὶ κάθησε μέσα μετὰ τὴν γυναῖκα του καὶ τὸ μοναχοπαῖδι του.

Μὰ βλέπεις ὁ θεός... μὰ τί φταίει ὁ θεὸς σὰν ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι τραγωμάσῃ καὶ θέλουμε πολέμους;

— Κατάλαβα θὰ χάσανε τὸ παιδί τους στὸν πόλεμο.
— Στὴ μικρασιατικὴ καταστροφῇ. Μὰ ἔλα ποὺ αὐτοὶ δὲν θέλουνε νὰ τὸ πιστεύουνε ἀκόμα πῶς χάθηκε. Ὅλο καὶ τὸν περιμένουν νὰ ξαναγυρίσῃ, νὰ νὰ ξαναγυρίσῃ. Θιροῦνε πῶς ἀκόμα εἶναι αἰχμάλωτος, οὔτε μαῦρα δὲν φόρεσαν. Ἡ μάνα, κάθε γιορτινὴ μέρα, φορεῖ τὰ πιδὶ καλά της ρούχα γιὰ νὰ δεχθῇ τὸ γιόκα της. Δυστυχισμένοι ἄνθρωποι!

Περπατήσαμε ἀκόμα πολὺ χωρὶς νὰ μιλάμε, με ἀργὸ βῆμα, σκεφτικοί, περιλῦποι, σὰν ν' ἀκολουθοῦσαμε κηδεῖα! Φάσαμε ὡς ἔσω στὸν κάμπο. Ἦταν νύχτα πιά! Κουρασμένοι καθήσαμε σὲ μιὰ πέτρα. Τότε λέω στὸ φίλο μου.

— Τους γνωρίζεις αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους ἀνθρώπους;
— Καὶ βέβαια. Ἐχουμε μάλιστα μαζί καὶ κάποια μακρινὴ συγγένεια. Μήπως θέλεις νὰ τοὺς γνωρίσω καὶ σὺ;

— Ρωτᾷς;
— Ἀνήμερα τὴν ἀποκορὰ τὸ μεσημέρι ἔτρωγα μαζί τους. Ἡ κυρία μιὰ γυναῖκα ἀκοντὴ καὶ ἀδύνατη, με ὅψη ὅλο καλωσύνη, φοροῦσε ἓνα φόρεμα ἀρκετὰ φανταχτερὸ γιὰ τὴν ἡλικία της. Ὁ ἄνδρας τύπος πα αἰοῦ καπετάνιου με δόλοσυρα μαλλιά καὶ μουστάκια καί πάντα μετὰ τὴν γελαστὴ φυσιογνωμία τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων. Ἐνας ὅμως καλὸς παρατηρητὴς θὰ ἐβλεπε πῶς στὴ χαρούμενη αὐτὴ ὄψη του περνοῦσε κάποιο ἀδιόρατο σύννεφο μελαγχολίας.

Καθήσαμε στὸ τραπέζι. Εἴμαστε τρεῖς καὶ τὰ σερβίτσια ἦταν τέσσερα. Στὴν ἀρχὴ θάρρεψα πῶς κάποιον ἄλλο μουσάφιρη περιμέναμε. Μὰ δὲν τόλμησα νὰ ρωτήσω σὰν κατὶ νὰ ὑποψιαζόμουν. Ἄλλως τε σὲ λίγο ἡ ὑπηρετρία σερβίρισε τὸ φαί καὶ ὄχι καὶ νὰ τρώμε. Οἱ δύο σύζυγοι ἐρριχναν κάπου κάπου ματιὰς στὴν ἀδεια θέση.

Ἀπέναντί μας μιὰ βεράντα ἀπ' ὅπου φαίνονταν ἡ θάλασσα καὶ ἡ Μικρασιατικὴ ἀκτὴ. Καθὼς ἦταν μάλιστα ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα καὶ ἓνας περίφημος καιρὸς, θαρροῦσε πῶς ἐκεῖνη ἡ παρτίδα τοῦ πόνου εἶναι τόσο κοντὰ μας, ὥστε δὲν εἶχε παρὰ νὰ ἀπλώσῃ τὸ χεῖρ σου καὶ νὰ τὴ χαϊδέψῃ. Μιὰ μοναδικὴ ἀσπρὴ βάρκα ἀρμένιζε κατὰ τὸ μουράγιο τῆς Χίου, σὰν ναρχότανε ἀπὸ ἀπέναντι. Καὶ οἱ τρεῖς εἴχαμε ἀφοσιωθῇ νὰ τὴν κυττάμε καὶ πᾶψαμε τὴν κουβέντα. Εἶχα ἐπηρεασθῇ σὰν κατὶ καὶ ἐγὼ νὰ περιμένα ἀπὸ ἀπέναντι.

Μὰ ἡ κυρὰ ἔκοψε ἀπότομα τὴ σιωπῇ.

— Μιχάλη, λέει στὸν ἄντρα της, γιατί σήμερα μέρα ποὺ εἶναι φόρεσε μαῦρο λαιμοδέτη;

— Ἀμ τί ἤθελες νὰ φορέσω κόκκινο; Μὰ καὶ φόρεσα ποτὲς ἄλλο χρώμα σ' ὅλη τὴ ζωὴ μου;

— Φαντάσου λέει ναρχότανε ὁ Νάσος μας σήμερα... αἱ;

— Αἱ, καὶ δὲν ἔρθη σήμερα μπορεῖ νὰ ῥθῃ τὴν πρωτοχρονιά... μὰ καὶ ἂν δὲν ἔρθη ἴσα με τότε πάντα τὸν καινούργιο χρόνον θάρθη. Ὅλο καὶ κουβιλιώνωται ἀπὸ καὶ αἰχμάλωτοι, ποτὲ δὲν ἔπαυαν ναρχωνται. Νὰ, δὲ ρωτᾷς ἀπ' ἐδῶ τὸν κύριο δημοσιογράφου...

Κι' ἔξαφνα ὁ καπετάνιος μοῦ πατάει κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ πόδι μου... Ἐτσι δὲν εἶναι κύριε δημοσιογράφε; Πές της κυρὰς ἀπὸ δῶ πῶς κάθε μέρα φτάνει καὶ ἀπὸ ἓνα.

— Καὶ βέβαια λέω ἐγὼ ἀμέσως. Καὶ βέβαια εἶναι πολλοὶ ἀκό-

— Καὶ βέβαια λέω ἐγὼ ἀμέσως. Καὶ βέβαια εἶναι πολλοὶ ἀκό-

— Καὶ βέβαια λέω ἐγὼ ἀμέσως. Καὶ βέβαια εἶναι πολλοὶ ἀκό-

— Καὶ βέβαια λέω ἐγὼ ἀμέσως. Καὶ βέβαια εἶναι πολλοὶ ἀκό-

— Καὶ βέβαια λέω ἐγὼ ἀμέσως. Καὶ βέβαια εἶναι πολλοὶ ἀκό-

— Καὶ βέβαια λέω ἐγὼ ἀμέσως. Καὶ βέβαια εἶναι πολλοὶ ἀκό-

μη ἐκπὶ κάτω καὶ καθεμέρα ἔρχονται. Μὰ ἀμέσως προφταίνει νὰ πῇ ἡ κυρὰ.

— Καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ πῇ ὁ κύριος δημοσιογράφος; λές νὰ μὴ τὸ ξέρω ἐγὼ πῶς κάθε μέρα φτάνουν ἀπὸ καὶ, νὰ χτές ἀκόμα ἔμαθα πῶς ἦρθε κάποιος ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη καὶ ἔλεγε στὸ καφενεῖο πῶς δὲν ἦταν δυὸ μέρες ποὺ ἔφτασε ὁ γυός του. Καὶ στὴν Ἀθήνα μοῦ εἶπανε, πῶς δὲν περνᾷ ἡ μέρα ποὺ νὰ μὴ φτάνουν πέντε—ἔξη καὶ περισσότεροι.

— Ἐτσι δὲν εἶναι κύριε δημοσιογράφε; Καὶ τώρα μοῦ πατοῦσε τὸ πόδι ἡ ἀγαθὴ κυρὰ.

— Καὶ βέβαια εἶναι πολλοὶ ἀκόμη ἐκεῖ κάτω. Γιὰ χρόνια θάρχωνται λίγοι, λίγοι, λέω ἐγὼ.

— Τ' ἀκούς γυναῖκα, γιὰ χρόνια! ὥστε καὶ φέτος ἂν δὲν ἦρθε δὲν πρέπει ν' ἀπελπιστοῦμε..

— Καὶ ποῖος σοῦ εἶπε πῶς ἐγὼ θ' ἀπελπιστοῦ. Ἐσὺ μονάχα ποῦ. Ἄν μπορέσε νὰ ἐξακολουθήσῃ, τὴν ἔπιασαν οἱ λυγμοί.

Ὁ ἄνδρας της σηκώθηκε καὶ πῆγε κοντὰ της νὰ τὴν ἡσυχάσῃ. Ἐνα δάκρυ κύλισε ἀπὸ τὸ μάτι του. Τὸ σκούπισε γρήγορα γιὰ νὰ μὴ τὸ δῇ αὐτὴ.

— Ἐλα τί κάνεις ἐτσι;

— Τί κάνω; δὲν ὑπάρχει λόγος, μὰ τὸ καλὸ ἦταν νὰ ῥθῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα. Μὰ μιὰ φορὰ ποὺ θάρθη, ἔλατε νὰ ποιῶμε στὴν ὑγεία του. Στὴν ὑγεία σας κύριε, ποὺ μᾶς φέρατε καλὲς εἰδήσεις γιὰ τὸ παιδί μας.

Ἐβαλε δύναμι συγκρατήθηκε, ὅσο μποροῦσε καὶ τσουγκρίσαμε ὅλοι τὰ ποτήρια στὴν ὑγεία ἐκείνου.

Σηκώθηκαν ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ περάσαμε στὴ σάλα γιὰ τὸν καφέ. Ἡ κυρὰ πῆγε νὰ τὸν ἐτοιμάσῃ. Τότε σηκώθηκε ὁ παλὸς καπετάνιος, ἔρχεται κοντὰ μου καὶ δακρυσμένος μοῦ λέει.

— Ἡ κακομοῖρα... ἀκόμα δὲν θέλει νὰ τὸ πιστέψῃ πῶς τὸν σφίξαμε ἐκεῖ κάτω, ἀκόμα τὸν περιμένει. Τὴν ἀφήνω καὶ ἐγὼ νὰ νὰ πιστεύῃ. Γιατί νὰ τὴν κακοκαρδίσω; Αἱ, γυναῖκες, βλέπετε Πές της καὶ σὺ τίποτα εἶσαι νὰ ζήσης, πές της πῶς εἶναι ἀκόμα πολλοὶ ἐκεῖ κάτω ζωντανοί.

Μὰ κόπηκε ἔξαφνα, γιατί αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔμπαινε ἡ κυρὰ, σερβίροντας τὸ καφέ.

Σὰν ἀπόπαιε τὸν καφέ, καὶ σερβιρίστηκε τὸ λικέρ, με ρώτησε ὁ καπετάνιος ἂν μ' ἀρέσουν τὰ ποῦρα, καὶ πῆγε στὸ γραφεῖο του νὰ μοῦ φέρῃ μιὰ κάσα.

Ἡ κυρὰ μοῦ ἔγεννε νὰ πάω κοντὰ της καὶ μοῦ λέει μετὰ δάκρυα στὰ μάτια:

— Τὸν κακομοῖρη βασανίστηκε πολὺ στὴ ζωὴ του, τὸν γέρασε ἡ θάλασσα. Ἄν μάθαινε ποτὲ τὴν ἀλήθεια δὲ θὰ μποροῦσε ν' ἀντέξῃ. Γι' αὐτὸ τὸν ἀφήνω νὰ πιστεύῃ πῶς θὰ ξαναῤῃθῃ Σάμπος νὰ μὴν ξέρω ἡ δόλια τί.. μὰ κόπηκε ἡ φωνὴ μέσα στοὺς λυγμούς.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ

Κάθε Κυριακὴ φοροῦσε τὸ γιορτιανὸ της γιὰ νὰ περιμένῃ τὸ γυρισμὸ του..

ΑΙ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Περιήλθεν εις χειράς μου υπόμνημα γυναικείων σωματείων, απευθυνόμενον πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ Βουλὴν. Ζητοῦνται δι' αὐτοῦ πολλὰ ὀρθὰ πράγματα, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλα μὲν κατοχυρώθησαν ἤδη διὰ συνταγματικῶν διατάξεων καὶ ἄλλα, τὰ ὁποία ἐρρύθμισαν, ἔστω καὶ ἀτελῶς, εἰ- δικοὶ νόμοι.

Μέσα ὅμως ἀπὸ τὰ αἰτήματα αὐτά, ἀνακύπτουν καὶ ἀξιώσεις ὑπὲρ τὸ μέτρον ρηξικέλευθοι.

Ἄς τὰς ὀνομάσω οὕτω διὰ τὰ μὴ δυσαρεστήτως τὰς πρωτοπόρους ὁμάδας τῶ- σου κόσμου θηλέων, ὅστις κατὰ πλάσμα τοῦ φυσικοῦ νόμου πρέπει νὰ εἶναι καὶ ὁ- ραῖες. Οὕτω μεταξὺ τῶν αἰτημάτων τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων τῶν σωματείων γίνεται λόγος ἀφομοιώσεως περίπου ὅχι ἀπλῶς τῶν ἐξωγάμων τέκνων πρὸς τὰ γνήσια, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνεν γάμου μητέ- ρων πρὸς τὰς δεσποινίδας διὰ τῆς εὐ- λογίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ληξιαρχι- κῆς πράξεως. Ἀξίως ἰσότητος καὶ ἀναρρεπτικῆς τῆς κρατοῦσης κοινωνικῆς τάξεως, ἀγνοῖα ὅχι εἰς πρόδον, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς... προαγωγὴ τῆς γυναικός.

Εἶναι βεβαίως δικαίωμα ὁ Ἔρως, ἀφ' οὗ μάλιστα τὸ ἐβεβαίωσε καὶ ὁ Σούν- τερμαν.

Ἄλλ' εἶναι καὶ δικαίωμα ἡ ἀξίωσις τῶν ἐντίμων γυναικῶν νὰ ἔχουν μεγαλει- τέραν κοινωνικὴν προστασίαν κατὰ τὸ στά- διον τῆς κυοφορίας, ὡς ἐργαζόμεναι ἔγγα- μοι παρὰ αἱ συνεργασθεῖσαι ἄγαμοι.

Ἄλλ' ἡ «πρωτοπορία» βαίνει καὶ πε- ραιτέρω. Ἀξιοὶ ἐν ὀνόματι τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας νὰ παύσῃ ἡ ὑπαγω- γὴ τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἐλευθεριάζουν, εἰς κρατικὰς ἐπεμβάσεις καὶ οἱ ναοὶ τῆς

Ἀφροδίτης ὅχι μόνον νὰ μὴ ἔχουν εἰς τὴν ἐξώθυραν διακριτικούς φανούς, ἀλλὰ καὶ ν' ἀποτελοῦν ἀσυλὸν ἀπαρξίαςτον.

Τὸ πρᾶγμα φαίνεται ἀπίστευτον. Ἐν τούτοις ἐν τῷ υπόμνηματι διατυπῶνται ἡ ἀξίωσις:

«Νὰ καταργηθῇ διὰ νομοθετικῶν ἢ διοικητικῶν μέτρων ὁ διακανονισμὸς τοῦ ἐλευθέρου ἔρωτος καθὼς καὶ τῶν γνωστῶν οἰκῶν».

Διὰ τὴν φιλοδοξίαν αὐτὴ τῶν ἐν Ἑλ- λάδι γυναικείων σωματείων νὰ προστα- τεύσουν τὰς ἱεροδούλους; Ὁ περιορισμὸς καὶ ἡ καταγραφή των ἔχει λόγον, ἀνα- γόμενος εἰς ὑπόθεσιν ὅχι μόνον δημοσίας τάξεως, ἀλλὰ στενῶς συνδεόμενον μετ' τὴν δημοσὴν ὑγίαν.

Καὶ πρὸκειται μάλιστα περὶ θεσμοῦ ἀρχαιοτάτου.

Ὁ Σόλων ὑπὲρξεν ὁ πρῶτος ἰδρυτὴς «γνωστῶν οἰκῶν». Ἐπειδὴ δὲ τότε πάν- τῃς πάλαι ἀνέχετο νὰ εἰσέρῃ ὑπὲρ τῆς Πολιτείας αἱ ἱεροδούλοι ἐπλήρωναν καὶ ἐπαγγελματικὸν τέλος. Ἀπὸ τὰς πρῶτας δὲ εἰσπράξεις τῶν τελῶν ἐκείνων ἐκτίσθη καὶ ὁ ναὸς τῆς «Πανδήμου Ἀφροδίτης» ἐν ἈθINAIS.

Τὸ τέλος αὐτὸ κατεκυροῦτο εἰς ἐνοὶ κιστάς, οἵτινες ἐλέγοντο καὶ τέλωνα. οὐδέποτε ζημιωθέντας, ἐπειδὴ συνέβαινε νὰ εἶναι οἱ ἐπιχειρηματισταὶ ἐκείνοι, γνῶ- σται τῶν πιθανῶν εἰσπράξεων κατ' οἶκον καὶ κατ' ἄτομον.

Ἀλλὰ συγχρόνως, καίτοι τότε δὲν εἴ- χεν ἀνακαλυφθῇ ἀκόμη ἡ Ἀμερικὴ διὰ τὴν φιλοδοξίαν τὴν μεγάλην νόστον, καίτοι ἐπομένως οὐτε ὁ Ἱπποκράτης ἐσκέφθη νὰ ἐφεύρῃ τὸ περίφημον εἰδικὸν φάρμακον, οἱ οἰκοὶ ἐκείνοι καὶ αἱ οἰκοῦσαι αὐτοὺς ἐτέλουν ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιβλεψιν τῶν «ἀγορανόμων». Ἦσαν δὲ οἱ ἀγορανόμοι

ἀρχοντες, τὰ μάλα τιμώμενοι καὶ ἥσχουν ἐν εἰδὸς ἀστυνομίας ἡθῶν, παραλλήλως πρὸς τὰ καθήκοντα αὐτῶν διὰ τὴν ἐπιμέ- λειαν πάσης ἐν τῇ ἀγορᾷ δικαιοπραξίας.

Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι, ἐν ᾧ τὰ πλεῖ- στα τῶν ἄλλων αἰτημάτων τῶν γυναικείων σωματείων εἶναι ἄξια μελέτης καὶ πρέπει νὰ γίνωνται δεκτὰ τὰ δύο αὐτά, τὰ ἀναγό- μενα εἰς τὴν διάπλασιν νέων κοινωνικῶν ἡθῶν θὰ ἀπορριφθῶν.

Ἐγὼ ἀκόμη τὴν γνώμην ὅτι πρὸς αὐ- τὰ ἀντιτίθενται ὅλα σχεδὸν τὰ μέλη τῶν ἰδίων γυναικείων σωματείων. Ἀλλ' ἀπὸ τὰς ἀρετὰς τῆς γυναικὸς εἶναι ἡ ἀβρότης.

Προφανῶς δὲ τὰ θέματα αὐτὰ προε- βλήθησαν ἀπὸ γυναικῶν «πρωτοπόρους». Τὰς φοβούμενας μήπως θεωρηθῶν καθυ- στερημέναι εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἄλλοι μὲν ἐφαρμόζεται, ὡς ἐν Ρωσσίᾳ, ἀλλοῦ δὲ συ- ζητεῖται ὁ ἐλευθερὸς γάμος, ὡς πρόοδος καὶ κοινωνικὴ εὐτυχία. Ἡ δὲ ἀβρότης τῶν ἄλλων τὰς ἐξώθησεν εἰς σιωπὴν ἀπὸ δοχῆν τῶν ἐξωφρενικῶν αὐτῶν προτάσεων.

Αἱ πρωτοπόροι ὅμως, βαδίζουσαι μετ' ὑπερβολικὴν ταχύτητα πρὸς τοὺς νεωτερι- σμοὺς ἐλησμόνησαν «ὅτι ὅποιος βιάζεται σκοντάβει». Καὶ ἐσκόνταψαν τὴν φορὰν αὐτὴν ἐπικινδύνως, ἐπιτυχάνουσαι νὰ κα- θιστοῦν ἀντιπαθητικὰ καὶ τὰ συμπαθητι- κώτερα τῶν αἰτημάτων τοῦ γυναικείου κό- σμου ὑπὲρ ἰσοπολιτείας καὶ ἀνυψώσεως τῆς γυναικὸς εἰς ἴσον μετ' ὁνδρα ἐπί- πεδον, ἐν τε τῷ πολιτικῷ καὶ τῷ ἀστικῷ βίῳ. Πάντως αἱ πρωτοπόροι αὐταὶ ἡ δὲν ἔχουν συζύγους ἢ δὲν ἔχουν τέκνα ἢ ἄλλως εἶναι πλάσματα ἀγγελικά, ἀγνοοῦντα τὰς κακίας τοῦ κόσμου καὶ μηδέποτε πληροφω- ρηθέντα ὅτι ὑπάρχει τὸ σχετικὸν Νοσοκο- μεῖον τοῦ κ. Φωτεινοῦ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΩΠ

ΤΟΥ ΠΩΠ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΛΕΝΤΙΑ

ΕΠΟΠΟΙ'ΙΑ

Στῆς Πατακῶς τῆς Σκορδαροῦς, ποῦταν πρώτη στοὺς χοροὺς, σὲ ντόπιους κι' ὀργρατίζους καὶ ἄσσα στὸ τραγοῦδι, τὴν τελευταία Κεριακὴ γέννηκε ἀριστοκρατικὴ συγκέντρωση καὶ κήκη, ποὺ λέν, τὸ πελεκοῦδι.

Παρήσαν οὐλὴν ἡ γειτονιά καὶ κάθε νιὸς κι' ὁμορφονιά, τὰ ἡρώϊα Πετράλωνα, τὸ Γκαζοχωρὶ οὔλο, ἡ Φλωρεντία ἡ σπανή, ἡ γκαβομάτα ἡ Φωτεινή, ἡ Κατερίνα ἡ χοντρή ἡ Χαροτρίχτρα ἡ Πούλω.

Ἦτανε ὁ Μίστος Καταπῶς, ἡ Τερψιθέα ἡ μαστροπὸς μετ' δύο ψυχοκόρες τῆς καὶ μιὰ «ὑπονοουμένη», ἡ Ἀφροδίτη ἡ Τσιμπλοῦ κι' ἡ Ροῦσσα ἡ Γιαβὰς Λιουμπλιού κι' ἡ Φούλα, ποὺ παρᾶστανε τὴν Ἀναδυομένη.

Ἦτανε ὁ Τάκης ὁ Γελές, ὁ Πανσανίας ὁ Ναργελές, ποὺ διατέλεσε κλητὴρ ἐπὶ Γεωργίου Α', ὁ Κατσαμπρόκος ὁ μπεκρῆς, ὁ Νώντας μετὰ τῆς μικρῆς κι' ὁ Πέτρος ὁ μπαλωματὴς μετὰ τοῦ πρώτου χάλφου.

Προσῆλθε ὁ Κώτσος Συφορᾶς, μετ' ὅλην τὴν Ἀθησαυρὸν Ρᾶς, μετ' ἡμῶν τὸν καὶ μετ' ἡμῶν τὸν, μετ' ἡμῶν τὸν καὶ μετ' ἡμῶν τὸν.

ποῦχε ἕνα καὶ καλὸ μετ' ὅσῃ, στὸ τραπέζι τοῦ ζωγραφιστά, σὺν τρομοκράτης Οὐστατζῆς κι' οὐσσάρους τοῦ θανάτου.

Κ' ἦτανε κ' ἡ κουστὴ Μαριά μετ' ἕνα βρόφον στὰ σκαριά γυναικῶ ἀστεφάνωτης τοῦ Ἀντρέα τοῦ Πουλιουπιάστη κι' ἡ Μελομένη ἡ γλυκειά, ποῦταν συχώριο καὶ μπουκιά, μπαστάρδα τῆς μητέρας τῆς κ' ἐνοῦ ξαχαροπλάστη.

Ἦτανε ἡ Μόρφω, ἡ Ἀρετὴ κ' ἦτανε ἀκόμη ἀρχετοί, ποὺ τὸ χαρτὶ δὲ θάφτανε οὐλοὺς νὰν τοὺς χωρέσει καὶ πρὸς τίς δύο τὸ πρωί, αἱ, ρε θεέ μου, ὀχλαλοὶ σαράντα τὸσο ἀνθρώποι εἶχανε γένει φέσι.

Τὸ τί ἀπόγινε μετὰ κανεῖς δὲν ξέρει. Σαματὰ ἀκούσανε τρικουβερτο οἱ δύστυχοι οἱ γειτόνοι καὶ ἐξεχώριζε τρανὴ τοῦ Κώτσου Συφορᾶ ἡ φωνή, ποὺ ἀπαξ κάνει τὴν ἀρχὴ βαρύνεται νὰ σκοτώνει.

Καὶ τὸ πρωί, ἄχ, τί νὰ δῆς! Ἦταν σαράντα ἀπὸ βραδὺς καὶ ὄντας ἐξημέρωσαν ἡ μέρα, ὠϊμένα κι' εἶχε τελειώσει ὁ χορὸς, βρεθῆκαν πτώματα σωρὸς. Τὰ μέτρησαν. Καὶ ἦτανε σαράντα πωρὸς ἕνα.

ΠΩΠ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΑ ΜΥΡΜΗΓΚΙΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΣΗΦ ΚΑΙ ΤΑ ΜΥΡΜΗΓΚΙΑ

Ὁ φυσιοδίφης Χάνς Ἐουερ ἀνακάλυψε σ' ἕνα χωριὸ τῆς Ἀργεντινῆς, τὸ Παμπᾶς, μιὰ ἀποικία μυρμηγκῶν ποὺ εἶ- χαν κάνει τὴ φωνὴν τοὺς μέσα στὸ κεφάλι ἐνδὸς ξυλίνου ἀγάλματος τοῦ Ἀγίου Ἰωσήφ ποὺ βρισκόταν τοποθετημένο πάνω στὸν ἄμβωνα τῆς ἐκκλησίας. Τὰ μυρμήγγια συνήθι- ζαν νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ ρουθόδι τοῦ ἁγίου καὶ νὰ κάνουν τὸν περίπατό τους γύρω σὲ ὅλο τὸ ἀγαλμα- δίνοντας ἔτσι τὴν ἐντύπωση ἀπὸ μακριὰ ὅτι ὁ ἅγιος αὐ- τὸς ἔπαιρνε ταμπάκο!

Ὁ ἴδιος φυσιοδίφης μᾶς διηγεῖται ἐπίσης σ' ἕνα τοῦ βι- βλίου ποὺ ἐξέδωσε, ὅτι μέσα στὸ παρεκκλήσιο τοῦ νεκροτά- φείου στὸ Μπρεσλάου, ἕνας νεκρὸς ποὺ διενυκτέρευσε ἐ- κεῖ βρέθηκε τὴν ἄλλη μέρα δίχως σάρκες καὶ δίχως φέρε- τρο ἀκόμα. Ὅλα εἶχαν λεηλατηθῇ ἀπὸ τὰ μυρμήγγια καὶ μόνο ὁ σκελετὸς εἶχε μείνει ἄθικτος.

ΜΙΑ ΓΕΦΥΡΑ ΑΠΟ ΜΥΡΜΗΓΚΙΑ

Τὰ μυρμήγγια τῆς ζούγκλας εἶναι ἀκόμα πρὸς ἐπικίνδυνα ὁσάκις δὲ ἀποφασίσουν νὰ ἐπιστρατεύσουν ἀναδεκνύονται δεινοὶ καὶ εὐφρεῖς πολεμισταί. Ἡ στρατιωτικὴ τους παρά- ταξη φθάνει πολλὰς φορὲς σ' ἕνα μῆκος μεγαλειότερο ἀπὸ 100 μέτρα. Προχωροῦν κατὰ φάλαγγες ὀλικοῦ πλάτους τριάμιση μέτρων.

Οἱ φοβερεῖς αὐτὲς ἐκστρατεῖες λαμβάνουν χώραν τὴ νύ- χτα, ἂν τύχη δὲ καὶ καταληφθῶν ἀπὸ κανένα ἀπρόοπτο φῶς, διαλύουν ἀμέσως τὴν παράταξίν τους καὶ καταφεύγουν σὲ σκοτεινὰ μονοπάτια ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξακολουθοῦν τὴν πορείαν τους.

Τὸ στράτευμα αὐτὸ τῶν μυρμηγκῶν ἐνσπείρει τὸν πα- νικὸ σὲ ὅλα τὰ ἔντομα τῆς ζούγκλας. Ἡ παρουσία τους σημαίνει γι' αὐτὰ βέβαιον ὄλεθρον. Κάνθαροι, σφήκες, φίδια καὶ διάφορα ἄλλα ἔντομα καὶ ἐρπετὰ... διαλύονται ἀπὸ τὴ μακάβρια στρατιὰ σὲ μυριάδες τεμάχια καὶ καταβροχθί- ζονται.

Τὰ μυρμήγγια τῆς ζούγκλας δὲν περιορίζονται μόνο σ' αὐτὴ τὴν λεία: Προσβάλλουν καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀ- κόμα. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ παραπάνω βιβλίου μᾶς διηγεῖται μιὰ φρικιαστικὴ ἐπιδρομὴ ποὺ ἐπεχείρησαν ἐναντίον τοῦ δταν βρισκόταν στὴν Ἰνδία.

Ἐκαναν τὴν ἐμφάνισίν τους τὴ νύχτα. Γι' αὐτὸν ἀκρι- βῶς τὸ λόγο εἶχε φροντίσει ἀπὸ βραδὺς ν' ἀπομονώσῃ τὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ τοῦ τοποθετώντας αὐτὰ μέσα σὲ κύ- πελλα μετ' πετρέλαιον, τὴν μυρουδιά τοῦ ὁποῖου, ὅπως εἶναι γνωστὸν, ἀπεχθάνονται ὅλα τὰ ἔντομα. Ὁ δόκτωρ Ἐουερ βρισκόταν στὸ κρεβάτι τοῦ καὶ μόλις τὸν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος. Ἐξαφνὰ ἀκούσε ἕνα δυνατὸ «πίπ—πίπ» Σιγὰ—σι- γὰ ὁ ἦχος αὐτὸς δυνάμωνε: Ἦσαν οἱ ἀπελπισμένες κραυγὲς τῶν ποντικῶν μετ' ὅποια γευμάτιζαν τὰ μυρμή- γκια. Ἐκανε νὰ σηκωθῇ δταν μ' ἐκπληξὴ παρατήρησε ὅτι τὸ χαλὶ ἦταν κυριολεκτικὰ πλημμυρισμένο ἀπὸ μυρμή- γκια, σ' ἕνα πάχος ἀρκούντων πόντων. Τρομαγμένος πετά- χθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ καὶ ἔτρεξε ν' ἀνεβῇ στὴ κορέ- κλα. Ἐκατοντάδες ὅμως ἀπ' αὐτὰ πρόφθαναν καὶ γατζώ- θηκαν ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ. Δι- χῶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία τοῦ πήδησε ἐπάνω στὸ τραπέ- ζι τὸν ἀκολουθήσαν ὅμως κι' ἐκεῖ.

Στὸ μεταξύ παρουσιαζόταν κι' ἕνας ἄλλος κίνδυνος ἐξ' ἴσου σοβαρός: Οἱ μᾶζες τῶν μυρμηγκῶν ἐβγαζαν μιὰ δυ- σωδία ἀνυπόφορη ποὺ τοῦ- φερνε λιποθυμία. Ἄν ἔχανε τίς αἰσθήσεις τοῦ ἀσφαλῶς ἦταν χαμένος.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΟΝΕ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Στὸ ἐπόμενο

Συνεργασία νέων διακεκριμένων λογοτεχνῶν.— Εὐθυμὰ διηγήματα.— Σατυρικὲς σελίδες.— Δια- σκεδαστικὰ παιγνίδια κλπ.

ΕΚΛΕΚΤΗ ΥΛΗ

ΣΕΛΙΔΕΣ

60

ΠΑΝΘΕΟΝ

Γεμάτος φρίκη καὶ ἀηδία σκαρφάλωσε στὸ νιπτήρα κι' ἔχωσε τὸνα τοῦ πόδι μέσα στὴν κανάτα μετ' τὸ νερὸ καὶ τὸ ἄλλο μέσα στὴ λεκάνη. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀνέπνευσε νο- μίζοντας δὲι στὸ μέρος ἐκεῖνο ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν φθά- σουν. Δὲν εἶχε ὅμως ἐκτιμῆσει ἀρκετὰ καλὰ τὴν εὐφυΐα τους, καὶ μετὰ τὴν ἐκτιμῆσιν τοῦ εἶδε νὰ σχηματίζουν μετ' αὐτὰ σώματά τους μιὰ ζωντανὴ γέφυρα ἀπὸ τὴν ἄκρην τοῦ τρα- πεζιοῦ ὡς τὴν ἄκρην τοῦ νιπτήρος. Τὸ πρὸ ἀπίστευτο σ' αὐτὴ τους τὴν ἐνέργεια ἦταν ὅτι εἶχαν τὰ ἄθλια καὶ μηχανικὲς γνώσεις. Ἡ πρωτότυπη γέφυρα ἦταν κατασκευασμένη σὲ σχῆμα τόξου γιὰ ν' ἀντέχῃ στὸ βάρος!

Οἱ στιγμὲς γιὰ τὸν δόκτορα ἦσαν κρίσιμες. Πάνω ἀπὸ τὴν μυρμηγκιῶδη αὐτὴ γέφυρα ἄρχισαν νὰ διαβαίνουν οἱ πρῶτοι ἐπιδρομεῖς ἔτοιμοι νὰ ἐπιτεθοῦν. Ἀσφαλῶς δὲ θὰ τὸν ἔτρωγαν ζωντανό, ἂν δὲν πηδοῦσε πάνω στὸ κρεβάτι του, τὸ ὁποῖο δὲν μπορούσαν με κανένα τρόπο νὰ κυριέ- ψουν. Τὸ πρῶτ' οὐτε ἴχνος δὲν εἶχε μείνει ἀπὸ τὰ μυρμήγ- κια, ἐνῶ κάθε ζωντανὸ ποὺ φώλιαζε μέσα στὸ δωμάτιο του (ποντίκια, χελῶνες, μικρὰ φεῖδια κλπ.) εἶχαν τελείως ἐξολοθρευθῇ. Μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶχαν ξεκάνει κι' ἕνα πε- λώριο φεῖδι κι' ὁ σκελετὸς ποὺ βρισκόταν πλῶς ἀπ' τὴν πόρτα μαρτυροῦσε τὸ νυκτερινὸ μακελειό. Αὐτὸ τὸ εἶδος μυρμηγκῶν εἶναι γνωστὸ στοὺς Ἰθαγενεῖς γιὰ τὴν ἀδηφα- γία του, στρατιᾶς δὲ ἀπ' αὐτὰ ἔχουν καταβροχθίσει ἄλο- γα, βῶδια, λεοπαρδάλεις, σκύλους, κόττες, καὶ ἀγριογού- ρουνα! Ὡστόσο γιὰ τοὺς Ἰθαγενεῖς εἶναι πρώτης τάξεως τροφή καὶ τὰ προτιμοῦν τηγανητά!

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Ὅπως οἱ ἄνθρωποι τρώγουν τὸ ψωμὶ τους ψημένο, ἔ-τσι καὶ τὰ μυρμήγγια τὰ... καρβέλια τους τὰ ψήνουν μετ' τὴ βοήθεια τοῦ ἡλίου! ἔχουν τὸ μέγεθος τοῦ πιπεριοῦ κι' ὅταν ψηθοῦν ἀποκτοῦν ἕνα ἐρυθρόφαιο χρώμα. Τὰ μυρμήγγια τῶν κήπων χτίζουν τὴς φωλῆς τους στὴς κορφὲς τῶν δέν- τρων γιὰ νὰ τὴς προστατεύουν ἀπὸ τὴς πλημμύρες. Τὸ εἶ-δος αὐτὸ τῶν μυρμηγκῶν ἀγαπᾷ πολὺ τὰ λουλούδια, Ἐξῶ- δὲ ἀπὸ τίς κατοικίες τους συχνὰ φυτρώνουν πρασινάδες ποὺ εἶναι δημιουργήματα δικὰ τους.

Στὰ σπῆτια τους ἡ κοσμικὴ κίνησι δίνει καὶ παίρνει. Οἱ δὲ προσκεκλημένοι γίνονται δεκτοὶ μ' εὐχαρίστηση.

ΤΑ ΜΕΘΥΣΙΑ ΤΩΝ ΜΥΡΜΗΓΚΙΩΝ

Ὡστόσο ὅμως, ὅσο τέλεια κι' ἂν εἶναι ἡ ζωὴ τους δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἔχῃ καὶ τὴν κακίαν τῆς θψης.

Υπάρχει ἕνα εἶδος ξανθοῦ κανθάρου, μετ' ὁποῖο τὰ μυρμήγγια τὰ... ρίχνουν ἔξω. Τὸ τριχωτὸ τοῦ σώματος βγάζει μιὰ μεθυστικὴ μυραδιά, στὸν πειρασμὸ τῆς ὁποίας δὲν μποροῦν ν' ἀντισταθοῦν. Γίνονται φέσι στὸ μεθύσι καὶ κα- τὸν ὁ κανθάρους κρατᾷ τὸ χορὸ κι' ἀρχίζει μαζί τους ἕνα γλέντι τρικουβερτο!

Ὅταν ὅμως τὰ ἐγκατα- λείψῃ, τότε αἰσθάνονται τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς μέ- θης τῶν. Νοιώθουν τὸ αἷμα τους νὰ τοὺς τὸ πιπιλίζουν ἐκατομμύρια ψεῖρες. Τέλος πέφτουν ἀνάσκελα καὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρεα τοῦ καθαρκτοῦ νέκταρος ὁραματίζονται ποῖος ξαίρει τί ἐξωτικὲς εἰκόνες.

Τόση εἶναι ἡ ἐξυπάδα τῶν μυρμηγκῶν, ὥστε ἀνα- φέρεται καὶ τὸ παρακάτω ἀ- νέκδοτο:

Σὲ μιὰ συζήτηση περὶ με- τεμψυχώσεως ὁ Βίσμαρκ ρω- τήθηκε ἀπὸ ἕνα φίλο του φυ- σιοδίφῃ τί θὰ προτιμοῦσε νὰ γίνεταν μετὰ τὸ θάνατό του. Κι' ὁ Σιδηροῦς Ἀρχικαγκελλά- ριος ἀπήντησε ἀμέσως:

—Θάθελα νὰ ἦμουν μυρ- μῆγκι τῆς ζούγκλας.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ... ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΑΣ

Ούγγρικά έθιμα και αμερικανικοί εξωφρενισμοί

Η μικρή πόλις Μποντον της Ούγγαρίας, είναι ασήκωστη όχι για τις φυσικές της καλλονές ή για τα καλλιτεχνικά της μνημεία, αλλά γιατί κατ' έτος γίνεται εκεί μια «έκθεση» γάμων. Το πρωτότυπον αυτό γεγονός λαμβάνει χώραν κατά το φθινόπωρον και μπορεί να φαντασθή κανείς με πόση ανυπομονησία το περιμένουν τα κορίτσια και οι νέοι που θέλουν να βρουν μια καρδιά που τους ταιριάζει.

Ντυμένοι με τα καλύτερά τους φορέματα πηγαίνουν την ημέραν της γιορτής στη πλατεία της αγοράς όπου υπάρχουν μικροί μαγαζάκια που πουλούν αναψυκτικά και γλυκίσματα. Η νέα που θέλει να παντρευτή προχωρεί και πλησιάζει ένα απ' αυτά τα μαγαζάκια και παίρνει ένα γλυκό. Αν την στιγμήν εκείνην την πλησιάσει ένας νέος, πρέπει να της προσφέρει αναψυκτικό και να της πη: «Ο Θεός άς σε δώσει σε μένα», και η κόρη απαντά: «Άς γίνη το θέλημά Του». Μ' αυτά τα λόγια ο γάμος έχει συμφωνηθή.

Ο τρόπος αυτός είναι πράγματι χαριτωμένος και έντοπλος νέων, και κοριτσιών πηγαίνει στο Μποντον απ' όλα τα γειτονικά χωριά για να λάβουν μέρος στη γιορτή.

Η συρροή όμως της νεολαίας στο Μποντον έχει αυξηθή σημαντικώς από δυο έτων άφ' ότου δηλαδή συνέβη ένα έπεισόδιον που συνεκίνησε όλον τον Ούγγρον.

Ο κόμης Μπέλα Σαρόζι, ένας νέος και καλός διπλωματικός, βρισκόταν στο Μποντον περαστικός, ακριβώς την ημέρα της γιορτής. Έπειδή είχε ακούσει την πρωτότυπη αυτή συνήθεια και μη ξέροντας πώς να περάσει τον καιρό του φόρεσε τα ρούχα του υπηρέτου του και πήγε στη γιορτή. Ινκόγνιτο. Μόλις έφθασε εκεί είδε μια χαριτωμένη κοπέλλα, ξανθεία και έλκυστική ή οποία έτρωγε ένα γλύκισμα ενώ την ίδια στιγμή ένας νέος την έπλησίαζε για να της προσφέρει το αναψυκτικό. Ο κόμης πρόλαβε τον τελευταίον και διατάσσοντας αυτός ένα ποτό της είπε: «Ο Θεός άς σε δώσει σε μένα». Κι' η κόρη του απήντησε: «Άς γίνη το θέλημά Του».

Ο κόμης δεν είχε σκοπό να παντρευτή την όμορφη νέα. Θά έφευγε σ' λίγο από κοντά της γιατί την άλλη μέρα επρόκειτο να ταξιδέψει. Κι' έτσι εκείνη δεν θα μάθαινε τίποτε γι' αυτόν. Κάνοντας όμως έναν περίπατο μαζί της την παρητήρησε καλά. Ήταν πραγματικά ωραία κι' η φωνή της δροσερή, πράγμα που τον έκανε να νοιώσει γι' αυτήν ένα γλυκό αίσθημα. Χόρεψαν και ύστερα χωρίστηκαν άφοι συνεισφέροντας να συναντηθούν την επομένην για να τον παρουσιάσει εκείνη στους γονείς της.

Όλη τη νύχτα ο Μπέλα Σαρόζι βασανίστηκε από σκέψεις. Η νεαρά κόρη τον είχε σαγηνεύσει αλλά αν την παντρευόταν, θα κατέστρεφε στη διπλωματική του καριέρα. Άλλ' ούτε και ήταν γυναίκα που θάμενε κοντά του ως φίλη του.

Όλη τη νύχτα η Μαρία Σαρόζι, η πλούσια κόρη του μεγαλύτερου κτηματίου της περιφέρειας εκείνης σκεφτόταν τον κόμητα, γιατί έκανε άσχημα που φόρεσε τα φορέματα της υπηρέτριας της και θέλησε να παίξη μ' έναν άγνωστον νέον. Ποιός μπορούσε να είναι; Θά ήταν κανένας χωρικός φαινόταν άλλως τε από τα ρούχα του, αλλά ήταν τόσο συμπαθητικός! Είχε σαγηνευθή από την ευγένεια του και γι' αυτό άφηφώντας τα πάντα πήγε στη συνάντησή που είχαν

ορίσει. Ο Μπέλα είχε αποφασίσει, να παντρευτή τη Μαρία αν και ο γάμος αυτός θα κατέστρεφε το μέλλον του, ενώ συγχρόνως η Μαρία είχε πάρει την απόφαση ν' απαρνηθή την οικογένειά της και ν' ζήσει με τον... πτωχόν νέον.

Άλλ' πόση χαρά ένοιωσαν αργότερα όταν άπολόγησαν την ταυτότητά τους, είναι εύκολο να το φαντασθή κανείς. Οι δυο νέοι παντρεύτηκαν κι' έζησαν ευτυχισμένοι.

Έκθεση κοριτσιών

Στο Σικάγο λαμβάνει χώραν κάτι το παρόμοιον με την γιορτή του Μποντον. Πρόκειται περί μιας «διαρκούς έκθεσης» κοριτσιών για παντρεία. Στην πρώτη αίθουσα της έκθεσης αυτές βρίσκονται κρεμασμένες στον τοίχο οι φωτογραφίες των κοριτσιών που θέλουν να παντρευτούν και στο κάτω μέρος αυτών υπάρχουν λίγες γραμμές που είναι μία σύντομος βιογραφία της υποψηφίας. Όνομα, ηλικία, προίκα, κ.τ.λ.

Όταν λοιπόν ένας νέος διαλέξει μία από της φωτογραφημένες αυτές κοπέλλες, πιέζει ένα ηλεκτρικό κουμπί που βρίσκεται κάτω από τη φωτογραφία. Μια πόρτα ανοίγει και παρουσιάζεται η υποψηφία. Αν οι δυο νέοι συμφωνήσουν καθ' όλα, τότε ο γάμος τελειώνει άμέσως.

Η έκθεση όμως αυτή δεν είχε μεγάλη επιτυχία και μάλιστα φαίνεται ότι πολύ σύντομα θα κλείσει εξ αιτίας ενός έπεισοδιού που συνέβη σ' έναν συμπαθέστον αλλά φοβιτσιάρη νέον. Ο άνθρωπος αυτός ήθελε να παντρευτή αλλά η σκέψις πώς έπρεπε να κάνει μίαν έρωτικήν εξομολόγησιν του υπέρνε το θάρρος μέχρι του σημείου ώστε ν' αναβάλλη διαρκώς την απόφασή του.

Γι' αυτό λοιπόν απέφασισε να πάη στην έκθεση. Ανάμεσα στις τόσες φωτογραφίες ο νέος αυτός, ο Τσάρλι Χέλντον, βρήκε μια χαριτωμένη κοπέλλα με όνειροπόλα μάτια και σαγηνευτικό χαμόγελο. Διάβασε τη βιογραφία της, ή ηλικία συμφωνούσε μαζί του, και η προίκα ήταν άρκετη, τόνονα—Ζανέτι—ήταν θαυμάσιο. Έπρεπε λοιπόν το ηλεκτρικό κουμπί κι' είδε να παρουσιάζεται μπροστά του μια γυναίκα της οποίας η περιφέρεια υπερέβαινε τα δυο μέτρα.

Στην αρχή ο Τσάρλι, δεν κατάλαβε, αλλά δίνοντας προσοχή, άνεγνώρισε τα μάτια και το στόμα με το χαμόγελο και τότε έννόησε πώς επρόκειτο ακριβώς για την κοπέλλα που είδε το κεφάλι της στη φωτογραφία. Βλέποντας

την όμως τόσο χονδρή πάγωσε από τον τρόμο του. Έν τω μεταξύ όμως η... Ζανέτι τον πλησίασε και τουδωσε το χέρι της λέγοντας:

—Λοιπόν, μου άρέσετε τόσο πολύ. Έλπίζω πώς το ίδιο θα πητε και σε μένα!..

Ο Τσάρλι Χέλντον καθώς ήταν φοβιτσιάρης δεν είχε το θάρρος να διαμαρτυρηθή και μεμιά αδύνατη φωνή απήντησε:

—Μάλιστα, δεσποινίς, μου είσθε συμπαθητική. Μια τέτοια συνάντησις είναι άρκετη, στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, για να θεωρηθή μια κοπέλλα άρραβωνιασμένη. Τώρα πιά ο Χέλντον δεν μπορούσε να πη τίποτε. Κι' όταν έπεχείρησε να την κάνει να καταλάβη πώς δεν ήταν όπως την ήθελε η χονδρή υποψηφία έπανεστάτησε και κατήγγειλε τον Τσάρλι επί άθετησει υποσχέσεως. Όταν όμως έπαρουσιάσθη στο δικαστήριο και άκουσε πώς αν δεν παντρευόταν την Ζανέτι έπρεπε να της πληρώσει ψυχικήν οδύνην, έπροτίμησε να την πληρώσει και να απαλλαγεί απ' αυτήν, που θα του ήταν εφιάλτης σ' όλη του τη ζωή!..

Έφθασε τα ρούχα του υπηρέτου του

Αίσθηματικά διηγήματα

Οι άτσιγγανοί, εκείνο τον καιρό είχαν στήσει τα τσαντήρια τους στη δεξιά όχθη του Δούναβι, κοντά στο Ρουσιούκ. Εγώ καθόμουν τότε στο Τζιουρτζέβο. Μ' άρεσε όμως να περνάω

κάθε βράδυ το πετάμι με τα μικρά καράβια και να παίρνω τον καφέ μου σ' ένα Τούρκικο καφενείο της Βουλγαρικής εκείνης, πολίχνης με τους ανατολίτικους μαχαλάδες που μου θυμίζανε τα παιδικά μου χρόνια στο Βόσπορο...

Ένα απ' αυτά τα βράδυα, άφου έφλυάρησα με τον Άχμέτ τον καφετζή, βγήκα να κάνω έναν περίπατο στις μελαγχολικές όχθες του ποταμού. Δεν θυμάμαι γιατί ήμουν λυπημένος εκείνην την ημέρα... Ίσως από τη μονότονη ζωή μου που δεν είχε κανένα σκοπό και καμμία άπασχόληση.

Σε λίγο κουράστηκα να περπατώ και κάθησα κοντά στην όχθη, όπου έπεσε άργα με την ίδια μελαγχολία ή πρώτη πένθυμη σκιά της νύχτας.

Άξαφνα, πίσω από τα δένδρα, άκουσα να σπάνε τα ξερά κλαδιά σ' να περνούσε κάποιος με προφύλαξη. Έσφι-

ξανευρικά το μαχαίρι μου, τέντωσα τ' αυτιά μου και περίμενα... Την ίδια στιγμή, μ' ένα γοργό πήδημα βρέθηκε μπροστά μου ένα όμορφο και χαρούμενο κορίτσι. Από το ζωηρό χρώμα του φορέματός της κι' από το φλουριά που είχε γύρω στο λαιμό κατάλαβα πως ήταν τσιγγάνα.

Φοβήθηκες; με ρώτησε, καθώς με κύτταξε γλυκά με τα μαύρα μάτια της. Έλα να καθίσουμε μαζί κάτω απ' αυτό το δένδρο. Δός μου το χέρι σου... Θά σου πω τη μοίρα σου...

Και δίχως να περιμένη την απάντησή μου με τράβηξε κοντά της και καθήσαμε κάτω από μια άγριοκαρυδιά.

—Πώς σε λένε; της είπα.

—Ντάρμα... μου απήντησε, γελώντας.

—Και πώς γυρίζεις μονάχη σου τέτοια ώρα μέσα σ' αυτή την έρημιά... Δέ φοβάσαι; Κάνει τόσο κρύο...

—Κρύο; Έκανε σάν να παραξενεύτηκε. Είναι τόσο όμορφα εδώ πέρα! Φαίνεται ότι θ' είναι κρύα ή καρδιά σου...

Όσο για τη μοναξιά, ή Ντάρμα δέ φοβήθηκε ποτέ ως τώρα ούτε τον Ζίρμα...

—Ποιός είν' αυτός; την ρώτησα. Κανένας ληστής έδω πέρα;

—Όχι. Ο άρραβωνιαστικός μου. Μά εγώ δεν τον άγαπάω...

Έπειτα με κύτταξε βαθειά στα μάτια, σ' α νάθελε να μαντέψη κάτι.

—Γιατί έρχεσαι κάθε βράδυ στο Ρουσιούκ; μου είπε. Ποιάν άγαπάς; Δεν σε είδα ποτέ ν' ανταμώνεις με καμμία γυναίκα. Θέλεις να σου πω τη μοίρα σου;

—Τώρα πιά, Ντάρμα, είναι άργα... Μου την έχουν πη κι' όλος τα μάτια σου.

Κι' έκανα να την άγκαλιάσω; Μά κείνη γλύστρησε σάν φείδι από τα χέρια μου και μ' ένα πήδημα πάλι χάθηκε μέσα στη νύχτα.

Από εκείνο το βράδυ έπαψα πιά να κάθω στο καφενείο του Άχμέτ. Πήγαίνα κι' εύρισκα την Ντάρμα κοντά στην όχθη, κάτω από την άγριοκαρυδιά. Ντυμένη κομψά, σάν άρχοντοπούλα ή κόρη αυτή του άρχιτσιγγάνου, ήταν ένα πραγματικό άριστούργημα.

Αξάφνα άκουσα να σήχεται ή τέντα του τσαντήριού. Ήταν ή Ντάρμα. Με τράβηξε από το χέρι και κατεβήκαμε ως το ποτάμι. Εκεί στην όχθη ήταν μια βάρκα...

—Μη με ξεχάσεις. Αυτή είναι ή μοίρα μου... Δεν μπορώ να άγαπήσω όποιον θέλω...

Χάθηκε μέσα στο σκοτάδι κι' εγώ έφτασα στο σπίτι μου τα έημερώματα, την ώρα που χτυπούσαν οι καμπάνες!

Με φοβέρισε πώς θά με σκοτώσει

Με φοβέρισε πώς θά με σκοτώσει

Υπό Γκράντ Άλλέν

Από εκείνο το βράδυ έπαψα πιά να κάθω στο καφενείο του Άχμέτ. Πήγαίνα κι' εύρισκα την Ντάρμα κοντά στην όχθη, κάτω από την άγριοκαρυδιά.

—Θά πάρω βραχιόλια, για να γίνω πιο όμορφη! μου έλεγε γελώντας.

—Για πο όν, Ντάρμα;

—Γι' κάποιον... μου άπαντούσε με μια πονηρή ματιά! Κι' έπειτα μ' έσφιγγε στην άγκαλιά της και μου ψιθύριζε με μισοσβυσμένη φωνή:

—Μ' άρέσεις... Θέλω να μ' άγαπήσεις και σύ... Μά έννοια σου... Θά μ' άγαπήσεις!..

—Νά σ' άγαπήσω; είπα μ' έναν προσποιητό φόβο. Μά δεν μπορεί ν' άγαπήσει κανείς μια βασίλισσα! Το ξέρεις, Ντάρμα, ότι είσαι όμορφη σάν μια βασίλισσα!

Και τη φιλούσα στο στόμα τόσο τρυφερά και με τόση άγίτη με όση δεν είχα νοιώσει για καμμία άλλη γυναίκα.

Έκείνη τότε τραβούσε από τη ζώνη μου το μαχαίρι μου και βάζοντας την αχμή του στο στήθος μου, με φοβέριζε:

—Άλλοίμονό σου, αν σε ιδώ μ' άλλη γυναίκα!

Ενα βράδυ ή Ντάρμα δεν ήρθε στο ραντεβού μας. Ο νους μου άμέσως πήγε στον Ζίρμα. Τόν είχα συναντήσει πολλές φορές στους δρόμους του Ρουσιούκ ή πούλαη χάλκινα γευδιά και μύλους. Ήταν ένας μελαμψός τσιγγάνος με σκληρά κι' άγρια μάτια, και με πρόσωπο στιγματισμένο. Κάθε φορά που έρχιχε μια λοξή ματιά γεμάτη μίσος, σάν να μου έλεγε:

—Φυλάξου, δεν μπορεί νά πείξεις με μένα.

Γιατί δεν είχε έρθει λοιπόν ή Ντάρμα; τι της είχε συμβή;

Ετοιμάζομουν να καθήσω στη ρίζα της άγριοκαρυδιάς όταν έξαφνα ένοιωσα ένα χέρι να με πιάνει από τον ώμο κι' άκουσα σ' ατλή μου μια φωνή:

—Φεύγα! Φεύγα, γρήγορα, το θέλει ή Ντάρμα!

Πριν προφτάσω όμως να συνέλθω από την έκπληξή μου, από την όχθη του ποταμού πετάχθηκαν τέσσεροι τσιγγάνοι με τα στιλέτα στο χέρι, με περικύκλωσαν και μ' έδεσαν σφιχτά με τα σχοινιά τους.

Έπειτα, δεν θυμάμαι τι γίνηκε. Ένοιωσα μόνον έναν σκληρό πόνο στο στήθος κι' έχασα τας αισθήσεις μου...

Όταν συνέλθω είδα πώς βρίσκόμουν μπροστά στον άρχιτσιγγάνο, στον Πατέρα της Ντάρμας. Δίπλα του, ο Ζίρμα με κυττούσε με τέτοιο μίσος που μ' έκανε ν' ανατριχιάσω.

—Ερρίξα τότε γύρω μου μια ματιά μήπως ιδώ την Ντάρμα. Ο πατέρας της όμως κατάλαβε το βλέμμα μου.

—Αδικά τη γυρεύεις, μου είπε, δεν θά την ξαναδής πιά. Και δυο σιδερένια χέρια με κράτησαν ακίνητο.

—Ζίρμα! κάνετον ότι θέλεις φώναξε ο άρχιτσιγγάνος.

Ο Ζίρμα τότε κι' οι φίλοι του με σήκωσαν σάν πτερό και με πέταξαν σ' ένα σκοτεινό τσαντήρι. Ο Ζίρμα θά μου κάρφωνε το μαχαίρι του στην καρδιά.

Αξάφνα άκουσα να σήχεται ή τέντα του τσαντήριού. Ήταν ή Ντάρμα. Με τράβηξε από το χέρι και κατεβήκαμε ως το ποτάμι. Εκεί στην όχθη ήταν μια βάρκα...

—Μη με ξεχάσεις. Αυτή είναι ή μοίρα μου... Δεν μπορώ να άγαπήσω όποιον θέλω...

Χάθηκε μέσα στο σκοτάδι κι' εγώ έφτασα στο σπίτι μου τα έημερώματα, την ώρα που χτυπούσαν οι καμπάνες!

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

‘Η δεσποινίς Σάρα Κωστή
Σάν ερχεται Σαρακοστή
—Μετά τὸ Καρναβάλι—
Γιὰ μιὰ δεξίωση μεγάλη
(Γιατὶ εἶναι εὐγενὴς πολὺ)
Στὸ σπῆτι της μᾶς προσκαλεῖ.

‘Εκεῖ, μὲ ὅλας τὰς τιμὰς
Φθάνει ὁ κύριος Ταγματῆς
Αὐτὸς ὁ μέγας καὶ πολὺς
Νεόπλουτος καὶ παραλῆς
Καὶ πάντα κάνει φασαρία...
καὶ πίνει καὶ νερά πολλά.
‘Ο ἑξάδελφός του ὁ Μπρίκι, —αὐτὸς
Εἶναι ὀλίγον σνομπάρια
Καὶ δι’ αὐτὸ δὲν τοῦ μιλά—
Πάντα μονάχος καὶ σκυφτός
Εἶναι κομπὸς καὶ ζηλευτός!...

‘Α! νὰ ὁ κύριος Βολβὸς
Ποῦ ὀμιλεῖ ἀνευλαβῶς
Γιὰ γνωριμίες του παλιὰς
Τὶς δεσποινίδες τὶς ‘Ελῆς
Καὶ λόγια πάντα λέει πιερά
Γιὰ τὰ Κρομμύδια τὰ μικρά
Καὶ ὅλο τὰ περιφρονεῖ
‘Ενῶ τὸν ἔχουν συγγενή...
Μᾶς λέει πὼς ἔλειπε καιρὸ
Καὶ ἦτανε ταξιδι...
‘Α! τὸν Βολβὸ τὸν πονηρό
Καλὲ τὸν εἶχανε στὸ ξύδι!...

Δύο δεσποινίδες ξένες
‘Ομορφες καὶ στολισμένες
Καὶ ντυμένες στὸ μετᾶ
Ποῦ ὁ κόσμος τὶς προσέχει
Καὶ καθέννας πιά τὶς ἔχει
Στὸ μὴ βρέξη καὶ μὴ στάξη

Κύττα λούσα.. κύττα κάλλη
Δὲν τίς βάζουν στὸ μπουκάλι
Μὴ τυχὸν καὶ κάτι πάθουν;
‘Ολοὶ τρέχουν γιὰ νὰ μάθουν
Ποῖτες εἶναι αὐτὲς οἱ ξένες
Ποῦ ὅλο καὶ μασάνε τσίγκλες...
τόσο ἀγγελιομαθιμένες
Εἶναι οἱ δεσποινίδες Πίκλες!...

Νὰ κι’ οἱ ντόπιες οἱ ‘Ελῆς
Φιλενάδες μας παλιὰς
Καὶ γεμάτες νοστιμάδες
Εἶναι πέντε ἀδερφάδες
Εἶναι ἡ Καλαματιανή,
Εἶναι ἡ Θροῦμπα ἡ στεγνή
Εἶναι καὶ ἡ Λαδερῆ
Καὶ ἡ Πράσινη ἡ σκληρὴ
Κι’ ἀπ’ τὰ Σάλωνα ἡ ἄλλη
Ποῦ ἐσῆκωσε κεφάλι
Περπατᾷ ἐξηλετυή
Δὲν μιλάει σ’ ἄλλον
Γιατὶ ἔτυχε κι’ αὐτὴ
Νὰ ‘ναι ἀπὸ τὰ Σάλωνα!...

Μαζεύονται πολλοὶ γνωστοὶ
Καὶ τρέχει—θὰ τὴν ἰδῇτε—
‘Η δεσποινίς Σάρα Κωστή
Καὶ μᾶς περιποιεῖται...
Νὰ κι’ ἄλλη μιὰ δεσποινίς
‘Ολίγον μαλαγάνα
‘Οχι καὶ τὸσον εὐγενής,
‘Η δεσποινίς Λαγάννα...
Δὲν μᾶς μιλάει. Μᾶς ἔρχνᾷ
Μᾶς ἔχει κάνει πέτρα
Δὲν φαίνεται πολὺ συχνά
Δὲν ἔχει διόλου δὲ φαχνά
Καὶ μόνο ἐμφανίζεται
‘Απ’ ὅλους δὲ ψωνίζεται
τὴν καθαρὴ Δευτέρα...

‘Ιδού ὁ κύριος Χαλβᾶς
Ποῦ ὅσο καὶ νὰ τὸν τραβᾷς
Δυσκόλως ξεκολλάει
Μὲ μύγδαλο ὅταν φανῇ
Κάνει κι’ αὐτὸς τὸν εὐγενή
Καὶ δὲν πολυμιλάει...
‘Εμεῖς μιλάμε φανερά
Μὰ προσοχὴ δὲν δίνει
Κι’ ἡ Ταχινόσουπα ἡ Κερά
Καὶ τὸ μικρὸ της τὸ παιδί
Τὸ πονηρὸ Ταχίνι
Τοῦ λὲν μὲ τρόπο:—Δηλαδή
‘Εμᾶς γιατί δὲν μᾶς μιλάς
Τὸ ἔχει ὅλη ἡ ‘Ελλάς
‘Αγαπητὴ μου κύρ Χαλβᾶ
‘Οτι μᾶς ἔχεις συγγενεῖς
Καὶ τὸ καπέλλο σου στραβά
Καθόλου μὴν τὸ βάζεις
‘Εσύ δὲν εἶσαι εὐγενής
Καὶ οὔτε μᾶς ξιπάζεις
Μὲ μύγδαλα ὅσων κι’ αὐτά...
Μὲ ὅλα μας τὰ δίκια
Στὸ λέμε πιά ὀρθά—κοφτά
Πὼς εἶναι ἀράπικα φυστίκια!

Κι’ ἡ δεσποινίς Σάρα Κωστή
Σάν ερχεται Σαρακοστή
Στὸ σπῆτι της μᾶς μιλάει
Καὶ μᾶς διασκεδάζει
Μὲ κόσμο φῖνο καὶ κομπῶ
Καὶ μόνο ποῦ ὁ Ταγματῆς
Μᾶς λέει διαρκῶς:—Διηψὶ
Καὶ ἀφῆσέ τον ἂν τοιμᾶς
Μία στιγμὴ ἀπότιστον...
Τί, θὰ τραβήξῃ; Ρῶτησ’ τον!...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΠΟΥ ΤΡΕΦΕΤΑΙ
ΑΠΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Μία ἀμερικανικὴ ἀποστολὴ ποῦ
ἐξερευνῆσε τὸ κέντρο τῆς Μαδαγα-
σκῆς ἀνεκάλυψε ἕνα τερατώδες
καὶ σαρκοφάγο δένδρο. Οἱ ἰθαγε-
νεῖς λατρεύουν ὡς θεοτῆτα τοῦ κα-
κοῦ μερικὰ ἀνθρωποφάγα δένδρα τὰ ὁποῖα μοιάζουν μὲ ἀνάνας
καὶ ἡ ἐπιφάνειά τους εἶναι γεμάτη ἀγκάθια καὶ ὁ φλοιός τους
βγάζει ἕναν χυμὸ τὸν ὁποῖον πίνουν οἱ ἰθαγενεῖς πρὶν ἀρχίσουν
τὶς βάρβαρες θυσίες τῶν ἀνθρώπων τῶν καταδικασμένων νὰ θυ-
σιαστοῦν.

Τὸ θῆμα πίνει ἀπὸ τὸν χυμὸ αὐτοῦ τοῦ δένδρου καὶ μετὰ κι’
ὕστερα μεταφέρεται ἀπὸ τὸν μάγον παρουσία ὅλης τῆς φυλῆς,
μπροστὰ στὸ ἱερὸ ἀνθρωποφάγο δένδρο.

‘Ηχοῦν τὰ τύμπανα καὶ τὰ ἱερὰ ἄσματα τοῦ πλῆθους,

Συνήθως θυσιάζεται μιὰ κόρη παρθένας. ‘Η ὁποία μόλις
πλησιάζει τοὺς κλάδους αὐτοῦ τοῦ δένδρου τὴν ἀγκαλιάζουν ἀμέ-
σως οἱ φοβεροὶ πλόκαμοί του καὶ σιγὰ σιγὰ οἱ πόροι του ποῦ μοιά-
ζουν μὲ τοὺς πόρους τοῦ χταποδιοῦ ρουφοῦν τὸ αἷμα καὶ τὶς
σάρκες της. Μετὰ δὺς τρεῖς ἡμέρες ἀπομένει ὁ σκελετός της.

Μὰ τὸ δένδρο αὐτὸ ἔχει ἀνάγκη μόνον ἀπὸ αἷμα καὶ σάρκες
παρθένων; ‘Οχι, τρώγει ἐπίσης καὶ ζῶα, ἀνθρώπους καὶ πτηνὰ
ὅταν ἕνα ἀπ’ αὐτὰ πλησιάζει τοὺς πλοκάμους του.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΑΣ

‘Αλλὰ ἡ πρόληψις τῶν ἰθαγενῶν
καὶ ὁ ἐγωϊσμός των προτιμοῦν τὶς
ἀγνὲς κόρες γιὰ νὰ ποτίζεται τὸ
ἱερὸ δένδρο μ’ ἀμόλυντο παρθενικὸ
αἷμα!

ΤΑΥΤΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΩΝ

—Τὸ ὅτι τὰ περιστέρια ἔχουν «ἡχητικὰ αὐτιά», αὐτὸ ἀποτε-
λεῖ μιὰ θεωρίαν τοῦ μίστερ Ζ. Μπὴλ, μᾶς ἀγγλικῆς αὐθεντίας
γιὰ τὰ πουλιά.

‘Ο Ζ. Μπὴλ διευθύνοντας ἕναν περιστερεῶνα στὸ Οὐέλλινγ-
κτον, τῆς Νέας Ζηλανδίας, ἀπέδειξε κατόπιν πειραμάτων ὅτι σὲ
αὐτιά των περιστεριῶν ὑπάρχουν μαγνητικὰ κύτταρα τὰ ὁποῖα τὰ
καθιστοῦν ἱκανὰ νὰ διατηροῦν τὴν ἐπαφὴ τους μὲ τὸ ἔδαφος καὶ
νὰ βρίσκουν ἔτσι τὸ δρόμο τους.

ΟΚΤΩ ΜΗΝΕΣ ΠΟΡΕΙΑ

—Δυὸ Ἴνδοι προσκυνηταὶ τῆς Θεᾶς Μπάτριναχ ἀνεχώρησαν
ἀπὸ τὸ Νέο Δελχί μὲ τὰ τέσσερα (!) γιὰ νὰ φτάσουν στὴ λειψανο-
θήκη τῆς Θεᾶς Μπατρινάχ στὰ Ἱμαλάια ὅρη μιὰ ἀπόσταση δε-
λαδὴ δύο μιλίων.

‘Ελπίζουν νὰ φτάσουν ἐκεῖ πραγματοποιοῦντες τὸν σκοπὸ τους
σὲ ὀχτὼ μῆνες.

ΠΡΟΣΩΠΑ: ‘Ανδρέας 45 ἐτῶν — Παῦλος 50 ἐτῶν.

(Στὸ σαλὸν μιᾶς ἐπαύλεως. ‘Ο ‘Ανδρέας καὶ ὁ Παῦλος
συνομιλοῦν).

ΠΑΥΛΟΣ.—Δὲν σοῦ κακοφαίνεται, λοιπὸν ποῦ παρεβί-
σα τὸ ἄστυλ σου;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Σὲ βεβαιῶ φίλε μου, ὅτι εἰμαι πολὺ συγ-
κινήμενος ποῦ σὲ βλέπω, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια... ‘Εσένα
τὸν παιδικὸ μου φίλο, τὸν συμμαθητὴ μου.

ΠΑΥΛΟΣ.—‘Ηξερα πὼς δὲν σ’ εὐχαριστοῦν οἱ ἐπισκέ-
ψεις. ‘Αλλ’ ὅταν ἔμαθα πὼς μένεις, δὲν βίσταξε ἡ καρδιά
μου νὰ μὴν ἔλθω νὰ σὲ ἰδῶ. ‘Ηλθα νὰ κυνηγήσουμε, μαζὶ
μὲ μερικὸς φίλους ζαρκάδια.

ΑΝΔΡΕΑΣ.—‘Α! Ζαρκάδια! (Σωπαίνει λίγο.) Πὼς πέ-
ρασε τόσα χρόνια; ‘Ησουν εὐτυχισμένος;

ΠΑΥΛΟΣ.—‘Αρκετά. ‘Η οὖν τυχερὸς στὸν γάμο μου.
‘Η γυναῖκα μου εἶναι μιὰ θαυμασιὰ σύζυγος καὶ ἑκτακτὴ
μητέρα. Εφέτος παντρεύσαμε τὴν πρώτη μας κόρη μ’ ἕναν
καλὸ νέο. Κι’ εἶναι δικό του τὸ γειτονικό σου αὐτὸ κτήμα
ποῦ ἦλθα νὰ κυνηγήσω...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Πὼς λέγεται ὁ γαμβρός σου;

ΠΑΥΛΟΣ.—‘Εδμουνδος ντέ φο σέυ.

ΑΝΔΡΕΑΣ.—‘Α! εἶναι πολὺ καλὸς κύριος! Τὸ χεῖμῶ-
να, κάποτε ἐρχόταν καὶ μοῦ ἔκανε συντροφιά. Δὲν ἤξερα
πὼς παντρεύτηκε. Δὲν θὰ ἤθελε νὰ γνωριστῇ ἡ γυναῖκα
του μ’ ἐνὰ φωνῆ, σὺν ἑμένα.

ΠΑΥΛΟΣ.—Μὰ τί λές τώρα;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Μὰ ἔτσι δὲν μὲ νομίζουν ὅλοι;

ΠΑΥΛΟΣ.—Σώπασε φίλε μου. Δὲν
πρέπει νὰ ἔχῃς τύψεις. Δὲν τὸ ἤθελες.

‘Ηταν μοιραῖο!

ΑΝΔΡΕΑΣ.—‘Αδιάφορο... ‘Ετσι
τώρα μ’ ὀνομάζουν... Φονῆ

ΠΑΥΛΟΣ.—Μὴν τὸ ξεναπῇς ἄλλο.
‘Αδίκᾳ κατεδίκασες τὸν ἑαυτὸν σου
στὴ μοναξιά. Μποροῦσε νὰ παντρευ-
τῇς κι’ ἐσύ...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Δὲν ἦταν δυνατόν.

ΠΑΥΛΟΣ.—Γιατί;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—‘Ακουσε, Παῦλε. Εἴ-
ναι χρόνια ποῦ σιωπῶ. ‘Αλλὰ σὲ σένα
τὸν ἀληθινὸ μου φίλο, μπορῶ νὰ πῶ
τὴν ἀλήθεια.

ΠΑΥΛΟΣ.—Πές μου. ‘Ανοιξέ μου
τὴν καρδιά σου!

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Πές μου πρῶτα ἐσύ τί
ἀκουσε γιὰ μένα;

ΠΑΥΛΟΣ.—‘Ο,τι εἶπαν σὲ δλους.

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Σοῦ εἶπαν ὅτι κατὰ
λάθος σὶδὲν κυνηγῇ σκότωσα τὸν κύριο
Λουπιέρ;

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναὶ κυνηγοῦσε ζαρκά-
δια κι’ ἡ σφαῖρα σου βρῆκε κατάκαρ-
δα τὸν κύριο Λουπιέρ. Καὶ τώρα κλεί-
στηκες καὶ περνᾷς τὴ ζωὴ σου μὲ τύ-
ψεις.

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Ναί. Δὲν μποροῦσα ν’
ἀκούω νὰ μὲ λένε «φονῆ»! Κι’ ἔπειτα
προξενόυσε φρίκη στὴ γυναικί του
καὶ τὴν κόρη του...

ΠΑΥΛΟΣ.—Μ’ ἀφοῦ δὲν τὸ ἤθελες;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—‘Αδιάφορο. ‘Ημουν
φονῆς καὶ γι’ αὐτὸ ἀποτραβήχτηκα
ἀπὸ τὸν κόσμο.

ΠΑΥΛΟΣ.—Φαντάζομαι τὶς τίψεις σου.

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Τύψεις; ‘Α! ‘Οχι. ‘Εχω τὴ συνειδήσή μου
ἀναπαυμένη.

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναί. Γιατὶ σκότωσε χωρίς νὰ τὸ ἤθελες.

ΑΝΔΡΕΑΣ.—‘Οχι, φίλε μου! Δὲν σκότωσα! Ναί, δὲν
σκότωσα ἐγὼ τὸν κύριο Λουπιέρ!

ΠΑΥΛΟΣ.—Δὲν τὸν σκότωσε ἐσύ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Σοῦ εἶπα πὼς σ’ ἔσένα μόνο θὰ πῶ τὴν
ἀλήθια. ‘Ο κύριος Λουπιέρ καθόταν σὲ μιὰ ἔπαυλη, λίγο
πιο μακριὰ ἀπ’ ἐδῶ. Κάθε χρόνον διωργανώναμε κυνήγια

μαζὶ μὲ φίλους. Σ’ αὐτὰ ἐρχόταν κι’ ἡ κόρη του ἡ ‘Αρτε-
μις, μιὰ κοπέλλα ἀσύγκριτη. ‘Ηταν ἀπαράλλακτη θεὰ τοῦ
κυνηγιοῦ! Θύρῳ πὼς τὴ βλέπω τώρα μπροστὰ μου...
Πάντα χαρούμενη... Πάντα γελαστή. ‘Ηταν δὲ καλὴ σκο-
πεύτρια.

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναὶ τὴν εἶδα πρὸ χρόνων στὸ Παρίσι. Δὲν
εἶναι αὐτὴ ποῦ παντρεύτηκε τὸν κόμητα Ντελιβά; ὠραία
γυναῖκα, ἀλήθεια!

ΑΝΔΡΕΑΣ.—‘Εκείνη τὴν ἡμέρα λοιπὸν ποῦ ἔγινε τὸ κα-
κό, ἔ ρόκειτο νὰ κυνηγήσουμε ζαρκάδια. ‘Η ‘Αρτεμις ποῦ
ὡς τότε δὲν εἶχε σκοτώσει παρὰ λαγούς καὶ πέρδικες, γιὰ
πρῶτη φορὰ μεταχειρίζταν δυνατό ὄπλο. Προχωροῦσε
πλαί μου καβάλλα στ’ ἄλογό της, ὅταν ἔξαφνα ἀκούσαμε
μιὰ φωνή:

«‘Ερχονται ζαρκάδια! ‘Εμπρός χτυπάτε!».

‘Αμέσως φάνηκαν πέντε—ἕξι ζαρκάδια. ‘Η ‘Αρτεμις
ἔρριξε πρώτη μιὰ κραυγὴ πόνου. ‘Ηταν ἡ τελευταία
κραυγὴ τοῦ κυρίου Λουπιέρ!

Οἱ σφαῖρες ποῦ ἔρριξε ἡ ‘Αρτεμις τὸν βρῆκαν κατάστη-
θα καὶ ἐξψύχσε σὲ λίγες στιγμές.

ΠΑΥΛΟΣ.—Κι’ ἐσύ; Εἶπες πὼς τὸν σκότωσε ἐσύ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Ναί. ‘Η κόρη του δὲν ἀντελήφθη τί ἔκανε.
Γι’ αὐτὸ πυροβόλησε ἀμέσως στὸν ἀέρα γιὰ νὰ νομίσουν
ὅλοι πὼς ἡ σφαῖρα ποῦ βρῆκε τὸν ἀτυχὲ πατέρα της προ-
ήρχετο ἀπὸ τὸ δικό μου ὄπλο. ‘Ολ’ αὐτὰ ἔγιναν ἀστρα-
πισίως... Καταλαβαίνεις, τώρα;

ΠΑΥΛΟΣ.—Εἶναι τρομερό!

ΑΝΔΡΕΑΣ.—‘Αποτραβή-
χτηκα κατόπιν ἀπὸ τὸν κόσμο.

‘Εξῆς μόνος, ἐδῶ σιμὰ στὸ
μέρος ὅπου ἔγινε ἡ καταστρο-
φή, ἀλλὰ χωρίς καμμιὰ τύψη.

Γιατὶ ἤμουν ἀθῶος.

ΠΑΥΛΟΣ.—‘Η θυσία σου
εἶναι πολὺ μεγάλη.

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Γιὰ σκέψου!

‘Αν δὲν ἔκανα αὐτὸ ποῦ ἔκα-
να, τί δυστυχισμένη θὰ ἦταν
ἡ λατρευτὴ, ἡ χαριτωμένη ἐ-
κείνη κόρη! ‘Υπέφερα πολὺ
ὅταν σκεπτόμουν πὼς νομίζει
ἐμένα τὸν φονῆ τοῦ πατέρα
της!

ΠΑΥΛΟΣ.—‘Υπέβαλες τὸν
ἑαυτό σου σὲ τέτοιο φριχτὸ
ματύριο!

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Μὰ δὲν κατα-
λαβαίνεις, φίλε μου; Δὲν κα-
ταλαβαίνεις πὼς τὴν ἀγαποῦ-
σα;

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναί... τὸ κατὰ-
λαβα.

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Τὴν ἀγαποῦ-
σα τόσο, ὥστε κάθε θυσία γι’
αὐτὴν μοῦ φαινόταν μικρή.

‘Ὅστε ἔρεῖς πὼς ἔζησε πάν-
τα εὐτυχισμένη;

ΠΑΥΛΟΣ.—Κι’ εἶναι ἀκό-
μη, νομίζω...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—‘Ηταν... Δὲν εἶναι πιά... πέθανε πρὸ μῆ-
νός...

ΠΑΥΛΟΣ.—‘Α! Δὲν τὸ εἶχα μάθει αὐτό!...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—‘Αν ἤξερα ὅτι ζῇ ἀκόμη, οὔτε καὶ σὲ σέ-
να ἴσως δὲν θάλεγα τὸ μυστικό μου. Τὴν ἔκλαψα πικρά...
Κι’ εἰμαι εὐχαριστήμενος, γιατί πέθανε ἡσυχῇ κι’ εὐτυχι-
σμένη, χωρίς νὰ μάθῃ τὴ φριχτὴ ἀλήθεια... ‘Εστὼ κι’ ἂν
πέθανε, χωρίς νὰ μάθῃ ποτὲ πόσο τὴν ἀγάπησα, πόσο τὴν
ἀγαποῦσα!...

—Τὴν εἶδα πρὸ χρόνων στὸ Παρίσι. ὠραία γυναῖκα...

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναί... τὸ κατὰ-
λαβα.

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Τὴν ἀγαποῦ-
σα τόσο, ὥστε κάθε θυσία γι’
αὐτὴν μοῦ φαινόταν μικρή.

‘Ὅστε ἔρεῖς πὼς ἔζησε πάν-
τα εὐτυχισμένη;

ΠΑΥΛΟΣ.—Κι’ εἶναι ἀκό-
μη, νομίζω...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—‘Ηταν... Δὲν εἶναι πιά... πέθανε πρὸ μῆ-
νός...

ΠΑΥΛΟΣ.—‘Α! Δὲν τὸ εἶχα μάθει αὐτό!...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—‘Αν ἤξερα ὅτι ζῇ ἀκόμη, οὔτε καὶ σὲ σέ-
να ἴσως δὲν θάλεγα τὸ μυστικό μου. Τὴν ἔκλαψα πικρά...
Κι’ εἰμαι εὐχαριστήμενος, γιατί πέθανε ἡσυχῇ κι’ εὐτυχι-
σμένη, χωρίς νὰ μάθῃ τὴ φριχτὴ ἀλήθεια... ‘Εστὼ κι’ ἂν
πέθανε, χωρίς νὰ μάθῃ ποτὲ πόσο τὴν ἀγάπησα, πόσο τὴν
ἀγαποῦσα!...

ΑΝΡΙ ΝΤΕ ΦΟΡΖ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΘΥΛΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΝΑΛ

(ΧΡΥΣΟΥΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ)

Σε ένα παλιό και απέραντο μέγαρο της οδού Αγίου Δομενίκου, από το 1875, έχει εγκατασταθή ο οίκος Ντεσβαρέν, ένας από τους πιο γνωστότερους και πιο σημαντικούς της Γαλλικής βιομηχανίας.

Τα γραφεία έπιαναν τις δυο πλάγιες πλευρές του μεγάρου που οδηγούν στην αυλή και χρησιμοποιούντο άλλοτε διατάξεις βοηθητικές υπηρεσίας της αριστοκρατικής οικογένειας, που κατοικούσε εκεί και της οποίας ο θυρεός διεσώζετο ακόμη χαραγμένος εις την πόρτα της αυλής.

Η κυρία Ντεσβαρέν έμενε εις το μέγαρον που το ανέκαινισε θαυμάσια και στα μεγάλα και υψηλά δωμάτια του οποίου, με ένα εξαιρετικό γούστο, είχε συγκεντρώσει διάφορα καλλιτεχνικά αντικείμενα, πραγματικά θαύματα τέχνης.

Αντίπαλος Ισχυρά των Νταρμπλάυ, των μεγάλων μυλωνών της Γαλλίας, ο οίκος Ντεσβαρέν ήτο μια δύναμις έμπορικη, αλλά και πολιτική. Ζητήσατε στην αγορά των Παρισίων πληροφορίας και θα σας απαντήσουν χωρίς να πέσουν έξω ότι μπορεί να προκαταβάλει μια Τράπεζα το ποσό των 20 εκατομμυρίων με μόνη την υπογραφή του άρχηγού του οίκου αυτού.

Και ο άρχηγός του οίκου είναι μια γυναίκα.

Η γυναίκα αυτή είναι μια διάσημη. Προικισμένη με μια εξαιρετική ευφυία και με μια αδιάσειστη θέληση, είχε όρκησθη άλλοτε να κάμει μεγάλη περιουσία και εκράτησε το λόγο της.

Κόρη ενός ταπεινού συσκευαστού, κατά το 1848 υπανδρεύθη τον Μιχάλη Ντεσβαρέν, ο οποίος τότε ήτο υπάλληλος σε ένα μεγάλο άρτοποιείο της οδού Ντ'Αντέν. Μετά χίλια φράγκα που πήρα προίκα ο νεόνυμφος ένοικισαν κάποιο μαγαζάκι κ' έκαμαν ένα μικρό έμπόριο ψωμιού.

Ο σύζυγος έζύμωνεν, έμενε το ψωμί και η νεαρά σύζυγος καθημένη στο γραφείο κρατούσε το ταμείο. Ούτε Κυριακή, ούτε γιορτή δεν έλειπε από το μαγαζί. Η κυρία Ντεσβαρέν, πάντοτε στη θέση της, έπλεκε τις μάλλινες κάλτσες για τον άντρα της, τις στιγμές που δεν υπήρχαν πελάτες. Με κυρτωμένο το σώμα και τα μάτια κατεβασμένα πάντοτε στη δουλειά της αυτή η γυναίκα ήαν μια ζωντανή εικόνα υπομονής. Σε 5 χρόνια, με δουλειά σκληρή, χωρίς ξεκούραση, έξοικονόμησαν πενήντα προς πενήντα περί τις 20 χιλιάδες φράγκα.

Αφ'ήκαν τότε τη Μονμάρτη και κατέβηκαν προς το κέντρο της πόλεως. Η φιλοδοξία τους έκρυπτε. Άλλως τε είχαν πάντοτε έμπιστοσύνη στον εαυτό τους. Έγκατεστάθησαν στην οδό Βιβιέν σ' ένα θαυμάσιο και πολυτελέστατο μαγαζί και οι έπιχειρήσεις των ευοκίμοσαν και έλαβον μια οξισομείωση ανάπτυξη. Πάντοτε η ίδια εργασία του ζεύγους, πάντοτε η ίδια οικονομία! Μόνο η πελατεία είχε αλλάξει. Ήτο μεγαλύτερα και πιο πλούσια.

Κατά την εποχή λοιπόν αυτή η κ. Ντεσβαρέν υπελόγησε τί έκέρδιζαν οι μυλωνάδες από το άλεθρι που πουλούσαν

στούς άρτοποιούς κι' έσκέφθη να αλέθη μόνη της το σιτάρι.

Φυσικά ο Μιχάλης, πάντοτε άτολμος, κατεπλήγην όταν η γυναίκα του το ανέπτυξε το σχέδιο, το τόσο άπλο, το όποιο εκείνη είχε συλλάβει. Συνθημένος να υφίσταται τη θέληση αυτής, την οποία με σεβασμό ω όμαζε «Πατρόνα» και της οποίας δεν ήταν παρά ο παῖς υπάλληλος, δεν έτόλμησε να της αντίσταθι. Άλλά εκ φύσεως πρακτικός μέσα του έτρεμε και έλεγε με αγωνία. «Γυναικουλά μου θα μάς καταστρέψης».

Η πατρόνα αγωνίσθη να διαλύση τις άνησυχίες του κάκοιρου του άνδρός της.

Προσέπαθσε να τον θερμάνη με την έμπιστοσύνη της, να τον έμψυχώση με την έλπίδα της. Δεν κατάρθωσε όμως τίποτε και στο τέλος το έκαμε χωρίς να λάβη υπ' όψη της τας άντιρρήσεις του.

Πουλιώταν ένας μύλος στο Ζουί, τον επλήρωσε τοίς μετρητοίς. Και έπειτα από μερικές έβδομάδες το άρτοποιείον των δεν έξηριάτο από κανένα. Και έτσι οι δουλειές των έλαβαν πια μεγαλύτερα ακόμη ανάπτυξη. Αισθανόμενη τον εαυτό της να διευθύνη και μεγάλας έπιχειρήσεις ή κ. Ντεσβαρέν ανέλαβε να έφοδιάζη με ψωμί τα στρατιωτικά νοσοκομεία. Έπειτα ο οίκος αυτός έθεωρήθη ότι ήταν από τους πιο σημαντικούς. Ο κόσμος που έβλεπε την τεραστία του ανάπτυξη έλεγε ότι «στις δουλειές των έχουν τάξη και δραστηριότητα και θα πάνε πολύ έμπρός».

Η πατρόνα όμως έφαινετο να είναι προικισμένη με το δώρον της μαντικής! Παντοῦ όπου έστρεφε τας προσπαθείας της, ή τύχη την ακολουθούσε και σε δεκαπέντε χρόνια έγκατεστάθη στο μέγαρον της οδού Αγίου Δομινί-

κο, και διηύθυνε την μεγαλυτέραν έμπορική έπιχειρήση της Γαλλίας με θαυμαστήν Ικανότητα, και συσώρευσε διαρκώς τεραστία πλούτη.

Πάντοτε έπιβλητική! Όταν έδινε τις διαταγές της έπαρνε ένα ύφος αρχιστρατήγου. Η γυναίκα αυτή, ή τόνον πλούσιως προικισμένη με Ικανότητες, αν επεδίδετο στην πολιτική θα ήτο η κυρία Βολάν. Αν γεννιόταν στις βαθμίδες ενός θρόνου θα ήτο η Αικατερίνη ή ΙΙ. Είχε μεγαλοφυία μέσα της.

Βγαλμένη από τα χαμηλότερα στρώματα, έκέρδιζε τον πλούτο με την άξια της. Αν είχε βγν από υψηλότερα ή μεγάλη της διάνοια δεν κυβερνούσε τον κόσμο.

Και όμως δεν ήτο ευτυχής! Αυτό το δημιούργημα είχε μείνει στείρον. Από 12 χρονών ήτο παντρεμένη, αλλά η γωνιά της είχε μείνει άδεια από μια κόυνια.

Στά πρώτα χρόνια ήτο κατενθουσιασμένη γιατί δεν έκανε παιδιά. Που θα εύρισκε τον καιρό για να άπασχοληθι για τη μικρή αυτή υπαρέση. Οι υποθέσεις της άπασχολούσαν δλο της τον καιρό. Δεν της έμεναν ώρες για να διασκεδάζη με τέτοια μικροπράγματα. Άλλά τώρα κι' αυτή κι' ο άνδρας της

ήθελαν ένα παιδάκι. Το παιδί του άδελφού του δεν το συμπαθούσε καθόλου, και η πατρόνα επίσης δεν άγαπούσε καθόλου τον Σαβινιέν, τον άνεψιό της, και κρατούσε δλες τις τρυφερότητες για το παιδάκι μιας από τις παλιές της γειτόνισσες της οδού Νέβ-Κοκεράν, μιας μικρής έμπορου φιλικών. που δεν μπόρεσε να κάμει περιουσία, αλλά έξακολουθούσε το μισρό της έμπόριο. Αυτή, η μητέρα Ντελαροῦ, όπως την έλεγαν, ένα χρόνο μετά το γάμο της έμεινε χήρα. Ο Πέτρος, το παιδί της, είχε μεγαλώσει στη σκιά του άρτοποιείου.

Την Κυριακή η πατρόνα τουδινε κάποιο παιγνιδάκι και διασκεδάζε με την παιδική φλυαρία. Και δ' αν κατέβη στην οδό Βιβιέν δεν έπαψε να το βλέπη. Ο Πέτρος πήγε στο δημοτικό σχολείο της συνοικίας του και δεν άργησε με την πρόωρη ευφυία του και την εξαιρετική του έπιμέλεια να είναι ο πρώτος μαθητής της τοξείας του. Το παιδί βγήκε από το σχολείο αφού έκέρδισε μια υποτροφία στο διαγώνισμό της πόλεως και τοποθετήθηκε στο Σιαπτάλ.

Αυτός ο φιλόπνοος που είχε άρχισει μόνος του να δημιουργή το μέλλον του και ο οποίος δεν θα έκόστιζε τίποτε στην οικογένειά του εκίνησε υπερβολικά το ενδιαφέρον της κ. Ντεσβαρέν. Βρήκε σ' αυτόν την Ισχυρά φύση, κάτι τι άνολογο με τη δική της!

Έκαμε σχέδια για το μέλλον του Πέτρου! Τον έδενε να μπαίνη στο Πολυτεχνείο και να άποφοιτάη από τους πρώτους. Ο Πέτρος όμως έόισταζε όταν η Πατρόνα παρουσιάζετο και του έπρόσφερε να μετασχη τοῦ οίκου της ως συνεισφοράς. Τοῦ έκαμε ένα γεφύρι από χρυσάφι. Και με τις εξαιρετικές του Ικανότητες δεν έβράδυνε να δώση στον οίκο της μια νέα ανάπτυξη. Εφεύρισκε τελειοποιήσεις στις μηχανές και κατ' ερωνη να νικά κάθε συναγωνισμόν.

Ο Πέτρος ήτο γι' αυτή ένα πραγματικό παιδί! Άλλά ξαφνικά μια σκιά πέρσσε επάνω απ' αυτή τη γοητευτική πλάνη της ευτυχίας της! Η μητέρα, υπερήφανη για το παιδί της δεν συγκατετίθετο να παραιτηθι οῦτοῦ γιὰ μια ξένη και ή κ. Ντεσβαρέν δεν άργησε να βεβαιωθι ότι ο Πέτρος δεν της άνηκε.

Η καρδιά της 35ετιδος αυτής γυναικός που διατηρείτο ακόμη νέα έταράσσετο βαθεία από υπόκωφες συγκινήσεις. Η έπιθυμία ν' άποκτήη ένα παιδί, της έγινε πραγματικό πάθος.

Μια μέρα της παρουσιάσθη ο συμβολαιογράφος της και της έλεπε ότι το ακίνητο του Σερνέι θα έπωλείτο. Η κ. Ντεσβαρέν από πολὺ καιρό είχαν έπιθυμήσει να γίνη ιδιοκτήτρια του μεγάρου οῦτοῦ. Ο κόμης του Σερνέι ειχεν άποθάνει από εξάντληση, από μια άστατη ζωή, αφήνοντας πίσω του μόνο χρέη και μια κοροῦλα ηλικίας δύο έτών, την οποία είχε άποκτήσει με μια Ιταλίδα σαντζά, που ένα καλό πρωί τώσκασε χωρίς να ενδιαφερθι πια για το παιδί και τον πατέρα. Ο α θα έξετιθ-ντο στον πλειστηριασμό.

Την ώρα που ο κόμης παρέδίδε το πνεῦμα του, την ίδια στιγμή και ο δικαστικός κλητήρ έμπαινε στην έπαυλη για τον πλειστηριασμό.

Η μικρούλα όρφανή, τρομοκρατηθείσα, κατέφυγε στο δωμάτιο που έβαζαν τα άσπρ'όρουχα. Έκει την βρήκε η κ. Ντεσβαρέν ντυμένη αξιολύπητα, με τα μάτια κατάπληκτα από τα γεγονότα. Με το ένστικτο εκείνο των άγκαταλελειμένων παιδιών, τα οποία ζητούν ν' άρπαχθουν από κάποιον ή κάποιο πράγμα, ή μικρή Ιωάννα πήγε προς την κ. Ντεσβαρέν!

Έκείνη πρόθυμη πάντα για προστασία και λαχταρώντας να γίνη μητέρα, έπηρε το παιδί στα χέρια της. Από

τη μικρή έμαθε ότι ήτο νόθος και είχε μόνο κάποια θεία παντρεμένη στην Άγγλία με ένα μεγάλο μεγατόνα, την οποία όμως δεν έβλεπε από πολὺν καιρό. Η χαριτωμένη μικρούλα λοιπόν θα κατέληγε ζητιάννα, αφού ο πύργος θα έπωλείτο!

Η κ. Ντεσβαρέν, πολὺ προληπτική, όπως κάθε γυναίκα του λαού, άρχισε να σκέπτεται τι ίσως να ήτο η θεία πρόνοια που την έφερε την ημέρα εκείνη στο Σερνέι και είχε βάλει το παιδί στο δρόμο της.

Άγόρασε το σπίτι και υιοθέτησε τη μικρή, αν και ο άνδρας της δεν ένθουσιάσθη απ' αυτό, γιατί θα προτιμούσε να υιοθετήη ένα άγόρι.

Άλλά λίγο άργότερα η πατρόνα, διεπιστώσε με κατάπληξη και ταραχή ότι ήτο έγγυος! Έπειτα από 16 χρόνων συζυγικό βίο, η άποκάλυψη αυτή έθεωρήθη ως μια άτυχία! Έκείνο που ήρχετο τόσο πολὺ άλλοτε, της έπροξένησε τώρα φρίκη.

Αν δεν ήτο πασίγνωστο πως ήταν μια τίμια γυναίκα

θα ζητούσαν εξηγήσεις για το γεγονός αυτό το όχι και τόσο ευχάριστο για τον Μιχάλη. Συνεπώς έδεώρουν ότι έπρόκειτο περί ενός θαύματος. Και όντως η κ. Ντεσβαρέν έφερε σε φῶς ένα κοριτσάκι το όποιον ώνόμασαν Μισελίν πὸς τιμή του πατέρα της. Η πατρόνα είχε μεγάλη καρδιά και μπορούσε να άγαπήη δυο παιδιά. Έκράτησε την όρφανή και την άνέθρεψε σαν να ήτο πραγματική κόρη της.

Και όμως σε λίγο υπήρξε μια τεραστία διαφορά στον τρόπο με τον οποίο άγαπούσε την Ιωάννα και με εκείνον που έλάτρευε την Μισελίν. Αυτή η μητέρα είχε για τον καθυστερημένο ο καρπὸ των σπλάχνων της ένα από τα άποκλειστικά, φλογερά, τρελλά πάθη, τα οποία είναι χαρακτηριστικά των τίγρεων για τα μικρά των.

Ποτέ δεν ένοιωσε έρωτα για τον άνδρα της. Όλαι αί τρυφερότητες που έκρυβε μέσα της φύτρωναν σαν να ήτο άνοιξις.

Αυτή η δεσπότις ή οποία ποτέ της δεν ήνέχθη την αντίλογία και που μπροστά της έσκυβε τον αυχένα δλο το περιβάλλον της, υπεδουλώθη με την σειρά της. Ο όρειχάλκινος χαρακτήρας της, η γυναίκα της άρχης και του δεσποτισμού υπέταγη στο ξανθό αυτό κεφαλάκι. Τίποτε δεν υπήρχε που ήτο άρκετά άρτιο για την Μισελίν. Όλες της οι έπιθυμίες Ικανοποιούντο. Η μητέρα και τον κόσμο αν είχε κατακτήσει θα τον έβαζε στα πόδια της κόρης της. Ένα δάκρυ της υπάρξεως αυτής την έταράσσε. Σε μερικές στιγμές η πατρόνα έλεγε, όχι! Άλλά όταν η Μισελίν έλεγε, ναι! ή μέχρι της στιγμής αυτής αδιάσειστη θελησις της κ. Ντεσβαρέν υπετάσσετο στο καπρίτσιο ενός παιδιού.

Φαίνεται ότι η μητέρα αισθανότανε μια κρυφή χαρά να άποδείξη σε κάθε περίπτωση την άνευ όρων λατρεία που έτρεφε για την κόρη της. Έλεγε συχνά: «Ωραία όπως είναι, πλούσια καθώς θα την κάω, ποιός σύζυγος θα είναι άξιος γι' αυτήν; Άλλά αν με πιστέψη, όταν θα είναι καιρός να διαλέξη, θα πάρη έναν άνδρα όνομαστό για τη έξυπνά του, θα τοῦ δώση την περιουσία της ως στήριγμα και θα τον σπρώξη τόσο προς τα έμπρός, όσο θα του άρέση να πάη».

Μέσα της έκέπτετο τον Πέτρο Ντελαρέ, τον τόσο έξυπνο και Ικανό, που κατήγετο όπως κι' αυτή από μια άσημη οικογένεια.

Η Μισελίν ήτο 12 χρονών όταν πέθανε ο πατέρας της. Επένθησαν! Άλλά είναι ζήτημα αν άντελήφθησαν καν την άπουσία του.

Η κ. Ντεσβαρέν, είναι θλιβερόν να το είπωμεν, αισθάν

—Η Πατρόνα θα μάς καταστρέψη, έλεγε ο Μιχάλης.

Ο Πρίγκιψ Σερνί έγινε ο τακτικός συνοδός και χορευτής της Ιωάννας και της Μισελίν.

Θη τον έαυτό της περισσότερο κύριον της κόρης της όταν έγινε χήρα. Έζηλευε τις τρυφερότητες της Μισελίν για τον πατέρα της και κάθε φιλή ποδ έδινε το παιδί στον πατέρα νύμιζε πως είχε κοπή απ' αυτήν. Σε μια τέτοια άγρια και αποκλειστική τρυφερότητα έχρειάζετο ή μοναξιά γύρω από τη λατρευμένη ύπαρξη.

Τα γκριζα μαλλιά της της έδιναν ένα είδος μεγαλειού. Περιστοιχισμένη πάντοτε από μια αύλη φίλων και πελατών, έφαινετο σαν ήγεμονίς.

Η περιουσία του οίκου της δεν υπελογίζετο πλέον. Έλεγαν ότι ούτε εκείνη δεν ήξευρε τί είχε.

Η Ιωάννα και ή Μισελίν μεγάλωναν μέσα σ' αυτή την κοληριαία εθμερία. Η Ιωάννα ύψηλή, μελαχροινή, με τα μάτια γαλανά, με σκιές σαν το χρώμα της θαλάσσης. Η άλλη λεπτή, ξανθά, με μάτια μαύρα, μελαγχολικά και ρεμβώδη. Η πρώτη υπερήφανη, καπριτσιάρια και άεικίνητη. Η Μισελίν γλυκειά, έπιμονη.

Η μελαχροινή έκληρονόμησε από τον πατέρα της τον γλεντζέ και από τη μητέρα της μια βία ψυχή και ποθητική.

Η ξανθιά ήτο εύκολη και καλή όπως ο Μιχάλης, αλλά άποφασιστική και έπιμονη όπως ή κ. Ντεσβαρέν.

Αυτές οι δυο αντίθετες φύσεις έταίριαζαν. Η Μισελίν άγαπούσε πραγματικά και ελίκρινά την Ιωάννα. Η Ιωάννα πού αίσθανότανε την ανάγκη να ζήσει άγαπημένη με τη Μισελίν το έδωλο της μητέρας, έπέφερε στο βάθος με κόπο τις άνισότητες που άρχιζαν να γίνονται αισθητές στον τρόπο κατά τον όποιο οι οικείοι άρχιζαν να μεταχειρίζονται τη μια και την άλλη.

Εύρισκε αυτές τις κολακείες ότι την έθιγαν, καθώς εύρισκε άδικες τις προτιμήσεις της κ. Ντεσβαρέν προς τη Μισελίν.

Όλα αυτά τα παράπονα έκαμαν την Ιωάννα να έπιθυμηση να έκαταλείψη αυτό το σπίτι όπου είχε άνατραφή και όπου ήσθάνετο τώρα τον έαυτό της να ταπεινώνεται.

Και με την πρόφαση ότι ήθελε να πάη στην Άγγλια να ιδή την πλουσίαν συγγενή του πατέρα της, ή όποια, έπειδή είχε μάθει ότι περνούσε καλά, είχε ζητήσει να την ιδή, έζήτησε από την κ. Ντεσβαρέν την άδεια να λείψη μερικές έβδομάδες. Ηθελε να έξακριβώσει αν οι συγγενείς της θα μπορούσαν να της έξασφαλίσουν το μέλλον. Η κ. Ντεσβαρέν έδέχθη αυτή την πρόταση χωρίς να υποπτεύεται τους άληθινούς σκοπούς της νεαρής κόρης. Και ή Ιωάννα έπηγε με συνοδεία στη Σκωτία, στο μέγαρο της θείας της.

Η κ. Ντεσβαρέν άλλως τε βρισκόταν στον κολοφώνα των έπιτυχιών της και κάποιο γεγονός πού συνέβη την άπερρόφηση έντελώς.

Η Μισελίν, άποχωρούσα στις έπιθυμίες της μητέρας της, άπεφάσισε να δεχθί να την μνηστεύσουν με τον Πέτρον Ντελαρέ, ό όποιος πρό όλίγου είχε χάσει τη μητέρα του και του όποίου ή θέσις έκαλλιτέρευε μέρα με την ήμέρα.

Η νεάρα κόρη, συνηθισμένη να μεταχειρίζεται τον Πέτρο σαν άδελφό, εύκολα συγκατετέθη να τον δεχθί ως μέλλοντα σύζυγον.

Η Ιωάννα πού είχε φύγει πρό έξη μηνών ξαναγύρισε περισσότερο σοβαρή και άρκετά κατωπιισμένη σχετικώς με τις σκέψεις της οικογενίας της γι' αυτήν. Την έδέχθησαν φιλοφρονέστατα, της έάμαν πολλά κομπλιμέντα για την όμορφιά της, ή όποια τω ύντι ήτο άξιοθαύμαστη, αλλά δεν την ένεθάρρυναν καθόλου στις έπιθυμίες της για την άνεξάρτησία της.

Εγύρισε λοιπόν άποφασισμένη να μη βγί από κεί παντρεμένη. Έφθασε στο μέγαρο της όδοϋ Άγλου Δομνίκου την στιγμή άκριβώς πού ό Πέτρος Ντελαρέ, διψα-

σμένος από φιλοδοξία, άφηνε τη μνηστή του, τους φίλους του, το Παρίσι, για να πάη στην Άλγερία, στις όχθες της Τύνιδος να κάνει μια έξαιρετικά σημαντική έργασία, ή όποια αν έπετύχανε θα τον έκανε άνώτερο κάθε άλλου.

Φεύγοντας ό Πέτρος δεν άμφέβαλλε, ότι ή Ιωάννα, πού έφθανε την ίδια ώρα, έφερνε τη δυστυχία γι' αυτόν, στο πρόσωπο ενός πολύ θελκτικού καβαλλιέρου, του πρίγκηπος Σεργίου Πανίν, ό όποιος την είχε γνωρίσει στο Λονδίνο σε έναν μεγάλο χορό. Η Δνίς Σερνέϊ, χρησιμοποιοϋσα την Άγγλική έλευθερία, έγύριζε συνοδευόμενη από μια θαλαμηπόλο μόνο και τον πρίγκηπα. Το τζεϊδι ήτο χαριτωμένο. Όταν κατέβηκαν στο σταθμό, ύπεσχέθησαν να ξανασυναντηθούν. Οι διάφοροι χοροί έπέτρεψαν στο Σεργίο να γνωρισθί με την κ. Ντεσβαρέν ως ένας φίλος από την Άγγλια. Σε λίγο ήτο ό τακτικός χορευτής της Ιωάννας και της Μισελίν.

Έτσι μπήκε στο σπίτι ό άνθρωπος πού θα έπαιζε ένα έξαιρετικά δραματικό ρόλο.

Κάποια πρωί του Μαΐου του 1879 ένας νεαρός και κομψότατα ντυμένος κύριος έπήδησε από ένα άμάξι πού έστάθη έμπρός στην πόρτα του μεγάρου Ντεσβαρέν Πέρασε ζωηρά έμπρός από τον φύλακα και διηυθύνθη προς μια αίθουσα, όπου καμιά δωδεκαριά άτομα τον περιμεναν ύπομονετικά.

Εκύτταξε και είδε τον ύπηρέτη πού έδιάβαζε την έφημερίδα, καθισμένος σε μια πολυθρόνα και κατηυθύνθη προς αυτόν. Έκείνος έσηκώθη.

—Καλημέρα καλέ μου Φελίξ, είπε ό νεαρός, χαιρετώντας φιλικά τον ύπηρέτη. Η θεία μου είναι μέσα;

—Μάλιστα, κύριε Σαβινιέν, ή κ. Ντεσβαρέν είναι στο γραφείο της, αλλά είναι μια ώρα πού μιλάει με τον ύποδιευθυντή του λογιστηρίου του ύπουργείου των Στρατιωτικών. Βλέπετε ότι τόσοσ κόσμος περιμένει έδώ απ' το πρωί και πιθανόν να μη προφθάσι να τους δεχθί καθόλου.

Και όμως πρέπει να την ιδώ, άπήντησε ό νεαρός κύριος Και σκεφθείς λίγο, ρώτησε:

—Ό κ. Μαρσετάλ είναι στο γραφείο του;

—Μάλιστα. Άν ό κύριος το έπιτρέπη θα τον άναγγείλω.

—Δεν χρειάζεται.

Και γρήγορα μπήκε στο γραφείο πού ήταν δίπλα στο γραφείο της κ. Ντεσβαρέν.

Καθισμένος μπρός σε ένα μεγάλο ξύλινο τραπέζι γεμάτο από φακέλλους και σημειώματα, έργαζόταν ένας κύριος 30 περίπου έτών, πού φαινόταν πολύ μεγαλειτέρας ήλικίας από όποιον ήταν.

Ό Σαβινιέν αυτός, ό υπάλληλος της κ. Ντεσβαρέν, ύπεδέχθη με καλωσύνη τον άνεμιο της προϊσταμένης του και στη συζήτηση πού άρχισαν δεν του έκρυψε πόσο πολύ έπιθυμούσε ή Πατρόνα νάχη στη δουλεία της και κείνον.

Άλλ' ό Σαβινιέν άπήντησε ότι προτιμούσε να διασκεδάζι και ότι δεν λυπόταν γιατί είχε άπορριφθί τόσες φορές στις έξετάσεις του. Παρεπονείτο μόνον κατά της θείας του, ή όποια ναί μόν του είχε κόψει ένα έπίδομα τριών χιλιάδων φράγκων μηνιαίως και πολλές φορές του είχε δώσει χρήματα για να έφαρμόση τις «έφευρέσεις του», πού άπέτυχαν. Άλλ' όμως δεν τον άφηνε να δράσει σύμφωνα με τη φαντασία του!

—Και ό Πέτρος; ρώτησε ξαφνικά. Έχετε είδήσεις του; Ό Μαρσετάλ έγινε σοβαρός. Κάποιο νέφος έφάνη ότι κατέβηκε στο μέτωπό του Και τώρα άπήντησε σοβαρά:

—Ό Πέτρος βρίσκεται πάντοτε στην Άνατολή. Έξερουνά την πωραλία της Τύνιδος. Πρόκειται για μια κολοσσιαία έπιχειρήση, πού θα έχη έξαιρετική σημασία για την Άλγερία.

(Άκολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΑΡΤΙΝΩ

ΠΩΣ ΚΥΝΗΓΟΥΝ ΟΙ ΠΥΓΜΑΙΟΙ

Τα πρωτόγονα όπλα των και τα δηλητήρια.

Στη χώρα των πυγμαίων δεν ύτάρχει καμιά φυτεία δεν γίνεται καμιά καλλιέργεια της γης γιατί την έργασίαν αυτήν την νομίζουν ως άνάξιαν του έαυτού των και προτιμούν το κυνήγι.

Ό πυγμαίος, μπορεί να πη κανείς πως είναι γεννημένος κυνηγός. Χρησιμοποιεί το τόξον, το βέλος και τις σάιτες. Το τόξον είναι πολύ μικρόν, περίπου 40 εκατοστά του μέτρου. Η χορδή του άποτελείται ή από νεύρα ζώων ή από κλωστές του άνανάς ή άκόμη από προβοσκίδα έλέφαντος άποξηραμένη και δουλεμένη κατ'αλληλώς. Τα βέλη είναι διαφόρων ειδών. Μερικά είναι καλ' όλοκληρίαν ξύλινα και ή αίχμη των είναι καμμένη στη φωτιά: Άλλα φέρουν σιδερένια αίχμη και δυο πλάγια άγκυστρα.

Βέλη και δόρατα.

Οι πυγμαίοι σπανίως κατασκευάζουν μόνοι των τα βέλη αυτά, αλλά τα προμηθεύονται από άλλες γειτονικές των άγριες φυλές και δίδουν ως άντάλλαγμα κρέας κυνηγιού.

Η έκσπερνόνησις των βελών των φθάνει από τα 50—100 μέτρα, άναλόγως της δυνάμεως του τόξου πού μεταχειρίζεται ό καθένας. Τα βέλη, όμως αυτά είναι δηλητηριώδη. Τα δηλητήρια πού μεταχειρίζονται οι πυγμαίοι προς τον σκοπόν αυτόν είναι δυο ειδών: ή τα έξάγουν από βότανα ή από ζώα. Τα από βότανα, λαμβανόμενα δηλητήρια είναι άπειρα τον άριθμόν και σχεδόν άγνωστα στις λοιπές φυλές.

Τα άλλα δηλητήρια τα παίρνουν ιδίως από ώρισμένα είδη φειδιών τα όποια βγάζουν από το στόμα τους δηλητηριώδεις άφροϋς και με αυτούς άλείφουν τις αίχμες των βελών. Το δηλητήριο αυτό έπιφέρει άμέσως τον θάνατον από τέτανον. Οι σάιτες είναι μακρυνά άκόντια από 22, 50 μέτρα τα όποια καταλήγουν σε σιδερένια αίχμη. Τα όπλα αυτά είναι τρομερά και το χτύπημά των είναι θανατηφόρο.

Ποτέ οι άνδρες πυγμαίοι δεν κυνηγούν πουλιά: το κυνήγι αυτό το κάνουν τα παιδιά τα όποια έξασκούνται έτσι στη σκοποβολή.

Οι παγίδες των

Οι πυγμαίοι είναι πρό παντός κυνηγοί έλεφάντων αλλά δεν άφίνουν και το κυνήγι των άλλων θηρίων της περιοχής των, όπως π.χ. το κυνήγι της άντιλόπης, των βουβάλων, τίγρεων και λεόντων. Για τα ζώα όμως αυτά δεν μεταχειρίζονται οι πυγμαίοι τα όπλα των αλλά παγίδες και «θηλιές» γιατί ξέρουν πως είναι άδύνατον ν' άντιμετωπίσουν την όρμην των θηρίων αυτών με τα μέσα πού διαθέτουν.

Το κυνήγι των έλεφάντων.

Πως γίνεται τώρα το κυνήγι των έλεφάντων; Μόλις οι είδηκοι φρουροί του χωριού άντικρύσουν μιάν άγέλην απ' αυτούς στα πέριξ των κατασκηνώσεων των άρχηγός της φυλής συγκεντρώνει άμέσως τους κυνηγούς του. Ύστερα συμβουλευεται τον μάγον για να μάθι αν το κυνήγι θα είναι ικανοποιητικό ή θα έπιφέρει τον θάνατον σε ώρισμένον άριθμόν κυνηγών κ. τ. λ.

Κατόπιν έτοιμάζουν τα όπλα των κι' άφού βουτήσουν τις αίχμες των μέσα σε είδικά δοχεία πού περιέχουν τα δηλητήρια, εγκαταλείπουν το χωριό και τίθενται εις παρακολούθησιν της άγέλης των έλεφάντων κυνηγούμενοι στα χαμόκλαδα της ζούγκλας μέχρι του σημείου να σύρονται με τη κοιλιά επάνω στο έδαφος.

Όταν λοιπόν πλησιάσουν άρκετά τους έλέφαντες οι καλύτεροι σκοπευτάι κυνηγοί πυγμαίοι γλιστρούν όσο μπορούν πιο σιμά στους έλέφαντες και άρχίζουν να

τους χτυπούν με τα βέλη ενώ άλλοι, έφωδιασμένοι με ένα αίχμηρό άκόντιο κατορθώνουν να γλιστρούν κάτω από την κοιλιά των ζώων και με' όλη τους τη δύναμη μπήζουν σ' αυτήν το άκόντιό τους. Η στιγμή είναι πολύ κρίσιμη. Πρόκειται περί ζωής ή θανάτου του κυνηγού. Τρελλος από τον πόνο, ό έλέφας και πληγωμένος βαθειά, ψάχνει με την προβοσκίδα του να βρη την πυγμαίο πού κρύβεται κάτω από την κοιλιά του.

Άν τον πιάση, τον τοποθετεί και τον λυώνει κυριολεκτικώς κάτω από το βαρύ πόδι του ή τον φέρει στο στόμα και τον κοιματιάει με τους χαυλιόδοντές του. Ύστερα τρέπεται εις φυγήν αλλά το άκόντιο πού είναι μπηγμένο στη κοιλιά του του μεταδίδει το δηλητήριο και συνεπώς πεθαίνει εντός όλίγων λεπτών της ώρας. Άν το τραύμα δεν είναι και τόσοσ σοβαρόν, ό έλέφας τρέπεται εις φυγήν αλλά τότε οι πυγμαίοι τον κυνηγούν του ρίπτουν κι' άλλα δηλητηριώδη βέλη τα όποια έπιτυγχάνουν τον θάνατον.

Οι τιμές στους γενναίους.

Τότε όλοι οι πυγμαίοι κυνηγοί τρέχουν κοντά του με φωνές χαράς. Άν εκείνος πού το χτύπησε βρίσκεται εν ζωή τότε του άποδίδονται οι τιμές για τον ήρωισμό του και επί πλέον συγκαταλέγεται με τους πιο ικανών κυνηγών της φυλής. Άν όμως σκοτωθί τότε του άποδίδονται αι «τιμιά του θανάτου». Άρχότερον άφαιρούν το δέρμα του έλέφαντος και το κρέας του το άλείφουν με ένα είδικό λίπος, κι' έπειτα το παραδίδουν στις γυναίκες οι όποιες το μεταφέρουν στο χωριό. Όταν όλα αυτά τελειώσουν, οι κυνηγοί με έπικεφαλής πάντοτε τον άρχηγόν των, έξακολουθούν το κυνήγι των Έκείνος πού σκοτώνεται από έναν έλέφαντα μνημονεύεται ως ήρωας και του άποδίδονται όλες οι τιμές. Άλλα δεν τραγουδούν τα μονότονα και ένκενυρικά τραγούδια πού συνηθίζουν, να λένε στους νεαρούς των όλοι σχεδόν οι ίθαγενείς της Μάυρης Ηπειρου. Γιατί, όταν ένας κυνηγός πεθαίνη δεν πρέπει να κλάψη κανείς τον θάνατον του άλλ' άπεναντίας να διασκεδάση τον πεθαμένον. Γιατί αι μάγοι των πυγμαίων λέγουν ότι στη διασκέδαση αυτή συμμετέχει και το πνεύμα του μεταστάντος.

Θυσίες και παγίδες

Όταν ένας πυγμαίος έχη την τύχη να σκοτώση έναν έλέφαντα, προσφέρει στον Γκαρού—ό όποιος, σύμφωνα με την θρησκείαν των είναι ό θεός πού έδημιούργησε τον πρώτον έλέφαντα και είναι ό πρόγονος των πυγμαίων πού θα σκοτωθί κατά την συντελείαν του κόσμου από τον τελευταίον πυγμαίον— τα δυο αυτιά και τους χαυλιόδοντας του έλεφάντος.

Άν ό κυνηγός δεν κάνει αυτήν την από την θρησκείαν του έπιβαλλομένην πράξιν, τότε κακή τύχη θα πέση όχι μόνον σ' αυτόν αλλά και στην οικογένειά του.

Όσον άφορά για το κυνήγι των άλλων θηρίων είπαμε ότι οι πυγμαίοι μεταχειρίζονται παγίδες, αλλά τον γορίλλα τον συλλαμβάνουν ζωντανόν στήνοντές του μια θηλειά κάτω στο δένδρο στο όποιο άνεβαίνει και κοιμάται.

Οι πυγμαίοι καιροφυλακτούν κι' όταν ό γορίλλας πιασθί στη θηλειά του τον δένουν άμέσως στο ίδιο δένδρο και κατόπιν τον θανατώνουν.

Οι μικροσκοπικοί αυτοί άνθρωποι φημίζονται για το θάρρος των και την άποφασιστικότητά των.

Η μόνη φροντίς καθενός πυγμαίου είναι πως να σκοτώση περισσότερα ζώα της ζούγκλας.

Ένας «μάγος» πυγμαίος βγάξη το δόντι του πελάτου του.

Κάτω από τὸν ἴσκιό τοῦ εὐκαλύπτου, κοντὰ στὰ ρόδα ποὺ εὐωδιάζουν, ἀντίκρου στὴ γαλανὴ θάλασσα, ἡ Λυδία, ἡ ὥραία κρεολή, λυώνει καὶ μαραινέται... Ἐκπλωμένη ἐπάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο στὰ μαξιλιάρια, μὲ τὸ βλέμμα βυθισμένο μέσα στὸ ἄπειρο, φαίνεται σὰν νὰ παρακολουθεῖ κείθε πέρα ἀπὸ τὰ βουνά, πέρα ἀπὸ τὰ σύννεφα, μιὰ φωτεινὴ ὁπτασία, ποὺ τῆς γνέφει καὶ τὴν προσκαλεῖ...

— Λυδία, ψιθυρίζει ἕνας νέος καθήμενος κοντὰ της. Πές μου τί συλλογίζεσαι!..

Ἡ νέα ἀνασκιρτᾷ καὶ φαίνεται πὼς εὐπνᾷ ἀπὸ κάποιο ὄνειρο. Τὸ βλέμμα της ἀφίνει τὸν οὐρανὸ κι' ἀναπαύεται στὴ χαϊδευτικὴ λάμψη ποὺ φαίνεται στὰ μάτια τοῦ νεοῦ.

— Λυδία! ἐπαναλαμβάνει αὐτός. Τώρα ποὺ γίνεκα ἀδελφός σου, τώρα ποὺ εἶμαι οὐ ζυγός της ἀδελφῆς σου, δὲν μπορῶ νὰ σὰς ρωτήσω γιὰ τὴν αἰτία τοῦ κακοῦ ποὺ σὰς κτυποῦν;

Ἡ νέα κουνάει περὶ λυπα τὸ κεφάλι της κι' ἀποκρίνεται:

— Ἀνδρέα, ἡ ζωὴ μου τελείωσε... Δὲν ἔχω πιά καμμιά δουλειὰ ἐδῶ στὸν κόσμο... ὁ Θεὸς μὲ φωνάζει κοντὰ του...

— Ἐλα, μὴ μιλάς ἔτσι, Λυδία, εἶσαι τόσο νέα καὶ τόσο ὥραία! Γιὰ σκέψου καλύτερα, ἀδελφοῦλα μου. Μαζί μὲ τὴν Ὑβόννη, κι' ἐμένα δὲν θάβρισκες γλυκεῖα τὴ ζωὴ;

Ἐνα ὥχρο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στὰ χεῖλη τῆς ἀρρώστης. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ στόμα της δὲν βγήκε λέξη.

— Τοῦ κακοῦ προσπαθεῖς νὰ μοῦ κρύψης τί σὲ κάνει νὰ ὑποφέρεις! Λυδία, ἀγαπᾷς;

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι τῆς νέας καὶ τῆς κοκκίνισε τὸ πρόσωπο. Μιὰ ἀστραπὴ πέρασε ξαφνικὰ ἀπὸ τὰ μάτια της καὶ μὲ μιὰ ἐνεργητικότητά ποὺ δὲν περιμένε κανεὶς ἀπ' τὴ χλωμὴ ἐτοιμοθάνατη, ἀνασηκώθηκε στὰ μαξιλιάρια της καὶ εἶπε, μὲ τραχεῖα φωνή:

— Ἐ, λοιπόν, ναι! Τὸ κακὸ ποὺ μὲ θανατώνει σιγά-σιγά, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, εἶναι ἡ ἀγάπη... Καὶ συνέχισε μὲ μιὰ ἐξαψη ποὺ ὀλοένα γινόταν μεγαλειότερη.

— Ἀγάπησα ἕναν ἄνθρωπο, τὸν ἐλάτρευα τὸν ἔκανα εἰδωλό μου... Τὰ πλοῦτή μου, τὰ νειάτα μου, τὰ κάλλη μου, θὰ τὰ θυσίαζα ὅλα γιὰ μιὰ ἀπλὴ λέξη ἀγάπης ποὺ θάκουγα ἀπὸ τὰ χεῖλη του... Θάμουν ἡ δούλη του.

Θὰ τὸν παρακολουθοῦσα παντοῦ καὶ δὲν θὰ τὸν ἀποχωρίζομαι ποτέ, στὸν κόσμον καὶ σὶν μοναξιά σὶς φλογερὲς ἐρήμους καὶ στοὺς παγωμένους πόλους, ποὺ κι' ἂν πῆγαινε θὰ μὲ εἶχε πάντα κοντὰ του, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, ἀφάνταστα εὐτυχισμένη.

Μπροστὰ στὸ ξέσπασμα τῆς ἐρωτικῆς αὐτῆς καταιγίδος ὁ Ἀνδρέας ἀπόμεινε σιωπηλός.

Ἡ Λυδία περισσότερο ξαναμμένη ἐξακολούθησε:

— Ναι, πεθαίνω ἔκτοτε χρόνια. Νέα, ὥραία καὶ πλουσία. Θὰ κοιμηθῶ σὲ λίγο κάτω ἀπὸ ἕνα ψυχρὸ τάφο... Ὁ θάνατος θὰ εἶναι γιὰ μένα λυτρωμός... Στὴν ἀγκαλιά του μονάχα θὰ βρῶ τὴ λήθη... Μόνον ἐκεῖ δὲν θὰ νοιώθω τὸ φαρμακερὸ βέλος ποὺ τρυπᾷ τὴν καρδιά μου... Ἐκεῖ πιά θὰ τὸν λησμονήσω, θὰ πάψω νὰ τὸν συλλογίζομαι.

Καὶ μὲ κομμένη τὴν ἀναπνοή ξανάπεσε ἐξηντημένη στὸ προσκέφαλο.

Σὲ λίγο, ἐξακολούθησε, ἀλλὰ μὲ φωνὴν πολὺ ἀδύνατη καὶ γλυκεῖα:

— Ἀνδρέα, μήπως δὲν φάνηκα καλὴ ἀπέναντι τῆς ἀδελφῆς μου Ὑβόννης; Ὅταν τὴν εἶδα νυφοῦλα πλάι σου, χάρηκα τόσο...

— Λυδία, ἦσουν πάντα ὁ φύλακας ὁ γυγελός της.

— Ἀνδρέα, θυμᾶσαι τὴν ἡμέρα ποὺ ἦρθες νὰ μοῦ τὴν ζητήσης γιὰ γυναῖκα σου! Ἦταν, μιὰ ἀνοιξιὰτικὴ μυρωμὴ...

ΜΙΑ ΚΡΥΦΗ ΑΓΑΠΗ

Ἦσαν κατεβασμένη στὸν κῆπο...

νη αὐγὴ. Ἦσαν κατεβασμένη στὸν κῆπο καὶ κύτταζα τὰ δένδρα, τὰ πουλιά, τὸν οὐρανό... Ἦρθες πολὺ σιγὰ, γονάτισες σχεδὸν μπροστὰ μου καὶ ζήτησες τὴν Ὑβόννη ἀπὸ μένα, γιατί ἐκτελοῦσα χρέη μητέρας. Θυμᾶσαι, Ἀνδρέα;

— Ναι, Λυδία, τὸ θυμᾶμαι!..

— Πές μου, Ἀνδρέα, δὲν σὲ βεβαίωσα γιὰ τὴν Ὑβόννη πὼς θὰ σ' ἀγαποῦσε καὶ θὰ δεχόταν νὰ γίνῃ γυναῖκα σου;

— Ναι, ἀγαπημένη μου ἀδελφοῦλα.

— Καὶ ποῖα ἦταν ἐκείνη ποὺ ἔρριξε σὶν ἀγκαλιά σου τὴν λατρευτὴ σου.

— Ἐοῦ, ποῖος ἄλλος ἀπὸ σένα Λυδία!

— Ὡστε λοιπόν, εἶπε ἡ ἀρρώστη ψιθυριστὰ, μ' ἀγαπᾷτε λίγο... Ὅθι μὲ συλλογίζεσθε καμμιά φορὰ σὰν πεθάνω;.. Ὅθι μὲ πο- νάτε;

— ὦ! Μὴ μιλάς ἔτσι, σὲ παρακαλῶ. Στὸ χέρι σου εἶναι ν' ἀποφύγῃς τὸν ἐάνατον.

ἘΓιατὶ σὺ παίνεις καὶ κουνᾷς τὸ κεφάλι σου; Εἶσαι τόσο καλὴ καὶ τόσο ὁμορφὴ! Σίγουρα θὰ σὲ λατρεῖς ἐκεῖνος ποὺ θ' ἀποφασίσῃς νὰ τοῦ χάρισης λίγη ἀγάπη, Λυδία, πές μου τὸνομα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀγαπᾷς καὶ σ' ὀρκίζομαι νὰ τὸν φέρω μπροστὰ στὰ πόδια σου.

Τὸ βλέμμα τῆς νέας φωτίστηκε ξανά. Τὰ μάγουλά της ἐπῆραν μιὰν πορφύρα καὶ τὸ σῶμα της κλονίστηκε ἀπὸ ἕνα διαπεραστικὸ ρίγος. Μὲ μιὰ κίνηση πῆδησε ὀλόρθη, τὸν ἔσφιξε παράφορα στὴν ἀγκαλιά της καὶ μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη ἀπελπισία καὶ πόνο ποὺ μόλις ἔβγαλε ἀπὸ τὰ χεῖλη της, τοῦ εἶπε.

— Ἀνδρέα, ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, ὁ νέος, ποὺ λατρεύω... Ἐκεῖνος γιὰ τὸν ὁποῖον νοιώθω τώρα ἕνα βαθὺ πόνο μέσα στὴν καρδιά μου, ποὺ μὲ πεθαίνει σιγά-σιγά, ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα, χωρὶς νὰ βρῶ καμμιά παρηγοριά, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος γιὰ τὸν ὁποῖον θ' ἀφιέρωνα ὅλο κληρὸ τοῦ εἶναι μου καὶ θὰ θυσίαζα τὰ πλοῦτή καὶ τὰ νεῖάτα μου, ξέρεις ποῖος εἶναι; Εἰς...

Ἀλλὰ πρὶν ἀποτελειώσῃ τὴν φράση της, μὲ τὰ χεῖλη συσπασμένα καὶ κατὰ χλωμα, ἐνῶ τὰ δόντια της ἐσφίγγοντο δυνατὰ σωριάστηκε ἀπότομα κάτω στὴ γῆ, γιὰ νὰ μὴ ξανασηκωθῇ καὶ νὰ μὴ ἀντικρύσῃ πιά τὸν γαλάζιον οὐρανὸ, γιὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ γιὰ πάντα καὶ πλοῦτή καὶ νειάτα.

Ὁ Ἀνδρέας τότε μὲ τὸ πρόσωπο ὀλοσκοτεινὸ, μὲ δάκρυα ποὺ ἀφθονα βούρκω-

σαν τὰ μάτια του, ἐπήσισε κι' ἔσκυψε ἐπάνω ἀπὸ τὴν Λυδία ποὺ τὴ στιγμή ἐκείνη ἐγκατέλειπε τὸν κόσμον, καὶ συνεπλήρωσε μὲ ψυχικὸ σπαραγμό.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός... εἰμ ἐγώ!

Καὶ μὲ ἕνα τοῦ φιλὶ σφράγισε τὸ στόμα ἐκείνης ποὺ τὸν εἶχε ἀγαπήσει τόσο πολὺ, ὥστε νὰ κατεβῇ στὸν τάφο γιὰ χάρι του.

Πέντε φορὲς ἀπὸ τότε τὰ ρόδα μπουμπούκιασαν καὶ ἀνοῖξαν τὰ ὥραία εὐωδιαστικὰ τους πέταλα πρὸς τὸν ἥλιον...

Πέρασαν χρόνια, ἡ ζωὴ κυλοῦσε ἡρεμὰ, καὶ ἡ Ὑβόννη δὲν ἔμαθε ὅτι γιὰ τὴν εὐτυχία της ἡ ὥραία Λυδία ἐθυσιάσε τὸν ἑρωτὰ της καὶ τὴ ζωὴ της, γιὰ νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν εὐτυχία τῆς ἀδελφῆς της ποτὲ δὲν ἐκμυστηρεύθηκε τὸν πόνο της καὶ τὸ αἰσθημὰ της παρά μόνο τίς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς της.

Ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Ὑβόννη ζοῦσαν πάντα ἀγαπημένα ἀλλὰ ἡ νεαρὴ σύζυγος τοῦ ποτὲ δὲν ξαναβρῆκε στὰ χεῖλη τοῦ πρῶτου τοῦ χαμόγελο, τὸ χαμόγελο ποὺ πῆρε μαζὶ, ἡ νεαρὴ ἀδελφὴ της.

ΖΑΚ ΜΟΡΣΑΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΑΚΑΛΙΝ. Η ΝΗΣΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΜΙΑ ΕΠΙΓΕΙΟΣ ΚΟΛΑΣΙΣ

Στὰ 1700 ἕνας ἐξερευνητὴς ἐπεσκέ- φθη γιὰ πρώτη φορὰ τὴν νῆσο Σακαλίν ποὺ βρίσκεται στὴν Ἀπὼ Ἀνατολήν καὶ βρέχεται ἀπὸ τὸ πέλαγος τοῦ Ὀλκ- χόβς. Σ' ἕνα βιβλίο τοῦ περιέγραψε, λεπτομερέστατα τὴν φύσιν τῆς νήσου, τῆς ὁποίας οἱ ἀκτὲς εἶναι ἀπρόσιτες εἴτε λόγω τῆς διαρκούς τρικυμίας, εἴτε λόγω τοῦ ὅτι σ' αὐτὲς καταφεύγουν κινεζοὶ καὶ γιανωνέζοι πειραταί.

Τὰ δύο τρίτα τῆς νήσου εἶναι σκε- πασμένα ἀπὸ πυκνότατα δάση στὰ ποῖα ζοῦν πολλὰ θηρία καὶ ἀρπακτι-

κὰ πτηνά. Ἡ θάλασσα τῆς εἶναι γεμά- τη ἀπὸ φάλαινες καὶ ὠκεῖς. Τὸ κλίμα τῆς εἶναι σκληρὸ καὶ θανατηφόρο. Τοὺς ἀπεριγράπτους παγετῶνες τοῦ χειμῶ- νος διαδέχεται ἕνα σύντομο κι' ἀπαί- σιο καλοκαίρι, κατὰ τὴν διάρκειά τοῦ ὁποίου παρουσιάζονται χίλια εἶδη ἐν- τῶμων, τὰ ὁποῖα μὲ τὰ δηλητηριώδη τοιμημάτα τους ἐπιφέρουν τὸν θάνα- τον σὲ πολλὰ ζῶα τῆς ζούγκλας κι' ἔπειτα τρυποῦν τὸ δέρμα τους καὶ το- ποθετοῦν τ' αὐτὰ τους. Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν τὰ ζῶα, γιὰ νὰ σωθοῦν, κρύβον- ται ὅλο τὸ καλοκαίρι μέσα στὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δασῶν, μέχρις ὅτου πέσουν τὰ πρῶτα χιόνια.

Αὐτὴ ἡ νῆσος τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀπελπισίας στὰ 1875 περιήλθε ἀπὸ τοὺς Ἰάπωνας στὴν κατοχὴ τῶν Ρώσων ὡς ἀνταλλάγμα τῆς παραχωρήσεως ἐκ μέ- ρους τῶν τελευταίων τοῦ πελάγους τῶν Κουριλ.

Μὲ τὸν σκοπὸν τότε νὰ ἐγκαταστή- σῃ ἐκεῖ ἀποικίας, ἡ κυβέρνησις τῶν Τσάρων, ἐσκέφθη ν' ἀποστείλῃ τοὺς ἐ- ξοριστοὺς τῆς καὶ τοὺς καταδικασμέ- νους σὲ ἀναγκαστικὰ ἔργα. Κι' ἀπὸ τό- τε ἀρχίζει ἡ τραγικὴ καὶ φρικιαστικὴ ἱστορία τῆς νήσου Σακαλίν. Τὸνομα αὐτοῦ ἔγινε συνώνυμον τῆς Κολάσεως. Τὴν νῆσον ἐκυβερνοῦσαν μόνον οἱ δε- σμοφύλακες. Οἱ εὐρωπαῖοι κάτοικοι τῆς ἐχωρίζοντο σὲ δύο κατηγορίες: τῶν καταδικῶν ποὺ φοροῦσαν ἕνα βα- ρὺ ριγωμένο ἐνδυμα καὶ ποὺ στὰ πό- δια εἶχαν πάντοτε δεμένους ἀλυσίδες καὶ μπάλες σιδερένιες ποὺ ἡ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἐζύγιζε 30 ὀκάδες, καὶ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ δεσμοφυλάκων ποὺ ἦσαν ὀπλισμένοι μὲ σπαθιά καὶ περί- στροφα.

Θὰ μπορούσε νὰ γράψῃ ὀλόκληρους τόμους βιβλίων ἂν κανεὶς ἠθελε νὰ πε- ριγράψῃ τὰ βασανιστήρια ποὺ ὑφίσταν- το σ' αὐτὴ τὴν νῆσον οἱ ἐξοριστοὶ κι' οἱ κατάδικοι τοῦ Τσάρου.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐκλείνονταν μέσα

Γιὰ νὰ μ'ν δραπετεύουν ἀπὸ τὴν ἐ- πίγειον αὐτὴν κόλασιν καὶ γιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ ἐπαναστατήσουν, ὁ Τσά- ρος εἶχε ἀποστείλῃ στὴ νῆσον ἕνα τάγ- μα στρατιωτῶν ἀποτελούμενον ἀπὸ ὀ- λα τὰ καθάρματα τοῦ ρωσικοῦ Στρα- τοῦ. Τὸ τάγμα αὐτὸ τῶν κακούργων, λωποδυτῶν καὶ δραπετῶν τῶν φυλα- κῶν, ὠνομάζετο «Κατόργκα» καὶ οἱ δι- οικηταὶ τοῦ τοῦ εἶχαν ἐπιβάλλει μεγά- λην πειθαρχίαν.

Οἱ δυστυχισμένοι κατάδικοι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐδούλευαν σκληρὰ ἀπὸ τὸ πρῶ- ὡς τὸ βράδυ, ἀνοίγοντας δρόμους καὶ σπάζοντας βράχους, ἔπρεπε καθημε- ρινῶς νὰ ὑποστοῦν τὸ μαρτύριο τῆς μα- στιγώσεως. Κάθε πρωτὶ, πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ἐργασία, οἱ δεσμοφύλακες ἔδεναν σὲ στύλους τοὺς κατάδικους καὶ μὲ φοβε- Ͼ μαστίγια ἀρχίζαν νὰ τοὺς χτυποῦν ἀλύπητα μέχρι τοῦ σημείου ποὺ νάτοὺς ματώνουν τὸ γυμνὸ κορμὶ τους καὶ τὸ πρόσωπο. Ὑστερα, τοὺς ἔρριχναν ζε- στο νερὸ ἐπάνω σὶς πληγὰς τους καὶ ἄλλοι δεσμοφύλακες τοὺς ὠδηγοῦσαν στὴν σκληρὴ καθημερινή τους ἐργασία.

Ὅταν ὅμως ἕνας ἀπὸ τοὺς καταδι- κους αὐτοὺς δὲν πειθαρχοῦσε, τότε τὰ βασανιστήρια ποὺ ὑφίστατο ἦσαν ἀ- περίγραπτα.

Ἀπὸ τὸν ἔδεναν στὸν στύλο καὶ τὸν ἐμαστιγώναν, τὸν κρεμοῦσαν ἀπὸ τὴν γλώσσα μιὰ βαρεῖα πέτρα, τοῦ ἀ- κουμποῦσαν στὸ στήθος κομμένα σιδε- Ͼ καὶ κατόπιν τοῦ ἔχυναν ἀπὸ τὸ κε- φάλι ζεστό νερὸ. Ὁ κατάδικος λιπο- θυμοῦσε, ἀλλὰ τότε οἱ δεσμοφύλακες τὸν ἐπανεφέρουν σὶς αἰσθήσεις του γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὰ βασανι- στήρια.

Πολὺ σπανίως ἐπιζοῦσε ἕνας κατὰ- δικος ὕστερα ἀπὸ τέτοια βασανιστή- ρια. Καὶ γι' αὐτοὺς ἀκριβὲς τοὺς λό- γους προτιμοῦσαν νὰ ἀποδοῦσαν ἂν καὶ ἤξεραν πὼς στὴ φρικτὴ ζούγκλα θὰ εὕρισκαν βέβαιον τὸν θάνατον εἴτε ἀπὸ τὰ θηρία, εἴτε ἀπὸ τὰ ἔντομα μὲ τὰ δηλητηριώδη τοιμημάτα τους, εἴτε ἀπὸ τὸ ἀφόρητο ψῦχος.

Ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ κατόρθωναν νὰ

φθάσουν, ὕστερα ἀπὸ μύρια βάσανα καὶ κακουχίες διὰ μέσου τοῦ Ἰσθμοῦ Ταρτάρου, σὶς ἀκτὲς τῆς νήσου, τίς κατωκημένους ἀπὸ πειρατὲς καὶ λαθρέ- μπόρους, δὲν εὕρισκαν φιλοξενεῖαν γιὰτί οἱ κάτοικοι ποὺ τοὺς ἐβλεπαν ἀφανισμένους ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴν ἀπελπισία, τοὺς ἐφοβόντουσαν σὰν νὰ ἦσαν θηρία.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐκλείνονταν μέσα

σὶς καλύβες τοὺς ἀνοίγαν τὰ πα- ράθυρά τους καὶ ἔδιναν στοὺς πει- νασμένους δραπετὲς τρῶφιμα δεμέ- να σὶν μιὰ ἄκρη ἐνὸς μεγάλου ξύλου.

Ἄν ὅμως ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δραπετὰς συνελαμβάνετο, τότε τὸν ἐπερίμενε θάνατος ἀπεριγράπτο φρικαλεότητος.

Τὸν κρεμοῦσαν ἀπὸ τίς μασχά- λες ἀπὸ ἕνα δένδρον καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔδιναν τριακόσια μαστιγώματα, ἀρ- χίζαν νὰ τοῦ κόβουν μὲ ἕνα κορτε- Ͼ μαχαίρι τ' αὐτιά, τὴ μύτη, τὰ χεί- λη, τὰ νύχια, καὶ τέλος τὸ δέρμα.

Τὸ φρικιαστικὸ αὐτὸ μαρτύριο ἐγίνετο μπροστὰ στοὺς ἄλλους κα- ταδικούς, κι' ἂν κανένας ἀπ' αὐτοὺς τολμοῦσε νὰ διαμαρτυρηθῇ, τὸν περὶ- μένε ὁ ἴδιος θάνατος.

Μερικὲς φορὲς οἱ κατάδικοι γι- νόνταν κι' αὐτοὶ πειραταί ἢ ἀποτε- λοῦσαν πλήρωμα πειρατικῶν πλοίων κι' ὀρκίζοντο νὰ ἐκδικηθοῦν ἐκείνους ποὺ τοὺς εἶχαν καταδικάσει στὴ Κό- λασιν τῆς νήσου Σακαλίν.

Στὰ 1902, μὲ τὴν ἐκρηκνὴ τοῦ ρωσοῖαπωνικοῦ πολέμου ἡ νῆσος κα- τελήφθη ἀπὸ τοὺς Ἰάπωνας καὶ τό- τε ὁ κυβερνήτης τῆς φοβούμενος μὴ δραπετεύσουν οἱ κατάδικοι, διέταξε νὰ τοὺς σφάζουν ὅλους.

Οἱ Ἰάπωνες, ὅταν ἔφθασαν στὴν περιφέρειαν ὅπου εὐρίσκοντο οἱ τρο- μερὲς φυλακὲς τοῦ Τσάρου εὐρέθη- σαν πρὸ φρικτοῦ θανάτου.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἱκρίώματα, τὰ ἀ- παίσια μπουντρούμια τοὺς τόπους τῶν βασανιστηρίων κτλ., βρῆκαν τὸ ἔδαφος σπαρμένο ἀπὸ πτώματα ἂν ἀποσυνθέσει.

Ἦσαν τὰ ἐρείπια, ἔμψυχα καὶ ἄ- ψυχα, τῶν βασανιστηρίων ποὺ ἐπέ- βαλλε ὁ Τσάρος στοὺς πολιτικούς ἐχ- θρούς του καὶ στοὺς δημοσίους κιν- δύνους ποὺ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐμάστι- ζαν τὴν Ρωσσία.

Σήμερα ἡ νῆσος Σακαλίν δὲν εἶ- ναι πιά μιὰ κόλασις, ἀλλὰ ἕνας ἐπί- γειος Παράδεισος, γιὰτί οἱ Ἰάπωνες ἐγκατέστησαν σ' αὐτὴν ἀποίκους οἱ ὁποῖον σήμερον ἀριθμοῦν περὶ τοὺς 85.000 καὶ ἡ νῆσος ἔγινε ἐξαιρετικὰ εὐφορῇ.

Ἐκεῖ ποὺ ἄλλοτε ἐβασίλευε ὁ πό- νος καὶ τὸ μαρτύριο, σήμερὰ ἐπικρα- τεῖ μιὰ εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα ἀσφα- λείας γιὰ τοὺς κατοίκους οἱ ὁποῖοι κατέστησαν τὴν νῆσον Σακαλίν τόπον ἄλλοτε τῆς κολάσεως καὶ μαρτυρίων μιὰ ὥρα καὶ πλουτοφόρο χώρα.

P. GIANZEN

Ο Ύβδν ήταν ένας ψωράς, ένα γερό και αξιοπαλλήκαρι που πάλευε με τις τρικυμίες και τα κύματα κάθε μέρα, για να έξασφαλίζει το ψωμί του σπιτιού του. Κάτω από τα ταπεινά ρούχα του έκρυβε μια άπλη και γενναία καρδιά που σπάνια θά την εύρισκε κανείς στα παρασημοφορεμένα στήθη των μεγάλων και των ισχυρών.

Ήταν πολύ δυνατός και λογαριαζόταν ως ο τολμηρότερος απ' όλους όσοι δερνόνταν με τη θάλασσα. Όλοι τον ήξευραν για άνοιχτόκαρδο και τις ώρες του ψαρέματος τραγουδούσε παλιά τραγούδια της θαλασσινης ζωής σε σκοπούς νοσταλγικούς. Έξαφνα ο εύθυμος Ύβδν έγινε με μιάς σκεπτικός και μελαγχολικός. Είχε έρωτευθι μια κόρη δεκαοκτώ χρονών με μεγάλα μαύρα μάτια και με γλυκεία φυσιογνωμία. Καταγόταν κι αυτή, όπως κι ο Ύβδν από μια οικογένεια ψωράδων. Ο πατέρας της ήταν από τα άτρώμητα εκείνα παλληκάρια που είναι έτοιμα να θυσιάσουν σε κάθε περίπτωση τη ζωή των για τον άλλο, άψηφώντας κάθε κίνδυνο.

Ο νέος παρετήρησε πως η Κλαυδία—έτσι έλεγαν την ω-

ραία εκείνη κόρη του ψαρά—του φερνόταν κάπως ελεύθερα και μια μερα της έξωμολογήθη τον έρωτά του.

—Τί, δέν έμαθες πως χθές με ζήτησε ο Κεβέρκ για γυναίκα του από τον πατέρα κι' από σήμερα είμαι άρραβωνιασμένη μαζί του; του άπήτησε η νέα με χαμόγελο.

—Ως δέν με αγαπούσες, δέν μ' αγαπάς λοιπόν; ρώτησε με άδύνατη φωνή ο Ύβδν, ένω ένιωθε τα πόδια του να κλονίζονται.

—Φυσικά σ' αγαπούσα κι' ακόμα σ' αγαπώ, του άπεκρίθη κι' εκείνη, άπλοικά. Σκοπεύω μάλιστα να σε καλέσω ως μάρτυρα την ήμερα των γάμων μου.

Ο Ύβδν έμεινε άμίλητος και σαστισμένος... Η καρδιά του ήταν βαρειά... Τώρα καταλάβαινε πως έκείνη που είχε έμπνευσει στην Κλαυδία με την καλωσύνη της καρδιάς του και την σταθερότητα του χαρακτήρα του, δέν ήταν τίποτε περισσότερο από μια άπλη φίλια. Η κόρη του ψαρά δέν αγαπούσε αυτόν αλλά τον άλλον, τον Κεβέρκ, ένα νέο με γλυκεία κι' υπερίφανη φυσιογνωμία που ήταν κι' αυτός επίσης ψωράς.

Από έκείνη την ήμερα ήταν για τον Ύβδν αληθινό αμάρτυριο, ζούσε μακριά από όλους, ώρες πολλές καθόταν στον έξωστη του σπιτιού του κυττάζοντας τη θάλασσα θρηνηντας το σβυσμένο δειρό του, άπελπισμένος από την τύχη του. Έκείνη όμως που απέφευγε περισσότερο ν' ανταμώσει στο δρόμο του ήταν η Κλαυδία. Ύστερα από την τελευταία συνάντησή τους δέν ήθελε να την ξανοίδη. Φοβόταν μήν παραφερθή... δέν είχε πιά την πρώτη έμπιστοσύνη στον εαυτό του. Η Κλαυδία στο μεταξύ έτοιμαζόταν χορούμενη για το γάμο και περιμενε με καρδ οχτύπι την ήμερα που θαόμιγε με τον άγαπημένο τη, για να περάσουν εύτυχισμένοι ολόκληρη τη ζωή τους.

Μια νύχτα, ξαφνικά, η θάλασσα άγρίεψε. Ο άέρας σφύριζε τρομακτικά. Τα κύματα χτυπούσαν στην άκτή και ο άφρός τους έκσφενδονίζόταν έως επάνω στους βράχους. Με-

Η αγάπη του ψαρά

γάλα μαύρα σύννεφα κυλούσαν στον ουρσνό κι' άστραπές σιλάκωναν τον σκοτεινό δρίζοτα. Νύκτα Κολάσεως!..

Το μικρό χωριό των ψαράδων ήταν άνάστα-

το. Αυτή τη βραδυά περίμενε να γυρίσουν οι ψαράδες που είχαν βγί από νωρίς στο άνοιχτό πέλαγος. Μόλις ξέσπασε η θύελλα, μάννες, γυναίκες και παιδιά άφήκαν τα σπία τους κι' έτρεξαν στο γυαλό. Άνάμεσα στα δυστυχισμένα έκείνα γυναικόπαιδα που κύτταζαν μ' άγωνία το φουρτουνιασμένο πέλαγος, βρισκόταν κι' η Κλαυδία. Σε λίγο φανήκαν από μακρυσ οι βόρκες των ψαράδων. Μια ύψωνόταν στην κορφή των κυμάτων και μια χανόταν στα βαθειά ύγρα του βάροθρα. Ο άέρας έφερνε ως το γυαλό τις φωνές των ψαράδων και σ' αυτές άπαντούσαν τα κλάμματα των γυναικών.

Έξαφνα, σ' άπόσταση διακοσίων περιπου μέτρων από την άκτή, κάποια από τις βάρκες χτύπησε επάνω σ' έναν ύφαλο κι' άνοιξε στα δυό. Οι άνδρες που βρισκόταν μέσα σ' αυτή ρίχτηκαν στη θάλασσα και χάθηκαν μέσα στα μα- νιασμένα κύματα.

Η Κλαυδία άσπικε τότε μια σπαρακτική κραυγή, γιατί μέσα στη βάρκα που βούλιαξε είχε διακρίνει μαζί με τους άλλους και τον άρραβωνιαστικό της. Τρελλή από λύπη θέλησε να ριχτεί στη θάλασσα, μα ο Ύβδν που έστεκε κοντά της, την συνεκράτησε με τα γερά μπράτσα του.

—Κλαυδία, που θέλεις να πäs! Στάσου για το θεό.

Η νέα γύρισε προς τον Ύβδν και τα μάτια της ήταν υγρά από τα δάκρυα, ένω τα χείλη της έπρόφεραν με σιγανή φωνή:

—Γλύτωσέ τον,

Ύβδν!..

Κι' έπειδή έκείνος την κύτταζε σά' νά' μ'η καταλάβει, νε, το έπρόσθεσε:

—Άν τον γ' υτώσης σ' όρκίζομαι πως έσένα θά παν- τρευτώ!

Ο Ύβδν άλλαξε με μιάς. Τα μάτια του φωτίστηκαν. Μέσα σε λίγες στιγμές έβριζε τη βάρκα του στο νερό και τροβώντας τα κουπιά μ' όλη του τη δύναμη, προ-

ρρησε προς το μέρος του Κεβέρκ. Το θέαμα που παρουσια- ζόταν τώρα μπροστά στα μάτια των ψαράδων ήταν φοβε- ρό. Πολλές φορές η βάρκα του Ύβδν κινδύνευσε να βου- λιάξει. Αυτός όμως, χωρίς να χάνει το θ'ρος του, πάλευε με τη μανία της θάλασσας. Οι ψαράδες τον παρακολου- θούσαν με άγωνία. Επί τέλους κατώρθωσε να φθάσει κον- τά στον Κεβέρκ που άγωνιζότανε με τα κύματα, παγωμέ- νος, πληγωμένος. Ο Ύβδν τον άρπαξε σ' α στιβαρά του χέρια και τον έάπλωσε μέσα στη βάρκα του.

Ο Κεβέρκ έπεσε λιπόθυμος Σε λίγο όμως συνήλθε. Άνοιξε τα μάτια του, κύτταζε τον σωτήρα του και του έιπε με άδύνατη φωνή:

—Σ' εύχαριστώ, Ύβδν... Σ' εύχαριστώ... Με έσωσες από το θάνατο...

—Καλά, καλά, έιπεν έκείνος με χαμηλή φωνή. Πρέπει να βοηθώμαστε άναμεταξύ μας.

Κι' έξακολούθησε να παλεύει με τα κύματα. Στο μεταξύ έφτασε από το γυαλό κι' άλλη βάρκα.

Έτσι μπόρεσαν και βγήκαν στη στεριά.

Ο Ύβδν βοήθησε τον Κεβέρκ να βγί έξω, τουδωσε ύ- στερα το χέρι του και του έιπε:

—Θυμήσου να πής στην Κλαυδία πως δέν δέχομαι την πρότασή της...

Και γρήγορα, σάν άστραπή, ρίχτηκε μέσα στη θάλασσα. Η φιλοτιμία του δέν του επέτρεπε να δεχθί τη θυσία της κόρης, αλλά κι' η καρδιά του δέν του επέτρεπε να ζήσει χωρίς αυτήν!..

Λ ΣΑΚΡΑΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Περίεργες λόξεις των μεγάλων ανδρών

Πόσες διασκεδαστικές ιστορίες και πόσα ανέκδοτα δέν έχουν γραφή για τις μικρές μανίες τις λόξεις και τα πάθη των διασήμων ανδρών; Άλλά και πόσα είναι άγνωστα σχεδόν...

Ένας γερμανός ιστορικός της τέχνης, ο Έμμαν Γκό- τνερ, έδημοσίευσε ένα από τα πιο ευχάριστα αλλά και πιο περίεργα βιβλία της έποχής μας! Τα μικρά πάθη των με- γάλων ανδρών» όπου αναφέρει ένα πλήθος από τις μανίες των. Παίρνομαι λοιπόν μερικά άποσπάσματα:

Ο Ροσσίνι

Ας άρχίσουμε από τον Ροσσίνι. Αυτός ο μεγαλοφυής Ίταλός που ήταν ένας από τους μεγαλύτερους μουσικούς, είχε το πάθος της... μαγειρικής. Όχι μόνον ήταν τρομερά λιχούδης κι' έτρωγε τον περίδρομο, αλλά ήταν έπείσης και σπουδαίος μάγειρος. Ο Ροσσίνι είχε την μανία να φτιάχνει συμφωνίες της γεύσεως» και «μελωδίες για τον ουρανί- σκο». Κι' έτσι συνέβαινε νατόν βλέπουν πολλές φορές οι φίλοι του να ξεμεροβραδυάζεται στη κουζίνα για να δοκι- μάσει καινούργια φαγητά και να φτιάχνει παράξενα γλυκά με τα πιο άπιθανά υλικά. Άλλ' όμως δέν ήταν έγωιστής. Ήθελε να χαίρονται κι' άλλοι τις άπολαύσεις του και στα ιστορικά συμπόσια που προσέφερε στους φίλους του κα- τάφερνε πάντα να τους χαλάει το στομά- χι από την πολυφαγία.

Ο Άλφρέδος Μυσέ

Άν τώρα μπορέ να είναι γνωστή αυ- τη η λόξα του Ροσσίνι, είναι άγνωστο, δίχως άλλο, το πάθος του Άλφρέδου ντε Μυσέ για την άγγειοπλαστική. Ο τόσο αισθηματικός και τόσο άτυχος σόν έρωτα ποιητής των «Νυκτών» έφτια- χνε κάθε είδος άγγελα και πιάτα μιάς ά- ποκρουστικής κι' άπερίγραπτης άσχημίας. Όσο λεπτή και γλυκεία ήταν η ποίησις του, τόσο φριχτή κι' άδέξια ήταν η άγγειο- πλαστική του. Κι' όμως έπίστευε πως ήταν ο καλλιτεχνι- κώτερος άγγειοπλαστής της έποχής του. Αυτό το πάθος μάλιστα τον ώφέλησε στο τέλος και τον έσωσε από την αυτοκτονία, όταν η Γεωργία Σάνδη, η άπιστη φίλη του με τον άστατο χαρακτήρα, τον έγκατέλειψε στη Βενετία και γύρισε στο Παρίσι. Ο Μυσέ τότε, για να παρηγορηθί, έ- πεσε με τα μούτρα στην άγγειοπλαστική και γέμισε τα άδεια δωμάτια του σπιτιού του με άπερίγραπτα τερατουρ- γήματα...

Ο Καζανόβας

Ποιος μπορεί έξ' άλλου να φαντασθί πως ένας περίφη- μος Δόν Ζουάν μιά μερα κατήντησε να γίνη.. ρολογάς! Κι' όμως ο πασιγνωστος Καζανόβα, όταν γέραςε κι' αναγκά- σθη να έγκαταλείψη τις πολυθρόνες έρωτικές του περι- πέτειες όχι μόνον άρχισε να φιλοσοφί και να κάνει τον ήθη- κολόγο, αλλά συγχρόνως άρχισε να βασανίζεται από μια κωμική άρρώστεια. Παράτησε λοιπόν το κρυστάλλινον μο- νύελον με το όποιον γλυκοκύτταζε τις όμορφες γυναίκες

ΠΑΝΘΕΟΝ

και πήρε τόν.. φακό του ρολογά. Μάλιστα κύριοι.. ο Καζανόβα κα- τήντησε στα γεράματα του ρολο- γάς, και φυσικά, χαλούσε τα ρο- λόγια των φίλων του. Έφτασε μάλιστα να δημιουργήσι κι' ένα ρολόι δικής του έφευρέσεως, το ρολόι του Καζανόβα, όπως το έλεγαν τότε, που είχε γίνει και της μόδας για λίγο καιρό. Κι' ο περίφημος Δόν Ζουάν ήταν ύπε- ρίφανος για την έφευρέσι του, ώστε δέν άνεγνώριζε κανέναν άλλον ρολογά στον κόσμο!..

Ο Δουμάς

Ο Άλέξανδρος Δου- μάς (πατήρ) είχε μια χειρότερη λόξα. Νό- μιζε πως ήταν μεγά- λος τενόρος! Ο Εύ- γένιος Σύη, ο πασί- γνωστος συγγραφέας του «Περιπλανωμένου Ίουδαίου» ά- ναφέρει στα άπομνημονεύματά του πως είχε το δυστύχη- μα ν' όκούση τον συγγραφέα των «Τριών Σωματοφυλάκων» στο σαλόνι της πε- λήμης Βαλεντίνης Μπραντύμο.. να ούρ- λιάζη σάν δαιμονισμένος, μπροστά σ' ένα άκρο- τήριο που τον περιγελούσε κρυφά και τον χειροκροτούσε.. Έξαλλο στο τέλος, ξεθυμαίνοντας έτσι για να μην τον σφυρίξει.

«Ο Δουμάς, γράφει ο Εύγένιος Σύη, δέν τραγουδούσε! γαύγιζε σάν λυσασμένος σκύλλος! Ο χονδρός τενόρος στεκόταν στη μέση του σαλονιού, σφίγγοντας το στήθος του με τα δυό του χέρια κι' έχοντας καρφωμένο το βλέμμα στο.. κενό.. Η όμορφη μουσικός Έλισσάβετ Μεζερέ καθό- σταν στο πιάνο. Σε μια στιγμή άρχισε να παίξει μια άρια του Μότσαρτ ένω ο Δουμάς τραγουδούσε. Τι θέλετε τώρα να σάς πώ! όλοι μας νομίσανε πως κάποιος παράξενος γά- τους άρχιζε σάν να τόν έσπαζαν στο ξύλο. Ο μεγάλος συγγραφέας ίδρωσε για να βγάλη τις «κορώνες» έξέσχιζε τον λάρυγ- γά με μια διαπεραστική στριγγιλιά φωνή, που έκανε όλες τις γυναίκες ν' άνατριχί- ζουν από τη φρίκη τους!..

Ο Χόφμαν

Μά κι' ο Χόφμαν, ο μακάβριος γερμα- νός διηγηματογράφος, ο πρόδρομος του Έντγκαρ Πόε, πρίν καταντήση παράλυτος από τις καταχρήσεις των οίνοπνευματω- δών ποτών, είχε κάνει μια πρόταση στον βασιλέα της Βαυαρίας για να έφαρμόση μερικές πρωτότυπες ιδέες του που άφο- ρούσαν την.. υγιεινή! Ο Χόφμαν είχε την λόξα ότι ήταν μεγάλος ιατρός και μοναδικός έπιστήμων στα ζητήματα της υγιεινής. Όποιοι λοιπόν διάβαζε το βιβλίο του Ίωνάθαν Νόλ, αυτές τις άλλόκοτες ιδέες του για την υγιεινή, θα κατάλαβε άμέσως πως ο Χόφμαν θα καταντούσε μια μερα στο φρεσκοκομείο... Κι' όμως ο Χόφμαν είχε μαθητάς οι ό- ποιοι συνέχισαν τους άγώνας για τον θρίσμβον της ία- τροκοινωνικής θεωρίας του...

Ο Καλδερόν

Ο Καλδερόν, ο μεγαλύτερος θεατρικός συγγραφέας της Ίσπανίας είχε την μανία να κάνη μια μερα εύτυχισμένον όλον τον κόσμο μ' ένα έξωφρενικό σύστημα δικής του έπι- νοήσεως. Όλη τη ζωή του την πέρασε προσπαθώντας να πείσει τους φίλους ν' αλλάξουν τον τρόπον της ζωής των και ν' άρχίσουν να ζούν σύμφωνα με τις ύποδείξεις του. Και τέλος πέθανε άπογοητευμένος που δέν τον είχε ά- κούση κανείς.

Ο Τζών Τιντάλ

Ποιος θα μπορούσε να φαντασθί ακόμα ότι ο Τζών Τιντάλ, ο περίφημος άγγλος φυσικός με τις πασιγνωστες και περιπόδαστες άποκαλύψεις του στην άκουστική και την θερμότητα, είχε την μανία να παρουσιάζεται ως ένας ασύγκριτος δαιδής που λασάρει τη μόδα; Ο Τζών, έχασε πράγματι τον καιρόν του για να βρή ένα καινούργιο δέσι- μο της γραβάτας κι' είχε φτιάξει ένα παράξενο παλτό με κορδόνια, κεντήματα και σιρήνια, που το έκαναν να μοιά- ζη σάν ένα άποκρηάτικο.. ντόμινο. Ο άγγλος φυσικός μά- λιστα, πορ' όλες τις διαμαρτυρίες και τις επικρίσεις των φίλων του, δέν έδίσταζε να παρουσιάζεται στους δρόμους του Λονδίνου μασκαρεμένος μ' έκείνο το ίδιόρρυθμο παλτό του Λονδίνου μασκαρεμένος μ' έκείνο το ίδιόρρυθμο παλτό κι' έδινε στον κόσμο να καταλάβη πως του είχαν.. στρίψει!

Γέλασε δυνατά ο πρίγκηψ Δημήτρης αλλά ο ήχος του γέλιου του ήταν άποκρουστικός. Η πριγκήπισσα Λέλα ανατρίχιασε δίχως να το θέλη και κύτταξε χλωμή τον σύζυγό της.

—Λοιπόν, αγαπητή μου... Πλήττειν; Μελαγχολείς; την ρώτησε εκείνος με σαρκαστική φωνή.

Η πριγκήπισσα συνωφρωώθη σαν να ένοιωσε κάποιον μυστικόν πόνο.

—Ω! Για το Θεό Δημήτρη!... εἶπε με παράπονο. Γιατί ξανάρχισες τις εἰρωνείες σου; Ξέρεις πώς με κάνει να υποφέρω πολύ, αυτή η τακτική σου!..

Τότε ο πρίγκηψ την εκύτταξε βαθεία και απάντησε.

—Μά μήπως δεν πληγώνει και μένα η τακτική σου αυτή; Η ψυχρότητά σου μου δείχνει την αδιαφορία σου. Υποφέρω πού σε βλέπω διαρκώς μελαγχολική σκυθρωπή και βουβή, και παραπονεμένη. Πού είναι το κρυστάλλινό σου γέλιο, πού τόσο το χαϊρόμουν στο Παρίσι; Πού είναι τα παλιά σου χάδια, τα τραγούδια και τα τσαμπινικά παιχνίδια σου;

Η πριγκήπισσα αναστέναξε βαθεία, μα πρόλαβε να συγκρατήσει τον στεναγμό της, δαγκώνοντας τα άχρωμα χείλη της.

Υστερα μουρμούρισε:

—Μην παραξενεύεσαι, Δημήτρη... Τι τὰ θέλεις;... Νά όσο ήμουν εκεί κάτω, στην πατρίδα μου, στο άσπρο Παρίσι, ήμουν ευτυχισμένη... Δεν με φόβισε καθόλου η ταπεινή καταγωγή μου... Και τὰ λίγα χρήματα πού κέρδιζα, τραγουδώντας δύο—τρία τραγουδάκια στο καμπαρέ πού γνωριστήκαμε, με υπεραρκούσαν για όλες τις ταπεινές αξιώσεις μου στη ζωή. Ένω έδω...

—Ένω έδω;... Τι είναι έδω;... μούγκρισε έξαλλος, ο πρίγκηψ. Αδικήθηκες πού ήλθες έδω;... Δυσχερестήθηκες τόσο πολύ γιατὶ σούδωσα τὸνομά μου;... Ταπεινώθηκες πού παραμέρισα νύφες ώνειρεμένες, με τὰ λαμπρότερα όνόματα της Ρωσίας, για να προτιμήσω έσένα; Τι άλλο σου λείπει, έπι τέλους, για νασαι ευτυχισμένη; Έχεις πενήντα δυό χωριά στην άπόλυτη έξουσία σου και τριάντα χιλιάδες μουζίκους, πού σκύβουν χαμηλά τὸ κεφάλι, στο πέρασμά σου... Κοσμήματα... Τούαλέττες... Χρήματα... Βαρύνει να τὰ βλέπεις. Πέσμου λοιπόν, Λέλα, τί άλλο ζητάς από μένα;

Η πριγκήπισσα χαμήλωσε τὰ μάτια. Τὰ χείλη της άργοκινήθηκαν κι' η ξεψυχισμένη φωνή της μόλις άκούγόταν άπ' τον έξαλλο σύζυγό της.

—Δέν μου άρέσει ο τόπος. Θεέ μου!... ψιθύρισε. Είναι όλο άτέλειωτες στέπες... Όλο σκοτεινά δάση και μερσένοι και λαμπερός, δέν υπάρχει. Μονοξία άπερίγραπτη... Κλεισιμο δυό χρόνια τώρα σ' έναν στοιχειωμένον πύργο, χαμένον μέσα σε μιά... ζούγκλα! Μακριά από τον κόσμο των ανθρώπων...

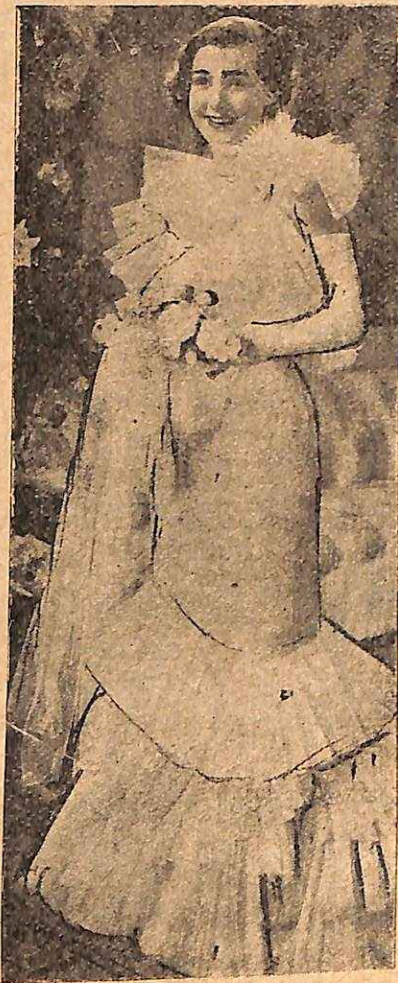
Σιγίτρεμε η φωνή της τώρα και τὰ γαλάζια μάτια της παιχνιδίζαν πίσω από τὸ βούρκωμά τους. Ο πρίγκηψ χτύπησε τις ψηλές του μπότες με τὸ μαστίγιο και εἶπε όνουπόμονα:

—Κάνε λιγάκι ύπομονή... Μου γράφουν από την Πετρούπολι πὸς ο Τσάρος πρόκειται σε λίγο να δώση την έγκρισή του για τὸν παράτυπο λιγάκι γάμο μου μαζί σου... Κι' όταν γίνη αυτό, όταν με συγχώρηση για την άναρμοστη για τὸς τίτλους μου ένεργείά μου, τότε θ' άνοιχτούν για μέε όχι μόνον δλα τ' άριστοκρατικά σαλόνια της Ρωσίας άλλα κι' αυτό τὸ άόκρατορικό παλάτι... Βλέπεις;... Πρὸς χάρντισου έπεσα στη δυσμένεια του άρχοντός μου. Ένω έγώ από σένα ζητῶ μόνον λίγη ύπομονή και περισσό-

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΡΕΛΛΟΣ ΑΠΟ ΖΗΛΕΙΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

Τὰ μάτια της έδειξαν προδοτικά όλη τή μυστική λαχτάρα της.

τερη τρυφερότητα!

Η Λέλα δέν έβγαλε μιλιά. Μιά έντονη σκληρότης παρεμόρφωνε τώρα τὸ γοητευτικό της πρόσωπο και τὰ μάτια της κυττούσαν σὸν πεθαμένα. Ο πρίγκηψ Δημήτρης, έτοιμαζόταν ν' άφήση, άσυγκράτητος πιά, τὸν πρωτόγονο κι' άγριο χαρακτήρα του να ξεσπάσει. Μά έξαφνα συγκρατήθηκε.

Γιατί την ίδια στιγμή άνοιξε όπότομα η πόρτα του σαλονιού κι' ο ύποκόμης Ιβάν—έννας νεαρός εύπατρίδης—μπήκε μέσα λαμποκοπώντας από ευθυμία.

—Καλημέρα, έξάδελφέ μου!... φώνοξε πρόσχαρα, κάνοντας μιὰ έλαφρή ύπόκλιση σὸν πρίγκηπα και τρέχοντας πρὸς την Λέλα γονάτισε μπροστά της, της φίλησε την άκρη της ρόμπας της κι' εἶπε:

—Καλημέρα, έξάδελφε... Γιατί εισαί θλιμμένη;... Καμμιά σκηνή πάλι άπ' τις συνειθισμένες του μισάγχιου έξάδελφου;... Ε;

Η Λέλα χαμογέλασε δειλά. Μιά ζωηρή κοκκινάδα έβαψε τὰ μάγουλά της στο άντίκρυσμα του νεαρού Ιβάν και τὰ μάτια της έδειξαν προδοτικά όλη την μυστική λαχτάρα της...

—Ωστόσο τὰ χαμήλωσε, γιατί εἶδε την νεκρική χλωμάδα πού άπλώθηκε στο πρόσωπο του πρίγκηπος πού παρακολουθούσε άκίνητος τώρα την άπότομη μεταμόρφωσή της. Υστερα με την προσπάθεια να δώση στην φωνή της μιὰ ψεύτικη σταθερότητα άποκρίθηκε:

—Τίποτε άπ' αυτά δέν συμβαίνει Ιβάν. Μπορεί ναίαι λίγο τραχύς ο έξάδελφός σου, μά έχει καλή καρδιά και δέν ξεχνώ ποτέ μου τί όφειλω σ' αυτόν... Άλλωστε, οι νευρικότητες δέν λείπουν από κανέναν!

Ο Πρίγκηψ Δημήτρης άνάσανε λιγάκι. Τὸν άνακούφισαν κάπως τὰ λόγια της σάγηνευτικής εκείνης μπαλλαρίνας πού τώρα έφερνε τὸνομά του, μά δέν μπόρεσαν να ξεριζώσουν και τή φριχτή άγωνία πού άρχισε να κλονίζει τώρα τελευταίως, την πρωτόγονη καρδιά του...

Προσπονήθηκε τὸν ήρεμο, κύτταξε κάπως χαμογελαστά τὸ νεαρό ζευγάρι, πού σάν μουδιασμένο, ίσως άπ' την παρουσία του, δέν ήξερε πὸς να φερθή—έτσι τοῦ φάνηκε τουλάχιστον—και τραβώντας πρὸς την πόρτα εἶπε με αδιαφορία φωνή.

—Πάω να ρίξω μιὰ ματιά στους σταύλους κι' ύστερα θα κλειστώ στο γραφείο μου για να γράψω μερικές επιστολές. Την ώρα του φαγητοῦ με ειδοποιείτε... Ωρβουάρ!

Και βγήκε έξω. Μά μόλις έκλεισε πίσω του την βαρεία πόρτα, θά τὸν φοβόταν όποιος τὸν άντίκρυζε εκείνη τη στιγμή. Φαρμάκι έβαψε τὰ χείλη του κι' οι γροθιές του σφίχθηκαν με λύσσα...

Σκυφτός, σκιάχτρο για τὸς άναριθμητους ύπηρέτες πού παραμέριζαν με τρόπο στο πέρασμά του και κολλούσαν σχεδόν σὸν τοίχο των στενωμάκρων διαδρόμων, έφτασε στην πλακόστρωτη άπέραντη αὐλή του πύργου...

Εκεί έβρισσε λίγο. Εκείνο πού σκεφτόταν να κάνει, τὸν άηδίαζε. Μά ο δαίμονας είχε καθήσει πια γερά σὸν τραχήλο του και πνίγοντας με μανία και τὸν τελευταίον του διαταγμὸ έστριψε άριστερά.

Ένοιωσε μιάν άπέραντη ντροπή, μόλις σκέφτηκε την προστυχιά αὐτοῦ πού θάκανε. Ναί, πήγαινε να παραφυλάξη κάτω άπ' τὰ παράθυρα της πριγκήπισσης αντί να στρίψει δεξιά στην αὐλή και να πάη πρὸς τὸς σταύλους!

Την στιγμή εκείνη όμως ένα κρυσταλλένιο γέλιο νεανικό και δροσερό, έφτασε ως τ' αὐτιά του κι' έρριξε άμέσως μέσα σ' τ' άνάστατο μυαλό του την ύποψία η μάλλον την βεβαιότητα.

—Δέν έβλεπαν την ώρα να με ξεφορτωθῶν κι' οι δυό

τους! μουρμούρισε.

Γύρισε πίσω από μερικά δενδράκια, άθέατός. Έφτασε σε μιὰ μισογκρεμισμένη σιταποθήκη. Άντίκρου στο διαμέρισμα της πριγκήπισσης, σκαρφάωσε με προφύλαξη τή σκάλα και κολλώντας τὸ πρόσωπόν του στο θολὸ τζάμι τοῦ παραθύρου, κύτταξε με δ'ίσα, Δάγκασε τὸ λεπτό μουστάκι του με μανία... Νότες πιάνου νοσταλγικές, ποῦ βγαίνουν άπό τὸ άνοιχτὸ παράθυρο, τὸν δαιμόνισαν άνέκφραστα και τρέχοντας στο πλαϊνὸ δωμάτιο, ξεχώρισε άπ' εκεί καθαρά τὸ νεαρό ζευγάρι...

Η πριγκήπισσα καθόταν στο πιάνο κι' έπαιζε ένα γλυκύτατο κομμάτι—σάν τή θλιμμένη και γλυκειά ψυχή της—ένω κοντά της ο Ιβάν ξεφύλλιζε τις νότες.

Τὰ μάτια του πρίγκηπος βάφηκαν από αίμα και τὸ κεφάλι του βούιζε. Η άπόσταση δέν τὸν άφνε να ξεχωρίση καθαρά μὰ τοῦ φαινόταν πιά χειροποιήσι ή άτιμία της πριγκήπισσης. Δίχως άμφιβολία, ήσαν έννοχες οι σχέσεις της με τὸν Ιβάν...

Τὸ δρᾶμα, τραγικό και κεραυνοβόλο, ξεσπασε.

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕ ΕΥΡΥΤΑΤΕΣ ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΟΛΩΝ
ΑΝΕΞΑΙΡΕΤΩΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ ΔΙΑ
ΝΑ ΜΠΟΡΕΣΟΥΝ ΝΑ ΤΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ

ΟΛΟΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΝΕΓΡΟΙ

Στην Αμερική αλήθεια συμβαίνουν όλα τὰ περίεργα πράγματα!

Σε μιὰ πόλι των Ηνωμ. Πολιτειών επρόκειτο να καρατομήη ένας νέγρος όνόματι Τόμ, έπειδή είχε διαπράξη ένα στυγερό έγκλημα.

Πολλοί από τὸς μελλοθανόντους δείχνουν περιφρόνηση σὸν θάνατο, άλλα ο Τόμ όμως δέν ήταν ένας άπ' οὗτους και συνεπώς δέν μπορούσε να κρύψη τὸν φόβον του. Όταν περίπου έπλησίαζαν σὸν τόπον της εκτέλεσεως ήταν σωστό ράκος και ο έπόπτης έπειδή ήθελε να εκτελεσθῇ ο νέγρος, με κάθε τι τὸ νόμιμο και με άπόλυτον ήσυχία βλέποντάς, τον ν' άνησυχῇ προσεπάθησε να τὸν παρηγορήσει και να τοῦ δώση θάρρος.

Όταν έφθασαν στο «πάλκο» ο Τόμ, έδειξε κάποιον θάρρος και εἶπε σὸν έπόπτη να τοῦ έπιτρέψη να έναγκαλισθῇ τὸν άδελφό του πού βρισκόταν άνάμεσα στο πλήθος.

—Νά τὸν έναγκαλισθῇς, τοῦ άπήντησε εκείνος.

Εκλήθη άμέσως ο άδελφός τοῦ κατα δίκου τοῦ όπολου, την στιγμήν εκείνην άφήρεσαν τὰ δεσμά. Ο έναγκαλισμός των δυό άδελφών υπήρξε τόσο συγκινητικός ώστε διήρκεσε αρκετήν ώραν. Έν τέλει ήλθε ή στιγμή τοῦ χωρισμοῦ των, και τότε οι παρευρισκόμενοι εὔρεθσαν μπροστά σ' ένα θέαμα πραγ-

ματικά άπροσδόκητο. Τὰ δυό άδέλφια έμυαζαν τόσο πολύ μεταξύ των πού ήταν άδύνατον να ξεχωρίση κανείς πούος από τὸς δυό ήταν ο μελλοθάνατος... Κι' έπι πλέον τὰ φορέματά των ήταν άκριβῆς τὰ ίδια.

—Πούος από σᾶς εἶναι ο κατάδικος; ρώτησε ο έπόπτης σαστισμένος.

Οῦε ο ένας, οῦτε κι' ο άλλος άπήνησαν άλλα άλληλοδείχνοντο με τὸ δάχτυλο.

—Άκούστε! φώναξε—ο έπόπτης με συμβουλευτικό τόνο φωνῆς. Μην κάνετε άστεία. Προσφέρω σὸν κατάδικο ένα μπουκάλι «Τσέρρυ» κι' ένα καλὸ ποῦρο!..

Τὰ μάτια των δυό διδύμων νέγρων έλαμψαν από βουλιμία, άλλα τὰ χείλη των ήμεναν κλειστά.

Στο μεταξύ τὸ πλήθος άγωνιοῦσε κι' η κατάσταση έγένετο όλοένα πὸ δύσκολη.

Ο έπόπτης σήκωσε τότε τὸ χέρι του και τὸ άκούμπησε σὸν ώμο τοῦ ένδὸς από τὸς δυό νέγρους θέλοντας να εἰπῇ πὸς ήξερε διι εκείνος ήταν ο κατάδικος.

—Πὸς!—φώναξε ο νέγρος.—Θέλετε να καρατομήσετε έναν πολίτην της Έλευθέρας Αμερικής, άθῶον σάν ένα άρν!

—Συγγνώμην.—μουρμούρισε ο έπόπτης σαστισμένος.

Κι' άπαξε τὸν ώμον τοῦ άλλου. Κι' εκείνος επίσης διεμαρτυρήθη εν τὸνως κι' εἶπε πὸς ήταν δυστυχῆς πού είχε έναν άδελφό ο όποιος τὸν συκοφαντούσε σε μιὰ κρίσιμο στιγμή.

Ο έπόπτης άρχισε να θυμώνη και φανταζόμενος ότι θά είχε κακές συνέπειες από τὸ πλήθος, άν διέτασσε την εκτέλεση τοῦ ένδὸς άπεφάσισε να οδηγηση και τὸς δυό στη φυλακή.

Σε λίγο καιρὸ τὸς δυό έδόθη χάρις κι' άργότερα έγιναν «νούμερο» μέσα σ' ένα ήπιοδρόμιο.

ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΟΜΟΡΦΗ

Στη μορφή της, λείει, άνθίζαν
ρόδα μιὰ φορά και κρίνοι!
Αὐτὸ φαίνεται άπ' τ' άγκάθια
πού της έχουν άπομείνει.

ΣΕ ΜΙΑ ΒΑΜΜΕΝΗ

Τοῦ κάκου τὰ χρόνια της
ψάχνουν ναῦθουν... Τι βλακεία!
Μήπως άφηνε ποτέ
άσπρη τριχά της καμμιά!

Κ. ΣΚΟΚΟΣ

Ο Κίμων ξεδιπλώσε βιαστικά τὸ μαβὶ χαρτάκι. Καὶ νὰ τὶ διάβαζε:

«Γιατὶ λοιπὸν ἐπιμένεις νὰ μὴ βροίσκης τρόπο νὰ μὲ βλέπης; Δὲν ξεύρεις τὸ φρικτὸ μαρτύριό μου; Ποιὰ ἄλλη σὲ κρατᾷ κοντά της; Ποιανὴ ψεύτικα λόγια ἀκούεις; Ξέχασες τί μοῦλεγες ὡς προχθὲς πού μ' ἐσφιγγες τρελλὰ στὴν ἀγκαλιά σου; Ξέχασες τί μοῦλεγες ὅταν μοῦ χαϊδεύες τὰ μαλλιά μου; «Εἶναι χρυσά, μοῦλεγες σὰν τῆς αὐγῆς τὸ ἀπαλὸ ἀχτινοβόλημα, σ' ἀγαπῶ γιὰ τὸ λεπτὸ κορμάκι σου, γιὰ τὴ μελαγχολικὴ σου γλύκα, γιὰ τὰ παιχιδιάρικα μάτια σου, πού τάζουνε ὅτι τὰ χεῖλιά σου θέλουν ἀκόμη ν' ἀρνηθοῦν!». Θυμᾶσαι τὴ νύχτα ἐκείνη πού ἐμείναμε οἱ δύο μας ἀργὰ στὸ ὁμορφο μαγαζάκι καὶ μοῦ μιλοῦσες γιὰ τ' ἀσημένια ἀστέρια, καὶ μοῦλεγες, ὅτι τὸ φλοίσβημα τοῦ θουακιῦ σου φαίνεται σὰν μουσικὴ μελωδία; «Ἐπειτα ἐσκυψες μὲ φίλησες ἀπαλά καὶ μοῦ ψιθύρισες, ἐνῶ ἐνοιωθα τὰ χεῖλιά σου νὰ καίνε:

«Μοιάζει ἡ ἀγάπη μου σὰν τὸ λιπῦρι τοῦ καλοκαιριτικοῦ μεσημεριοῦ» γιὰτὶ λοιπὸν τ' ἀρνήθηκες δλα αὐτά. «Ἐλα, ἔλα πολυαγαπημένε μου, θὰ σὲ περιμένω ἀπόψε στὶς 9 1/2, στὸ σπίτι μου. Ὁ ἄνδρας μου — πόση ἀηδία μὲ πιάνει ὅταν προφέρω τὴ λέξι αὐτή! — ἐφυγε τὸ πρωτὶ. Ἔχω λάβει τὰ μέτρα μου, γιὰ νὰ μὴ σὲ δῇ κανένας. Ἡ καμαριέρα μου θὰ σὲ περιμένῃ στὴν ἐπάνω πόρτα τοῦ περιβολιοῦ. Ἐλα νὰ ξαναβροῦμε τὴν παλιά μας εὐτυχία, πού τὴν ἐξέχασες.

Χίλια γλυκὰ φιλιὰ ἡ Ρίτα σου»

Ὁ Κίμων πέταξε νευρικά τὸ μαβὶ χαρτάκι στὸ τραπέζι του. —Τὶ τρέλλα κι' αὐτὴ ἐμουρμούρισε, νὰ μπλέξω στὰ δίχτυα αὐτῆς τῆς γυναίκας! Ἀς περιμένῃ στὶς 9 1/2 θὰ βροίσκωμαι στὸ σπίτι τοῦ κ. Τρύφωνα.

Κι' ἐνῶ, σιγομουρμούριζε κάποιον εὐθυμο τραγουδάκι μπροστὰ στὸν καθρέφτη πού ξυριζόταν, θυμῆθηκε τὴ γνωριμιά του μὲ τὴ Ρίτα. Ἐγύριζε μὲ τὸ βυρσίκο ἀπὸ τὴ Χαλκίδα. Ἦταν μιὰ Αὐγουστιανὴ γλυκεῖα βραδυὰ μὲ φεγγάρι πού φωτίζει σὰν μέρα τὸ γαλῆνιο πέλαγο. Ἡ Ρίτα ἐπέστρεφε ἀπὸ τὸ Βόλο μὲ τὸν ἀντρα τῆς, ἕνα ἀντιπαθητικὸ τύπο, πρόστυχο καὶ βάρβαρο στὰ λόγια καὶ στὶς ματιές του. Τὸν εἶχε παντρευτῇ γιὰ τὴν περιουσία του. Ὁ Κίμων ἐγνωρίστηκε μὲ τὸν ἄνδρα τῆς, τὸν κ. Τίτο, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἀνάγκη του σὲ μιὰ ἐμπορικὴ δουλειὰ καὶ αὐτὸς θὰ ἐφρόντιζε νὰ τοῦ τὴν τελειώσῃ μὲ τὰ πολιτικὰ μέσα, πού διέθετε. Διαφορετικὰ ὁ κ. Τίτος δὲν θὰ ἐπέτρεπε ποτὲ στὴ γυναῖκα του ὄχι νὰ χαιρετῇ τὸν Κίμων, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ τὸν ἀντικρύσῃ κἀν —τόσο βάρβαρος καὶ ζηλιάρης ἦταν.

Ἡ Ρίτα ὅμως σὰν σκλάβη τυρανισμένη, βρῆκε τὴν εὐκαιρία ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδιά της, στὸν ὁμορφο νεό, μὲ τὴν ἀθλητικὴ κορμοστασιά. Ἦταν γιὰτὶ ἡ καρδιά της διψοῦσε γι' ἀγάπη; Ἦταν γιὰτὶ τὰ χεῖλιά της λαχταροῦσαν γιὰ λόγια τρυφερά, πού δὲν εἶχε ποτὲ ἀκούσει ἀπ' τὸ στόμα τοῦ ἀνδρός της; Ἦταν γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ ἐκεῖνον, πού ἐξήγησε τὴν ἀγάπη τοῦ Κίμωνος; Μὲ μιὰ μεγάλη μαστορικὴ κατάφερε καὶ ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ ἀγρυπνο μάτι τοῦ ἀνδρός της καὶ σὰν γυρίσανε στὴν Ἀθήνα συναντήθηκε μὲ τὸν Κίμων κάμποσες φορές.

Ποτὲ ἄλλοτε ὁ Κίμων δὲν εἶχε ἰδῇ μιὰ τέτοια τρελλὴ ἀγάπη...

Μὰ ἤλθε στιγμὴ, πού ἕνας ἐξάδελφός του τὸν σύστησε σὲ μιὰ καλὴ οἰκογένεια, στὴν οἰκογένεια τοῦ κ. Τρύφωνα πούχε ἕνα κορίτσι, μιὰ γλυκεῖα καὶ σεμνὴ κοπελλίτσα, τὴν Ἀσπασία. Ἀμέσως μόλις τὴν ἀνέκρινε ὁ Κίμων ἐσκέφθηκε:

«Αὐτὴ εἶναι γυναῖκα γιὰ μένα!» Ὅλα τὰ προτερήματα τὰ εἶχε ἡ Ἀσπασία. Ἀπλὴ, καταδεχτικὴ, χαριτωμένη, μὲ μιὰ φωνούλα πού ἐμοιαζε σὰ χᾶδι καὶ πρὸ πάντων λογικὴ καὶ μορφωμένη. Ὁ Κίμων ἦταν ξετρελλαμένος μαζί της καὶ μετανοοῦσε χίλιες φορές, γιὰ τὴ γνωριμιά του μὲ τὴ Ρίτα καὶ τὴν ἐπιπολαιότητα πού ἔδειξε νὰ πιάσῃ σχέσεις μαζί της.

—Ἡ γυναῖκες αὐτὲς εἶναι ἐπικίνδυνες! συλλογιζόταν, φέρνοντας μπροστά του τὸ τσακινίικο πρόσωπο τῆς Ρίτας, πού τὰ μάτια της εἶσι ὅπως τὸν ἐκτύτταν νόμιζεν ὁ Κίμων ὅτι ἤθελε νὰ σχίσῃ μὲ τὸ βλέμμα της τὴν ψυχὴ του! Ἐνῶ ἡ Ἀσπασία... Ἡ Ἀσπασία ἐμοιαζε μὲ τὸ ἀνοξιότατο μπουμποῦκι ρόδου.

Ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Κίμων τρισευτυχισμένος προσφέροντας ἕνα μπουκέτο λουλούδια κράτησε τὸ παχουλὸ χεράκι τῆς Ἀσπασίας μέσα στὸ δικό του, αἰσθάνθηκε ἕνα οἶγος χαρᾶς νὰ περνᾷ τὸ κορμί του. Ἡ τρυφερὴ, ἀπαλὴ καὶ δροσάτη ἐπιδερμίδα τῆς σεμνῆς κοπελλίτσας τοῦ φάνηκε σὰν τῆς μυδαλιάς τὴν ἀνθισ. Κι' ὅταν τὰ χεῖλιά του ρώτησαν, μὲ μιὰ γλυκεῖα λαχτάρα τὴν Ἀσπασία, ἂν θὰ ἤθελε νὰ ἐνῶσουν παντοτεινὰ τὴ ζωὴ τους, τότε ἕνας βαθὺς στεναγμὸς ἐβγήκε ἀπὸ μέσα ἀπ' τὰ φυλλοκάρδια τῆς νέας, ἡ ὁποία ἔγινε κατακόκκινη ἀπὸ ντροπὴ καὶ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

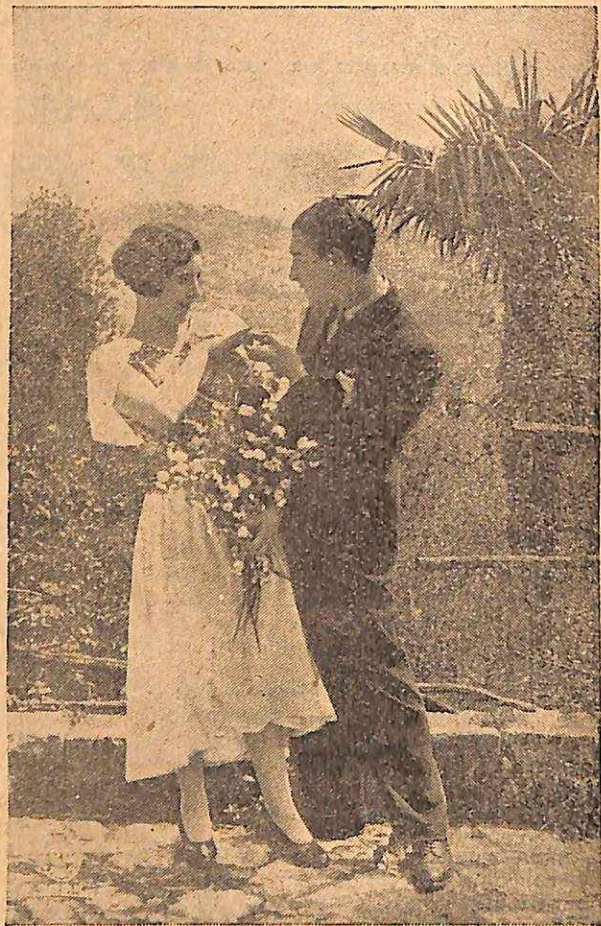
ΣΚΛΑΒΕΣ

ψιθύρισε.

—Ἐγὼ σὰς θέλω Μὰ πρέπει νὰ ἰδοῦμε τί θὰ πῇ ὁ μπαμπᾶς. Δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε χωρὶς τὴ θέλησή του.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ πού τὴν ἐπρόφερε μὲ μιὰ παιδιάρικη ἀπλότητα, ἐγένισε ἀπὸ χαρὰ τὸν Κίμων. Μιὰ κοπέλλα συλλογιζόταν, πού σέβεται τὸν πατέρα της, θὰ σέβεται καὶ τὸν ἄνδρα της. Μὰ ἀνέβαλλεν ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα νὰ κάνῃ λόγον στὸν κ. Τρύφωνα, γιὰτὶ ἤθελε πρὶν νὰ τελειώσῃ γιὰ πάντα τὴν ἐρωτικὴ περιπέτεια τοῦ βαποριοῦ Κι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ γίνῃ τὸ γρηγορότερο. Δὲν ἐστοχαζόταν, δὲν μπορούσε ποτὲ νὰ βάλῃ μὲ τὸ νοῦ του ὅτι καμμιά φορὰ τὶς περιπέτειες αὐτὲς τὶς τελειώνει τὸ βαρὺ χέρι τῆς Μοίρας πολὺ σκληρά!

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ κ. Τρύφων, ὁ μπαμπᾶς τῆς Ἀσπασίας ἐπεριποιοῦσαν ἐξαιρετικῶς τὸν Κίμων. Εἶχε μαντεύσει ἄραγε —ἐξυπνος ἐπιχειρηματίας— τὸ αἶσθημα τοῦ νέου πρὸς τὴν κόρη του; Τὸν συμπαθοῦσε τάχα; Καὶ ἡ Ἀσπασία ἐκτύταζε μὲ τὰ γλυκὰ της μάτια πού ἀστραφτῶν κάτω ἀπὸ τὰ σκιερὰ τοίνορα, ἐκτύταζε χαρούμενη ἐκεῖνον πού ἡ μοῖρα τῆς ἔφερε στὸ δρόμο τῆς ζωῆς της. Ἀλήθεια τὴ χθεσινὴ νύχτα εἶχε δῇ ἕνα παράξενο ὄνειρο. Εἶδε πὺς ἐπῆγαινε σ' ἕνα μακρινὸ δρόμο κι' ἐκεῖ μιὰ γυναῖκα ἡλικιωμένη βγῆκε μπροστά της, καὶ τὴ ρώτησε πού ἐπῆγαινε. Ἡ Ἀσπασία τῆς ἀποκρίθηκε πὺς οὔτε κι' ἐκεῖνη ἤξερε, ἀλλ' ἦταν πολὺ κουρασμένη καὶ διψοῦσε, ναι διψοῦσε πολὺ. Τότε ἡ γυναῖκα αὐτὴ, καλόβολη καὶ γελαστή, ἔβγαλε μέσα ἀπὸ τὸ δέμα πού κρατοῦσε ἕνα ποτήρι μὲ δροσερό, ὀλοκάθαρο νερό, τῆς τῶ-δωσε καὶ τῆς εἶπε:

Ὅταν, προσφέροντάς της ἕνα μπουκέτο λουλούδια...

ΤΟΥ Κ. ΑΔ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

ΚΑΡΔΙΕΣ

—Πᾶρτο, κοπέλλα μου, μὰ πρόσεξε μὴ σοῦ τὸ πάρουν, γιὰτὶ εἶναι κι' ἄλλες πολλὲς πού δὲν βρίσκουν νερό, ἐδῶ σὲ τοῦτη τὴν ἔρημη χώρα.

Ἡ Ἀσπασία τὸ πῆρε, εὐχαρίστησε τὴν πρόθυμη γυναῖκα. Μὰ μόλις ἔφερε τὰ δ ψασμένα χεῖλιά της στὴν ἀκρὴ τοῦ ποτηριοῦ, τότε τὸ νερὸ πού ἦταν μέσα ἐφάρθηκε μὲ μιά κατακόκκινο, σὰν τὸ αἷμα καὶ τὸ ποτήρι ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια της κι' ἔγινε χίλια κομμάτια...

Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωτὶ ἡ Ἀσπασία, σὰν συλλογιζόταν τὸ ὄνειρό της ἐμουρμούρισε χαρούμενη:

—Τὸ κόκκινο εἶναι γρήγορο. Θὰ γίνῃ ὁ γάμος μας μὲ τὸν Κίμων γρήγορα.

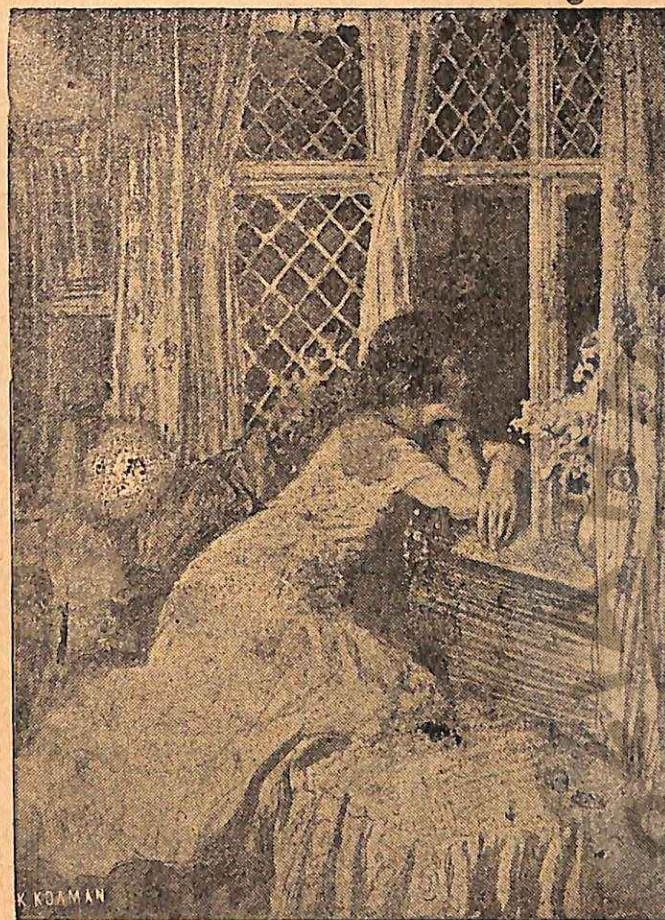
Καὶ ξύπνησε, χαρούμενη ἄρχισε νὰ τραγουδά τὸ ἀγαπημένο της ταχό...

Ἐκουβέντιαζαν στὴν ὁμορφὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ κ. Τρύφωνα, ὅταν ἡ ὑπρέτρια εἰδοποίησε τὸν Κίμων ὅτι ἕνα παιδί τὸν ἐξητοῦσε βιαστικά. Ἐκεῖνος ἐξήγησε συγγνώμῃ καὶ ἐβγήκε στὸ κεφαλόσκαλο, πού ἐπερίμενε ὁ μικρός.

—Ἀπὸ τὸ σπίτι σας μοῦ εἶπαν, ὅτι εἰσθε ἐδῶ, ἐξήγησε ὁ λουστράκος. Πᾶρτε αὐτὸ — καὶ τοῦβαλε σιὸ χέρι ἕνα μπιλιετάκι.

Ἐνῶ ὁ Κίμων ἐδιάβαζε τὸ μπιλιετάκι, τὸ λουστράκι ἔγινε ἄφαντο... Τοῦ ἔγραψε ἡ Ρίτα τὰ λίγα αὐτὰ βιαστικὰ λόγια.

«Ἐλα γρήγορα, εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ σὲ ἰδῶ. Μὴν περιφρονῇς τόσο σκληρὰ μιὰ σκλάβη καρδιά, πού περιμένει ἀπὸ σένα νὰ τὴν γλυτώσῃς ἀπὸ τὴ φριτὴ ζωὴ της, ἀπὸ τὴν ἀδικίη

Τὸν εἶδε πού ῥχόταν ἀλλὰ δὲν ἐπρόφρασε νὰ τοῦ φωνάξῃ...

μοῖρα της. Χίλια γλυκὰ φιλιὰ Ἡ πονεμένη σου Ρίτα».

—Θὰ πάω, γιὰ νὰ τελειώσῃ γιὰ πάντα αὐτὴ ἡ ἱστορία! συλλογίστηκε ὁ Κίμων θυμωμένος.

Ἀνέβηκε στὴ βεράντα, ἐξήγησε συγγνώμῃ ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τοῦ κ. Τρύφωνα. εἶπε ὅτι δὲν θὰ ἔλειπε περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα καὶ ἔφυγε. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Ἀσπασία, μὲ τὴ διαίσθησι πού ἔχουν ἡ γυναῖκες τὸν ἐκτύταζε, σὰν νὰ εἶχε μαντέψῃ τὴν ἀλήθεια. Μιὰ γλυκεῖα ἀπορία ζωογραφίζετο στὰ μάτια της.

Δὲν μπορούσε ὅμως ποτὲ νὰ φαντασθῇ τί μπορούσε νὰ συμβῇ τί ἀπρόοπτο μπορούσε νὰ τύχῃ ἀπὸ μιὰ ἀγνωστὴ ἀντίζηλό της, ἡ ὁποία ἴσως νὰ ἔμαθε τὸν ἔρωτα τοῦ Κίμωνος πρὸς μιὰ ἄλλη.

Καὶ ἡ γλυκεῖα ἀπορία μεταβλήθηκε σὲ μιὰ ἀπαισιόδοξη σκέψη γιὰ τὸ μέλλον τοῦ ἔρωτός της.

Τὸ σπίτι τῆς Ρίτας ἦτο χωμένο μέσα σ' ἕνα περιβόλι, γεμάτο ἀπὸ πεῖκα. Ὅπως τοῦ ἔγραφεν ἡ ἐρωμένη του σὲ πρῶτο γράμμα της, ἡ καμαριέρα της τὸν ἐπερίμενε στὴν ἐπάνω πόρτα τοῦ περιβολιοῦ. Μὰ τοῦ φάνηκε τόσο ταραγμένη ἡ καμαριέρα, αὐτὴ τὴ φορὰ, ἐνῶ ἄλλοτε ἦταν τόσο φλύαρη. Κάτι ἤθελε νὰ τοῦ πῇ, ἀλλὰ τὰ λόγια σβῆναν στὰ χεῖλιά της. Καὶ ὁ Κίμων βέβαιος ὅτι ἔλειπεν ὁ ἄνδρας τῆς Ρίτας ἐπροχώρησε σὲ περιβόλι. Ἐξαφνα ἔγινε κἀτι τὸ ἀναπάντεχο!.. Μέσα ἀπὸ τὸ πυκνὸ σκοτάδι τῶν δένδρων φάνηκε μιὰ λάμψη, ἀκούστηκε ἕνας γερός κρότος, ἔπειτα δεύτερος καὶ μιὰ πνιγμένη κραυγὴ ἀντήχησε σὲ περιβόλι. Ἐμοιαζε σὰν οὐρλιασμα, σὰν ὑπέρτατος σπαρταγμός, γεμάτος ἀπὸ τρελλὴ ἀπόγνωσι...

Ἦταν ὁ ἄνδρας τῆς Ρίτας, πού εἶχε πυροβολῇ τὸν κλέφτη τῆς τιμῆς του!..

Αὐτὸς, μόλις ἔμαθε ἀπὸ τὰ χεῖλιά της καμαριέρας του ὅτι ἡ γυναῖκα του εἶχεν ἔνοχες σχέσεις μὲ τὸν Κίμων ἐσοφίστηκε τὸ σατανικὸ τέχνασμα. Ἀφού προηγουμένως μὲ χίλια δυὸ βασανιστήρια τὴν ἀνάγκασε νὰ ὁμολογήσῃ πόσον καιρὸ εἶχε σχέσεις μὲ τὸν Κίμων, τὴν ἐκλείσε μέσα στὸ σπίτι, ἀπειλώντας τὴν, πὺς θὰ τὴν ἐσκότωνε σὰν παληόσκυλλο, ἂν τολμοῦσε νὰ βγάλῃ λέξι, ἔγραψε, ἀντέγραψε μᾶλλον τὰ λόγια ἀπὸ ἕνα γράμμα πού δὲν ἐπρόλαβε νὰ στείλῃ ἡ γυναῖκα στὸν ἐραστή της, πού ὁ ἄνδρας τῆς Ρίτας τὸ εἶχεν ἀνακαλύψῃ μέσα σὲ συρταράκι τῆς τουαλέτας καὶ τοῦ τὸ ἔστειλε μὲ τὸ λουστράκι.

Ἔτσι ὁ Κίμων ἐπίστεψε, ὅτι τὸ γράμμα ἦταν τῆς Ρίτας. Ὅταν ὁ ἄνδρας τῆς Ρίτας εἶδεν, ὅτι ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ ὁ Κίμων δὲν ἐρχόταν ἔστειλε καὶ δεύτερο σὲ σπίτι τοῦ νέου, μισοῦμενος στὴν ἐντέλεια τὸ γράμμα τῆς γυναίκας του.

Ὁ μικρός δὲν βρῆκε σὲ σπίτι τοῦ Κίμων, ρώτησε τὸν ὑπρέτη του καὶ ἔμαθε πού ἦταν. Δασκαλεμένος λοιπὸν, ὅπως ἦταν ἀπ' τὸν ἄνδρα τῆς Ρίτας νὰ βρῇ μὲ κάθε τρόπο τὸν Κίμων ἐπῆγε σὲ σπίτι τοῦ κ. Τρύφωνα καὶ ἔρεξε ἔπειτα νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς Ρίτας τὰ λεφτὰ πού τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ.

Ἡ Ρίτα εἶδε τὸν Κίμων πού ῥχόταν ἀλλὰ δὲν πρόλαβε νὰ τοῦ φωνάξῃ.

Ὅτῳ μπορούσε νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ νὰ μὴν ἔρθῃ καὶ νὰ τὸν καταστήσῃ ἐνήμερο τοῦ τεχνάσματος τοῦ ἀνδρα τῆς, γιὰτὶ ἀπ' ὅτου ἔμαθε ὁ ἄνδρας τῆς τὴν ἀπιστία της, τὴν εἶχε περιορίσει καὶ τῆς παραφύλαγε κάθε τῆς κίνησι.

Ἔτσι ὁ δυστυχὴς Κίμων ἔπεσε ἀνύποπτος σὲ τέχνασμα τοῦ ἀνδρα τῆς ἐρωμένης του.

Ἀγχομαχάει σὲ κρεβάτι τοῦ Τίτου ὁ Κίμων πληγωμένος βαρεῖ! Τὸ πρόσωπό του γλωμῶ, ξαρωμένο ἀπὸ τὸν πόνο, μοιάζει μὲ ἀνοξιότατο ἀνθό, πού μαράθηκε ἀπὸ τὴν ὀψιμὴ βαρυνειμονία. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀγχομαχάει ἀπὸ τὴ βαρεῖα λύπη μιὰ ἄλλη καρδιά πονεμένη.

Εἶναι ἡ Ἀσπασία. Θὰ ξήσῃ; Δὲν θὰ ξήσῃ ὁ ἀγαπημένος της; Νὰ ἡ ἀγωνία πού σπαράζει τὰ φυλλοκάρδια της. Μὰ κι' ἂν ξήσῃ, θὰ θελήσῃ ὁ μπαμπᾶς της νὰ τῆς τὸν δώσῃ γι' ἄνδρα της, ὅστερα ἀπὸ ἕνα τέτοιο σκάνδαλο, παῦ μαθεύτηκε ἀπ' ὅλους.

Κι' ἐνῶ τὰ δάκρυα της μουςκεῖναν τὸ μαντελάκι τῆς ἀτυχῆς κοπέλλας, τὰ χεῖλιά της, πού ἄσπρισαν ἀπὸ τὸν πόνο, μουρμουρίζουν:

—Νὰ τὸ κόκκινο, πού ὄνειρεύτηκαί τὸ κόκκινο ἦταν αἷμα τοῦ ἀγαπημένου μου!.. Ὅπως ἔπασε τὸ ποτήρι σὲ χίλια κομμάτια, ἔτσι σπρίστηκε ἡ καρδιά μου!.. Ἡ φτωχὴ μου καρδιά!

ΑΔ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

Εκείνοι που ήταν της τύχης της

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένα βράδυ κοιμώταν ήσυχα όταν τὸ ἀναπόδογούρισμα τῆς καρέκλας τὴν ἐξύπνησε! Τὸ ἀναπήδημα τῆς ντροπῆς ἦταν τέτοιο ὥστε ὡς ἐξ ἐνστικτοῦ ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τὸ ντιβάνι τῆς, ἀρπαξεν ἐναφόρεμα πεταγμένο στὴν καρέκλα, καὶ μὲ μιὰ ἄλλη κίνησιν πῆγε νὰ ἀνάψῃ τὸ ἡλεκτρικὸ φῶς! Δὲν ὑπῆρχε ρεῦμα! Στὸ σκοτάδι, ὅμως, ποὺ ἔμενε ἡ Νέλλη, δὲν διέκρινεν ὅπως τὴν ἄλλην φορὰν τὴν σιλουέττα τοῦ ἀνδρός! Ἐκεῖνος ἴσως γιὰ νὰ μὴ τὴν ξυπνήσῃ ἐνῶ προχωροῦσε πρὸς τὸ κρεβάτι τῆς ἐκρατοῦσε τὴν ἀναπνοή του.

Ἡ Νέλλη τὸν ἀντελήφθη ἀπὸ τὸ σκούντισμα ποὺ ἔκαμε ἐκεῖνος στὶς παντοφλές τῆς.

Ὁ ἄνθρωπος ἀσφαλῶς θὰ ἔψαξε τὶς κουβέρτες, ποῦ ἦταν ἀκόμη ζεστές, ἀλλὰ ἄδεις.

Δὲν κοιμᾶσθε Νέλλη;

Ποῦ εἰσθε;

Ὁ φόβος ἐπάγωνε τὴ νεαρή κόρη ἡ ὁποία δὲν ἐμίλησε.

Λοιπὸν, Νέλλη, πᾶψτε τὸ γελοῖο αὐτὸ παιχνίδι. Ἀπαντήσατέ μου! Ποῦ εἰσθε;

Εἶμαι ἐδῶ, ἀπήντησεν ἐκείνη τρέμοντας..

Ποῦ;

Κοντὰ στὸ παράθυρο! Ἀλλὰ σὰς προειδοποιῶ ὅτι ἂν προχωρήσετε, θ' ἀνοίξω τὰ παραθυρόφυλλα καὶ θὰ πέσω στὸ κενόν!

Εἶναι παιδαριῶδες!

Ἡ παρουσία σας μὲ τρομοκρατεῖ... Ἀποσυρθεῖτε..

Προσέξατε καὶ μὴ μὲ σπρώχνετε ἔως τὸ τέλος.

Αὐτὴ ἡ διαβεβαίωσις ἐφάνη νὰ κρατῇ τὸν ἐπισκέπτην ἀκίνητον.

Δὲν καταλαβαίνω τίποτε ἀπὸ τὴν πληροφορία σας, Νέλλη. Εἰσθε παντρεμένη ναι ἢ ὄχι; Καὶ ὑπολογίζετε νὰ μὲ καλῆτε ἐπὶ πολὺ ἀκόμη νὰ παίξω αὐτὸν τὸν γελοῖον ρόλον κοντὰ σας;

Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ κάνω τὸν ἄνδρα μου νὰ παίξῃ κανένα γελοῖον ρόλον, εἶπεν κλαίοντας ἐκείνη! Γνωρίζετε πολὺ καλά ὅτι ἐπιδιώκω πάντοτε καὶ δὲν ἐπιθυμῶ ἄλλο παρὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω!

Ἐχετε ἓνα περίεργον τρόπον νὰ μοῦ δείχνετε τὴν ὑποταγὴν σας.

Γιατὶ φοβάμαι! Αὐτὸ τὸ σκοτάδι εἶναι τρομερό.

Δὲν μπορούμεν νὰ κάμωμε τίποτε γι' αὐτό. Πρέπει νὰ συνειθιστετε ἔτσι.

Τουλάχιστον θὰ μπορέσετε νὰ ἐφοδιασθῆτε μὲ ἓνα φῶς ἢ ἀκόμα καλύτερα νὰ μὲ ἀφίσετε ἡσυχῇ καὶ νὰ μὴν ἔρχεσθε τὰ μεσάνυχτα γιὰ νὰ μοῦ προξενήσετε αὐτὸν τὸν τρόμον.

Ἀφίσατέ με νὰ σὰς πλησιάσω καὶ δὲν θὰ φοβηθῆτε πιά.

Ἡ ἐπιμονὴ σας εἶναι παράξενη. Γιατὶ νὰ διαλέξετε μιὰ τέτοια ὥρα γιὰ νὰ μὲ ἰδῆτε; Ποτὲ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας κ. Κερμέρ, δὲν ζητεῖτε νὰ μὲ συναντήσετε οὔτε νὰ μοῦ μιλήσετε.

Γιατὶ ἡ νύκτα εἶναι κατωμένη γιὰ νὰ συναντῶνται οἱ

Ὁ κηδεμὼν τῆς Νέλλης [Σαμπατιέ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν γεροντοκόρην ἀδελφὴν του, πῆγε στὸ Μοναστήρι ὅπου τὴν εἶχε βάλει νὰ σπουδάσῃ διότι ἦτον κόρη τοῦ ἀδελφικοῦ του φίλου, καὶ τὴν ἐπῆρε. Ὅταν ἐγύρισαν σπῖτι του, τῆς ἐδήλωσε ὅτι δὲν μποροῦσε πλέον νὰ ἐξοδεύῃ γι' αὐτήν, τὴν ἐφωδίασε μὲ λίγα χρήματα καὶ τὴν ἔστειλε στὰς Νοτίους Ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας νὰ ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν στὸ Μοντγιοιά, σ' ἓναν ἀπομονωμένον πύργον. Ἐφθάσε ἐκεῖ ἔπειτα ἀπὸ ἓνα κοπιώδες ταξίδι καὶ πεζοπορία πολλῶν ὥρων, ἀλλ' ὁ πυργοδεσπότης κ. Κερμέρ τῆς ἐδήλωσε ὅτι ζητοῦσε ἄνδρα, γιὰ γραμματέα καὶ τὴν ἐδῶκε. Καὶ ἡ μικρὴ ὁρφανὴ βρέθηκε ἔτσι, σ' ἐκείνη τὴν ἐρημιὰ ἐντελῶς μόνη καὶ χωρὶς χρήματα. Ἐπειδὴ ἦταν ψυχρὸς καιρὸς, τὴν ἐπῆραν νὰ διανυκτερεύσῃ στὸν πύργον κ' ἔπειτα τὴν ἐκράτισε νὰ τακτοποιήσῃ τὴν βιβλιοθήκην του καὶ συνενοεῖτο μαζὺ τῆς μόνον ἐγγράφως. Ἐνα βράδυ ἀκούσε νὰ φτερνίζεται κάποιος, ἐνῶ ἦταν μόνη, κ' ἄλλοτε τῆς φάνηκε ὅτι εἶδε στὸν κῆπο ἓναν πελώριον καβαλλάρη. Ἐστὶ πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς ὅταν μιὰ μέρα ὁ πυργοδεσπότης τὴν ἐκάλεσε καὶ τῆς εἶπε ὅτι τὴν εἶχαν παραξηγήσῃ ποῦ μείνει μ' ἓναν ἐργένην καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν κρατήσῃ πιά παρὰ ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ τὴν ἀφήνῃ γυναῖκά του, κ' ἐκείνην συγκατετέθη. Τῆς ἐπρομήθευσε πλούσιες τουαλέτες καὶ τὴν ὠρισμένην ἡμέρα ἐπῆγαν στὴν πόλιν νὰ κάνουν τοὺς γάμους των. Γύρισαν σπῖτι των καὶ ἡ ὁρφανὴ ἐκοιμήθη στὸ δωμάτιόν τῆς μόνῃ, ὅταν μιὰ νύκτα ποῦεχε διακοπῇ τὸ ρεῦμα τὴν ἐπεσκέψθη ὁ ἄνδρας τῆς. Ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἀνεγνώρισεν τὴν φωνή του καὶ κλείστηκε στὸ διπλάνο δωμάτιο. Ἐπειδὴ δὲν εἶχε σύρτη τὸ δωμάτιόν τῆς ἐστερέωσε τὴν πόρτα μὲ μιὰ καρέκλα

—Θελήσατε νὰ δεχθῆτε τὸ ὄνομα, τὸ τίτλον τὴν περυσίαν καὶ ὅλα τὰ ὠφελήματα μιᾶς νομίμου καταστάσεώς σας, ἀλλὰ δὲν θέλετε νὰ συμμορφωθῆτε πρὸς τὰ καθήκοντά σας!.. Ἐπρεπε νὰ μοῦ τὸ εἰπῆτε ὅτι θὰ συνέβαινε αὐτό. Ἀσφαλῶς δὲν θὰ σὰς παντρευόμουν!

Ἐκεῖνη ἄκουσε τὴν τρομερὴν αὐτὴ φράσιν χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ. Δὲν ἔβλεπε πῶς πέρα ἀπὸ τὸν φόβον ποῦ τῆς ἐνέπνευσεν ὁ ἄνθρωπος αὐτός! Καὶ ἄκουσε μόνον τὰ βήματά του ποὺ ἀπεμακρύνετο..

Ἐφυγε! ἐπιθύρισε.

Καὶ ὅμως δὲν ἦταν ἡσυχῇ! Τώρα θυμήθηκε τὰ τρομερὰ λόγια τοῦ ἐπισκέπτου.

Δὲν θὰ μὲ παντρευότανε.. Λυπᾶται τώρα γιὰ αὐτό.

... Εἶναι τρομερόν.. Μὰ γιατί ἐπὶ τέλους ἐπιμένει, ἔρχεται μέσα σὶδ σκοτάδι;

Δὲν εἶναι λάθος δικό μου ἂν δὲν τὸν ἀναγνωρίζω καὶ φοβοῦμαι!

Δὲν ζητῶ παρὰ νὰ ἔλθῃ μὲ φῶς, καὶ ὄχι στὰ σκοτεινὰ σὰν ἓνας κακοποιός.

Γιατὶ ἀμέσως τὸ μυαλό μου τρέχει στὸν μαῦρον καβαλλάρη. Κάθε γυναῖκα στὴ θέσιν μου θὰ ἐτρομοκρατεῖτο!

Κτυποῦσαν τὰ δόντια τῆς! Ἦτο ἀπὸ τὸ κρῦν; ἦτο ἀπὸ φόβον; Δὲν τὸ ἤξερε.

Δὲν θὰ κλείσω τὰ παραθυρόφυλλα, εἶπεν. Ὅσονδήποτε ἄσχημα καὶ ἂν μὲ φωτίζῃ τὸ φεγγάρι, εἶναι προτιμότερον ἀπ' αὐτὸ τὸ μαῦρο σκοτάδι τοῦ δωματίου μου.

Καὶ ξανάπεσε στὸ κρεβάτι σκεπτομένη πάντοτε.

Ἰσως νὰ ἔχη δίκαιον νὰ λῇ ὅτι δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ μὲ παντρευθῇ! Ἐγὼ πιστεύω ὅτι ἂν ἤξερα ὅτι θὰ μὲ τρομοκρατοῦσε κάθε βράδυ μέσα σὶδ σκοτάδι, τότε θὰ προτιμοῦσα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ Μοντγιοιά.

σύζυγοι.

Δὲν τὸ πιστεύω. Ἡ φύσις δὲν μᾶς ἔδωκε μάτια ποὺ μποροῦν νὰ βλέπουν στὰ σκοτάδια. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι νυκτοποῦλι. Κι' ἐγὼ πιστεύω ὅτι ἡ νύκτα ἐγινε γιὰ νὰ κρυμῶμεθα.

Τὶ μεγάλο διασκεδαστικὸ παιδί ποὺ γίνεσθε, Νέλλη! ἔχετε σκέψεις ἐξοχες! ἀλλὰ ἂς ἀφίσωμεν τὸ κουτὸ αὐτὸ παιχνίδι τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἀξίον οὔτε ἐμένα οὔτε σένα. Σὰς κάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ παιδί μου! Καταδεχθῆτε νὰ δεχθῆτε τὸν σύζυγόν σας ὅπως πρέπει.

Ὁμιλῶντας προχωροῦσε πρὸς αὐτήν, κ' ἐκείνη μόλις ἄκουσε τὰ βήματά του νὰ πλησιάζουν ἄνοιξε τὸ παράθυρον. Ἐνα φῶς διεχύθη μέσα σὶδ δωμάτιον. Ἀπελῆσε ὅτι θάφευτε κάτω κ' ὁ ἐπισκέπτης ὠπισθοχώρησε ἔως τὴν πόρτα. Προφανῶς θυμωμένος τὴν κατέκρινε γι' αὐτὴν τὴν συμπεριφορὰν. Καὶ μὲ ὄφρος ἐπιμόνο, ἐοῦνέχισε.

Ἐκοιμήθηκε πολὺ ἄσχημα ἔπειτα ἀπὸ μιὰ τέτοια ταραχή! Πρῶτα—πρῶτα τρώμαξε νὰ ζεσταθῇ! Ἐπειτα τὰ θλιβερὰ λόγια ποὺ ἐπρόφερε ὁ σύζυγός τῆς στὸ θυμὸν του,

τὴν ἐπὶκράσαν πολὺ περισσότερο, γιατί ὁμολογοῦσε ὅτι εἶχε ἀπαυδῆσαι σ' αὐτήν. Καὶ ἐσκέπτετο ὅταν θὰ ἐξημέρωνε καὶ δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ τίποτα, νὰ ἐξηγηθῇ μὲ τὸν ἄνδρα τῆς.

Ἀλλὰ ἀντιθέτως ἀπὸ ὅτι προέβλεπεν, τὸ μεσημέρι δὲν εἶδε τὸν κ. Κερμέρ στὸ τραπέζι. Ἐζήτησε συγγνώμην μὲ τὴν Νορίνα.

Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ τὸ βράδυ. Καὶ ὅμως διεπίστωσεν ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς ἀπηγόληθῃ μὲ αὐτήν. Ἐνα λουκέτο εἶχε τοποθετηθῇ στὰ παραθυρόφυλλα.

Γιὰ νὰ σὰς ἀφαιρέσῃ μιὰ γιὰ πάντα τὴν εὐκαιρίαν νὰ πέσετε ἀπὸ τὸ παράθυρον ἔλεγε εἰρωνικά ἓνα χαρτάκι καρφωμένο στὰ ριντὸ. Μὲ κατὰπληξιν ἡ Νέλλη εἶδε τὸ λουκέτο. Ὡστε λοιπὸν ὁ ἄνδρας τῆς τὴν μετεχειρίζετο σὰν ἓνα ἀσυλλόγιστο παιδί.

Ἐμελλε λοιπὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὶς ἐπισκέψεις του.

Σὲ κάθε γεύμα ἤλπιζε ὅτι θὰ τὸν ἐβλεπε στὸ τραπέζι ἀπέναντί τῆς; Ἀλλὰ ὁ πυργοδεσπότης ζητοῦσε συγγνώμην καὶ ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἀρχίζε νὰ ἀνήσυχῃ γιὰ τὴ δυσἀρέσκειαν τοῦ αὐτοῦ ποὺ διαιωνίζετο.

Γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν μοναξιά ξανάρχισε, μ' ὅλο τὸ κρῦν τοὺς περιπάτους τῆς, μακριὰ ἀπὸ τὰ μέρη ποὺ ἐσυχνάζοντο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πύργου.

Μιὰ μέρα ἐγλύστρησε σ' ἓνα παγωμένο λιθάρη καὶ ἔπεσε τόσο ἄσχημα, ὥστε ἐστραμπούλισε τὸ πόδι τῆς! Ὅταν σηκώθη καὶ θέλησε νὰ ξαναἀρῇ τὸ δρόμον τῆς τότε τὸ πόδι τῆς κ' ἐδόκίμασε νὰ συρθῇ βοηθουμένη μὲ τὰ χέρια.

Ἀλλὰ σὲ λίγο παρατῆθηκε ἀπ' αὐτὸ τὸ δύσκολο ἐπιχείρημα, ὅταν ἓνας θόρυβος βηματῶν κοντὰ τῆς τῆς ἐπέτρεψε νὰ καλέσῃ εἰς βοήθειαν. Ἐνόμισε ὅτι θὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάποιον ὑπρέτην, ἀλλὰ ξαφνικὰ ἀνεγνώρισε τὸν κ. Ὑβεν Κερμέρ, μὲ τὸ ὄπλον στὸν ὦμον, ποὺ ἐγύριζε ἀπὸ τὸ κυνήγι. Στὸ ἀντίκρουσμα τῆς γυναικὸς γονατισμένην στὸ χιόνι ὁ Πυργοδεσπότης ἐπλησίασε γρήγορα καὶ ρώτησεν.

—Τί κάμετε ἐδῶ, Νέλλη;

—Ἐπεσα, ὠμολόγησεν ἐκείνη λυπητερὰ.

—Κτυπήσατε;

—Ναί.. ὄχι!.. Δὲν ξεύρω, τὸ πόδι μου μὲ πονεῖ, δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω.

Ὁ κυνηγὸς ἐγονάτισεν ἐμπρὸς τῆς, ἔβγαλε τὰ γάντια τοῦ καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ καθῇ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐξετάσῃ καλύτερα τὸ ἄρρωστο πόδι.

Κοκκινίζοντας ὀλόκληρη καὶ φοβισμένη τὴν ἄφησε νὰ κἀνῃ ὅτι ἤθελεν ἄλλα ἢ φοβισμένη ματιά τῆς ζητοῦσε νὰ διαβάσῃ στὸ πρόσωπόν του τὶς μυστικὰς σκέψεις τοῦ καὶ ἐξεπλήσσετο ὅτι τῆς μιλοῦσεν γλυκὰ καὶ πάντοτε μὲ τὴν ἴδια φιλοφροσύνην σὰν νὰ εἶχε λησμονήσῃ ὅλα τοῦ τὰ παράνονα.

Ἀφοῦ τῆς ἔβγαλε τὸ παπούτσι καὶ τὴν κάλτσα πῆρε τὸ τραυματισμένον πόδι τῆς ἀνάμεσα στὰ χέρια του.

Τὸ πρῆξιμο ἦταν ἀρκετὰ μεγάλο.

Ἐνα καλὸ στραμπούλιγμα εἶπεν παίρνοντας χιόνι καὶ ἀρχίζοντας νὰ κἀνῃ μασάζ στοὺς τραυματισμένους μῦς.

Ὁ πόνος λίγο ἔλειψε νὰ τὴν κἀνῃ νὰ βγάλῃ μιὰ κραυγὴ. Ἀλλὰ συνεκρατήθη γιὰ νὰ μὴν τὸν δυσἀρεστήσῃ, καὶ ξαφνικὰ βρέθηκε πολὺ συγκινημένη, ἔμπρὸς στὸν ἄνδρα αὐτὸν τὸν γονατισμένον στὸ χιόνι ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ἀπλότητα, χωρὶς νὰ μνησικακῇ τὴν περιποιεῖτο γενναιοφρόνως.

Σκεπτικὴ ἀπεθαύμαζε αὐτὸ τὸ γερμένο κεφάλι. Μέσα στὰ πυκνὰ τοῦ μαλλιά ὑπῆρχαν μερικὲς ἀργυρὲς κλωστές. Καὶ αὐτὸ τὸ θέαμα τῆς ἐξόπνησε μιὰ τέτοια εὐαισθησία ὥστε τῆς ἐφάνη ὅτι ὁ φόβος τῆς μίκραινε.

—Εἰσθε πολὺ καλὸς! ἐμουρμούρισε.

Ὁ ἄνθρωπος ἐσήκωσε τὰ μάτια καὶ τῆς χαμογέλασε. Δὲν πρόκειται περὶ ἀγαθότητος, ἀλλὰ περὶ προβλεπτικότητος. Ἄν δὲν σὰς κάνω ἀμέσως μασάζ θὰ μείναιτε γιὰ μερικὲς μέρες στὸ κρεβάτι! Καὶ καθὼς ἡ ἀκίνησις εἶναι δυσἀρεστὴ, στὴν ἡλικίαν σας, προσπαθῶ νὰ σὰς προσφύλαξω ἀπ' αὐτήν.

Ναί. Εἰσθε πάρα πολὺ καλός, ἐπέμεινε ἐκείνη, ἐνῶ αὐτὸς ξανάρχισε τὴν θεραπείαν του.

Καὶ σηκώνοντας τὸ χερί τὸ ἔβαλε ἀπαλὰ στὰ πλοῦσια μαλλιά του.

Δὲν πρέπει νὰ μὲ μισήτε κύριε Κερμέρ. Δὲν θέλησα ποτὲ νὰ σὰς λυπήσω! ἐμουρμούρισεν ἡ Νέλλη, ἐνῶ τὰ μάτια τῆς ξαφνικὰ ὑγραίνοντο.

Ἀλλὰ τὸ ξέρω αὐτό, μικρούλα μου! Δὲν ἐπέσατε ἀπὸ εὐχαρίστησιν, πρόσθεσε ἀμέσως γελαστός.

Ἐκείνη ἐνόμιζεν ὅτι ἀπὸ σκοποῦ παρεμόρφωνε τὴν σημάσια τῶν λόγων τῆς!

Ἐννοῶ τὴν λύπην ποὺ σὰς ἐπροξένησε μιὰ περασμένη βραδυά.. Εἶμαι καταλυπημένη γιὰ τὴν σὰς δυσἀρέστησιν. Σὰς βεβαίω ὅτι δὲν εἶναι ἀπὸ λάθος δικό μου.

Ἀ! τὴν περασμένη βραδυά; εἶπεν ἐκεῖνος μὲ ἓνα ἐλαφρὸ ἀναπήδημα.

Τὸ χερί του ἀφῆκε τὸ μασάζ! Ἐνῶ σηκώνονταν ἐφάνη ὅτι ἐδιώχνε σκέψεις δυσἀρεστες.

Ἄς μὴ μιλάμε πιά γι' αὐτό. Θέλετε; εἶναι προτιμότερο δὲν τὸ νομίζετε;

Ναί, ἐπέμεινε ἐκείνη. Πρέπει νὰ μιλήσω γιὰ αὐτό, ἐπειδὴ μὲ ἀποφεύγετε καὶ δὲν σὰς βλέπω πλέον. Δὲν μπορεῖτε νὰ εὑρετε πόσον λυποῦμαι μὲ τὸ νὰ ξέρω ὅτι εἰσθε θυμωμένος μαζὺ μου.

Δὲν εἶμαι θυμωμένος, ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Εἶχα πολὺς δουλειὰς αὐτὲς τὶς ἡμέρες, καὶ δὲν μπόρεσα νὰ γευματίσω μαζὺ σας. Πιστεύσατέ με, Νέλλη, ὅτι δὲν τῶκαν ἐπὶ τῆς καὶ σὰς ζήτησα συγγνώμην.

Ὡστε δὲν τὸ ἐκάνετε γιὰτὶ εἰσθε δυσἀρεστημένος μαζὺ μου;

Ἄλλα ὄχι, μικρούλα μου. Γιατὶ θὰ ἤμουν;

Τὴν κυττοῦσε μὲ ἀγαθότητα καὶ ἐνῶ ἐκείνη τὸν ἐξήταζεν μὲ ἐκπληξιν. Εἶχε φαντασθῇ τόσα πράγματα ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα ποὺ εἶχε νὰ τὸν ἰδῇ.

Ὡ, εἶμαι εὐχαριστημένη. Ἄν μπορούσατε νὰ φαντασθῆτε μόνον πόσον αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις μὲ ἐλυπησεν.

Ἀλήθεια ἐμεδίσαμεν ἐκεῖνος.

Τὰ βλέμματα των διεσταυρώσαν μετὰ τὴν ἴδια γλυκύτητα καὶ τὴν ἴδια σοβαρότητα, ὅπως τὴν ἡμέραν τῶν γάμων των. Ἡ Νέλλη ξανάνοιωσε τὴν παράξενην φρικίαν ποὺ ἀπλώθη κατὰ μήκος τῆς ράχης τῆς ποὺ παρέλυε ὅλα τὰ μέλη τῆς. Ὁ Ὑβεν Κερμέρ πρῶτος δέκωσε τὴν σιωπὴ καὶ τὴν ἐβεβαίωσε ὅτι θὰ ἦταν γι' αὐτὴν πάντοτε ἓνας καλὸς σύντροφος.

Τότε, εἶπεν ἐκείνη, χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ ποιά χάρη ἔδινε στὶς κινήσεις καὶ τὰ λόγια τῆς ἀφοῦ εἰσθε τόσο καλὸς καὶ γεμάτος ἐπιείκεια σήμερ, ὑποσχεθῆτε μου, κύριε Κερμέρ, ὅτι θὰ διατάξετε νὰ μοῦ φέρουν ἀπὸ τὴν πόλιν κάτι τι μὲ τὸ ὁποῖον θὰ φωτίζω τὸ δωμάτιόν μου τὸ βράδυ.

Λίγο ἔλειψε ν' ἀφίσῃ νὰ πέσῃ τὸ μικρὸν πόδι στὸ ὁποῖον ἔκανε μασάζ.

Γιατὶ φῶς;.. Ἐπειδὴ σταματᾷ γρήγορα τὸ ρεῦμα; Νὰ πέφτετε στὸ κρεβάτι ἐνωρίτερα.

Αὐτὸ τὸ σκέφτηκε εἰπεν ἐκείνη. Ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅμως ὅταν ἔρχεσθε νὰ μοῦ κάνετε ἐκπλήξεις!

Ξαφνικὰ ἀνωρθώθη ἐκεῖνος! Μιὰ ἐθχρότης φάνηκε στὰ γαλανὰ μάτια του.

Ἐκεῖνον ποὺ συμβαίνει μετὰξὺ δύο συζύγων τὴν νύκτα, δὲν ἔχει ἄ-

Ὁ πυργοδεσπότης ἐπλησίασε γρήγορα καὶ ρώτησε.

νάγκη από φως! Πιστεύσατέ με, Νέλλη, ως μιλήσουμε για άλλα πράγματα.

Ο τόνος της φωνής του δεν επιδέχεται συζήτηση και η φτωχή όρφανη αισθάνθη να της έρχονται δάκρυα.

—Δεν είναι δικό μου λάθος αν φοβόμαι, δεν μπορείτε να με έννοήσετε. Φοβόμαι, είναι τρομερό! Μου φαίνεται πως θα καταλήξω να γίνω τρελλή μέσα σ' αυτό το σκοτάδι.

—Τί υπερβολή! Επιμένετε να μου χαλάσετε την σημερινή ημέρα μου! Καλά! Να δι τώρα κλείτε! Αισθάνομαι φρίκη να βλέπω τους ανθρώπους να κλαίνε! Σας παρακαλώ παύστε αυτήν την κωμωδία.

Όσο περισσότερον γινόταν αυστηρός, τότε, που της μιλούσε, τόσο περισσότερον μεγάλωνε η λύπη της.

—Α! αισθανόμουν π' λυ την ανάγκη να σας συναντήσω! Ήμουν σχεδόν ευτυχής σήμερα! Επέπρωτο αυτή η μικρή σκηνή να έλθω για να μου θυμίση όλες μου τις στενωχόριες.

—Συγχωρήστε με, έλεγεν εκείνη κλαίγοντας! Είμαι πολύ δυστυχής γιατί σας επροξένησα αυτόν τον μεγάλο πόνο! Άλλωστε σ' εμένα να παραπονεθώ, αφού σεις δεν θέλετε να με ακούσετε;

—Σας είπα ότι φοβόμαι!

—Φοβείσθε;

—Μέχρι του να χάνω το λογικό μου! Δεν σας αναγνωρίζω. Μου φαίνεσθε σαν να έχετε φανταστικές διαστάσεις ή φωνή σας είναι αλλαγμένη! Για μένα δεν είσθε εκείνος που ήσθε εκεί!

—Ας ιδούμεν! Ποιός θέλετε να είναι; Θάπρεπε να συνειδητέσθε σ' αυτό, μικρούλά μου Νέλλη! Μεταξύ παντρεμένων οι επισκέψεις αυτές είναι φυσικές. Και λυπούμαι που δεν έχετε την μητέρα σας. Μια μητέρα ξεύρει τι πρέπει να πη στο κορίτσι της. Εκείνη θα σας έδιδε να καταλάβετε.

—Μια μητέρα, θα μου επρομήθευε προ παντός ένα κερί. Είμαι χαμένη μέσα στην παγωμένη αυτή έρημο και όταν χρειάζομαι κάτι τι δεν ξέρω πως να το προμηθευθώ. Κι' έπειτα δεν κλεί καμιά πόρτα και ή σκέψις ότι μπορεί ο καθένας να μπη μέσα με κρατάει ξύπνια δλόκληρες ώρες.

—Πιστεύετε ότι ένα κεράκι θα σας κάνει να δεχθίτε καλύτερα την παρουσία ενός συζύγου; Είσθε υπερβολική, φοβόσασθε επισκέψεις κακοποιών. Με το να διαβάζετε τα βιβλία της βιβλιοθήκης, καταλήξατε να πιστεύετε σ' ότι φανταστικά γράφονται.

Ενώ μιλούσε την βοηθούσε να βαδίση, κι' έφθασαν τέλος στον πύργον. Και έπειδή στην σύζυγον ανήκει ο ρόλος να ζητή την συμφιλίωσιν ή Νέλλη θέλησε δμέσως να του δείξη την καλήν της διάθεσιν. Και με μια αυθόρμητη κίνηση ανωρθώθη στις μύτες των ποδιών της για να βάλη το πρόσωπόν της στο ύψος του Πυργοδεσπότη. Και με το να κολλήση στο πρόσωπόν του ένα φιλί, ετόλμησε έτσι να κάνει την όμολογίαν που δεν είχε λογαριάσει και για την όποιαν πρώτη αυτή έξεπλήσσετο άργότερα.

—Υβενς, δεν ξεύρετε πόσον σας αγαπώ και πόσον θά ήθελα να σας ικανοποιήσω! Θά προσπαθώ να δαμάσω τον φόβον μου για να σας ευχαριστήσω.

Και έπειτα κατακόκκινη από την τόλμη της απεμακρύνθη, κουτσαίνοντας, γιατί το πληγωμένο πόδι της δεν της επέτρεπε να βαδίση τόσον γρήγορα όσον θά ήθελεν. Ο κ. Κερμέρ έμεινεν ακίνητος και συγκινημένος. Με το μέτωπο σκοτεινό, τα μάτια σοβαρά, κυττούσε το παιδί που άπομακρύνετο και στο όποιον είχε δώσει το όνομά του! Δεν έπεριμενε την χειρονομίαν της παιδαριώδους αυτής τρυφερότητας και δλόκληρον το είναι του φρικτούσε σαν ένα άόρατο μαχαίρι να του είχε ξαναοίξη μέσα του μια πληγή αύασητη που έπουλώθηκε άσχημα.

Άρχισε να της τριβή το "πονεμένο" της πόδι.

έπάνω του χωρίς να μιλά, με τα μάτια κλειστά σε μια άκίνησια ήδονική.

Πριν ξυπνήσουν ή αισθήσεις το έρωτικόν της ξύπνημα την έκαμε να έννοήση την μεγάλην ανάγκη των γυναικών να είναι ένα μικρό πραγματάκι το όποιον ένας άνδρας αγαπά και προστατεύει, έξω από κάθε σαρκαστική επιθυμία!

Και επί ώρας ένω ή ψυχή της ξεχείλιζε από τρυφερότητα, και άφοσίωση, ή Νέλλη δεν έσκέπτετο παρά μόνον τον άνδρα της. Και σαν άπλοϊκή που ήτο, του έδινετο δλόκληρη και χωρίς ύπολογισμόν. Η καρδιά δεν ζυγίζει ποτέ εκείνο που δίνει αυθόρμητα και δεν συγκρίνει το δώρον της με εκείνο που της έδωσαν οι άλλοι.

Η Νέλλη λοιπόν δεν υπελόγισε τίποτε θανάπεφάσιζε την ίδια βραδιά να δεχθί με θάρρος την έπίσκεψιν εκείνου του όπολου έφερε το όνομα, και να του δείξη κατ' αυτόν τον τρόπον όλην την τρυφερότητα από την όποιαν τώρα πλέον ή ψυχή της ξεχείλιζε.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο Λέο Κέρριγκαν όταν έτέστρεψε σ' ο σπίτι του άργα το βράδυ από μια συγκέντρωση στο σπίτι ενός των φίλων του, είχε το μυαλό του τρομερά άπληστο. Όταν έπαιζε χαρτιά με τους τρεις φίλους του, είχε προκληθί μια συζήτηση ύψιστου ενδιαφέροντος. Ο Μπράντ, ο όποιος ή αν διευθυντής του υποκαταστήματος της Κομέρσιαλ Μπάνκ του Λονδίνου, είχε υποστηρίξει ότι όλοι οι αστυνομικοί είναι ήλίθιοι, κι' ότι ένας έξυπνος έγκληματίας ή

λοποδύτης, μπορούσε να τους κάμη να τα χάσουν. Την άποψη αυτή δέχτηκε και ο δικηγόρος Φόρμς κι' ο γιατρός Άρμστρογκ, και μόνο ο Λέο διεφώνησε, υποστηρίζοντας ότι αν οι αστυνομικοί είναι μια φορά κουτοί, οι έγκληματίαι είναι δύο: Αποδείξει ότι συλλαμβάνονται.

Πρώτος έριξε την ιδέα ο τραπεζίτης Μπράντ:

—Εν τωαύτη περιπτώσει Λέο, είπε του Κέρριγκαν, εσύ που είσαι συγγραφέας άστυνομικών διηγημάτων και μυθιστορημάτων αν τυχόν κατέστρωνες μια ληστεία, θά ήσουν βέβαιος έκατό τα έκατό ότι δεν θ' ανακαλυπτόταν ποτέ;

—Βεβαίωτατά άπάντησε ο Λέο.

Οι τρεις φίλοι του γέλασαν και συνέχισαν την παρτίδα του μπριτζ που είχαν διακόψει.

Αυτή ή σκέψη άπασχολούσε τώρα το μυαλό του Λέο Κέρριγκαν. Και για να διώξτον έφιάλη αυτόν που τον έβρασιζε, σκέφθηκε να γράψι με συντομία μια υπόθεση άστυνομικού διηγήματος που βγήκε από την συζήτηση της βραδυάς με τους φίλους του. Κάθισε στο γραφείο του κι' άρχισε να γράφη με μολύβι σε μια κόλλα χαρτί. Έπειτα από λίγα λεπτά διάβασε, ότι είχε γράψι κι' έμεινε έμβρόντητος.

—Ναί! Έτσι πρόπει να γίνη. Με την πένα δεν μπορώ να σχηματίσω περιουσία, είπε από μέσα του. Έτσι πρέπει να πραγματοποιήσω την άριστουρηματική αυτήν ιδέα του διηγήματός μου.

Ξαναδιάβασε, ότι είχε γράψι και τον κυρίως φόβος. Τσαλάκωσε την κόλλα και την πέταξε στο τζάκι. Έπρεπε να εξαφανίση το μόνο πειστήριο. Κι' αυτό ήταν εκείνο που είχε γράψι στην κόλλα που τώρα είχε μεταβληθί σε στάχτη.

Ήταν μια παλιά συνήθεια μεταξύ των τεσσάρων φίλων, του Άρμστρογκ, του Μπράντ, του Φόρμς και του Κέρριγκαν, να παίξουν χαρτιά έκ περιτροπής στο σπίτι του καθενός. Την περασμένη Κυριακή έπαιξαν στο σπίτι του γιατρού. Και την επομένη θάπαιζαν στο σπίτι του τραπεζίτη Μπράντ.

Η σύμπτωση αυτή ένδοξος το σχέδιο του συγγραφέως Λέο Κέρριγκαν, γιατί είχε αποφασίσει να ληστέψη την τράπεζα του Νιούπορτ, στην όποια διευθυντής ήταν ο φίλος του Μπράντ. Φυσικά αυτή ή πράξη δεν ήταν φιλική, αλλά ο Κέρριγκαν γνώριζε ότι δεν θάφερε καμιά ευθύνη για τη διάρρηξη ο Μπράντ και δεν είχε να υποστή καμιά μομφή από τον Γενικό Διευθυντή, γιατί ή φύλαξη της γινόταν σύμφωνα με τις οδηγίες του Κεντρικού Καταστήματος της Τραπεζής στο Λονδίνο. Στο μόνο κόπο που θά έβαζε το φίλο του ήταν να τον υποχρεώση να συντάξη ή σχετική έκθεση για την κλοπή. Ο Κέρριγκαν γνώριζε ότι στη δεξιά τσέπη του πανταλονιού του ο Μπράντ έφερε τέσ-

ΥΠΟ ΓΚΡΗΝ ΧΟΟΥΑΡΔ

σερα κλειδιά: το κλειδί της μικρής εισόδου της τραπεζής, το κλειδί του δωματίου όπου βρίσκονταν τα χρηματοκιβώτια, και τα δύο κλειδιά των δύο μεγάλων χρηματοκιβωτίων.

Η Κομέρσιαλ Μπάνκ δεν είχε ακόμα αλλάξει το σύστημα άσφαλείας των χρηματοκιβωτίων του υποκαταστήματος του Νιούπορτ, τα όποια ήσαν παλαιού τύπου και άνοιγαν με την βοήθεια δύο κλειδιών μόνον.

Ο Μπράντ ήταν παντρεμένος, αλλά το βράδυ που γινόταν ή συγκέντρωση, ή γυναίκα του πήγαινε στον κινηματογράφο κι' άφηνε τους άνδρες μόνους. Έπλησε ο Κέρριγκαν γνώριζε ότι ο Μπράντ, μόλις επέστρεφε από την Τράπεζα το βράδυ, άλλαζε ρούχα, φορούσε ένα φανελλένιο παντελόνι και ένα μαλακό κολλάρο και τα ρούχα που φορούσε στο γραφείο του, τα πετούσε επάνω στο κρεβάτι του. Μαζί με το παντελόνι του άφηνε και τα κλειδιά.

Το βράδυ, λοιπόν, της Κυριακής, που βρέθηκε στο σπίτι του μαζί με τους άλλους, πήγε ν' άνοιξη ένα μπουκάκι μύρα κι' άφησε το άφρο να τον λερώση. Ζήτησε την άδεια από τον οικοδε-

σότη να πλυθί, πήγε στην κρεβατοκάμαρα και με τέσσερα κομμάτια κεριού που είχε πήρε τ' άποτύπωμα των κλειδιών.

Πέρασε ένας μήνας για να κατασκευάση τ' άντικλειδιά του, κατά την διάρκεια του όποίου δεν έγραψε ούτε μια λέξη, ούτε πάτησε στο ιδιαίτερο γραφείο του.

Όταν τέλειωσε αυτή ή δουλειά σκέφθηκε να μπη στην Τράπεζα από ένα παράθυρο της από πίσω προσόψεως και προμηθεύτηκε ένα διαμάντι για να κόψη το τζάμι.

Τώρα δεν άπέμενε παρά να βρή την κατάλληλη στιγμή για να κάμη τη διάρρηξη του. Στο σημείο αυτό τον βόηθησε ή τύχη. Συνάντησε τον Μπράντ ένα Σάββατο πρωί στο δρόμο και τον κάλεσε να γευματίσουν. Εκεί-

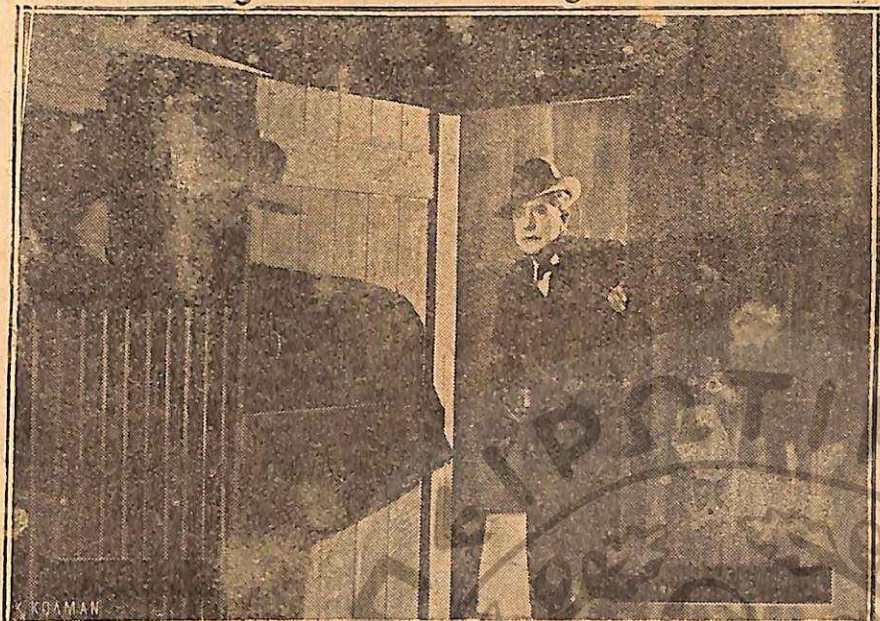
νος όμως άρνήθηκε γιατί ήταν πολύ άπληστο. Κι' εν συνεχεία του έδήγησε ότι επρόκειτο ν' άφικθί από το Λονδίνο ένα μεγάλο χρηματικό ποσό για λογαριασμό μιας οικοδομικής εταιρείας. Το ποσό αυτό θά φυλασσόταν στην Τράπεζα το Σάββατοκύριακο και τη Δευτέρα θά παραδινόταν στους δικαιούχους. Έτσι ήταν υποχρεωμένος να παρασταθί στην παραλαβή και τη φύλαξη των χρημάτων, όλη την ημέρα του Σαββάτου.

—Τότε θά συναντηθούμε αύριο Κυριακή όπως πάντα, του υπενθύμισε ο Κέρριγκαν.

—Ναί! στο σπίτι σου Λέο, του άπάντησε ο Μπράντ. Έσύ έχεις σειρά να μās φιλοξενήσης.

Ός έδω τα πράγματα πήγαιναν περίφημα για τον Κέρριγκαν: Η Τράπεζα θά κλείνετο το Σάββατο το άπόγευμα, και θ' άνοιγε τη Δευτέρα το πρωί. Δεν υπήρχε νυχτερινός φύλακας στη Τράπεζα και τούτο γιατί ο ταμίας κοιμόταν στον επάνω όροφο. Είχε κοντά του το τηλέφωνο που συνδεόταν άπ' ευθείας με το άστυνομικό τμήμα που βρισκόταν έκατό μέτρα μακριά και στον ίδιο δρόμο.

Στη μία ή ώρα μετά τα μεσάνυχτα του Σαββάτου ο Κέρριγκαν έγκατέλειψε το σπίτι του από την πίσω πόρτα, περιτλανήθηκε έξω από την πόλη μια ώρα και κατόπιν κάνοντας ένα μεγάλο γύρο έφθασε στη Τράπεζα από το αντίθετο μέρος. Η νύχτα ήταν ένδοξη. Σκοτάδι και κρύο μαζί.

Έφθασε στην Τράπεζα από το πίσω μέρος.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ

Τό πολύκροτον άριστούργημα
του ONE

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

(Έπηρε το χρυσούν βραβείον της Γαλλικής

Ακαδημίας)

(Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Έφτασε κάτω από το παράθυρο που είχε σκοπό ν' ανοίξει και φόρεσε τα γάντια του. Ήταν δύο ή ώρα το πρωί. Έβγαλε το διαμάντι του και χάραξε στο τζάμι ένα κύκλο πλάι στη λαβή του γυάλινου. Κατόπιν κόλλησε στο κομμένο τζάμι το ειδικό κολητικό χαρτί και το τράβηξε έξω. Το τζάμι αποσπάστηκε αθόρυβα. Τόβαλε στη τσέπη του και περνώντας το χέρι του από το άνοιγμα έπιασε τη λαβή την έστρωσε και το τζάμι άνοιξε.

Μόλις βρέθηκε μέσα στο δωμάτιο έκλεισε το παράθυρο και κόλλησε στη θέση του το κομμάτι το τζάμι με μια ειδική κολητική ουσία, ώστε να μη φαίνεται το άνοιγμα απ' έξω.

* *

Έπειτα από είκοσι λεπτά βρισκόταν πάλι στο δρόμο αφού έκλεισε πίσω του το παράθυρο. Ήταν παραφουσκωμένος με χαρτονομίσματα. Το σχέδιο της ληστείας ήταν απλούστατο γι' αυτό και άλλωστε πέτυχε. Δεν του έμενε τώρα παρά να ετοιμάσει και το «αλλοθι». Και γι' αυτό είχε φροντίσει από πριν.

Το βράδυ της Κυριακής οι τέσσερες φίλοι βρισκόνταν στο σπίτι του Κέριγκαν, κι έπαιζαν μπριτζ. Έξαφνα χτύπησε το κουδούνι του τηλεφώνου.

Πήρε το ακουστικό ο Κέριγκαν.

—Ποιός με ζητεί αυτή την ώρα; ρώτησε... Ναί! Έδω είναι.

Γύρισε το κεφάλι του και φώναξε τον Μπράντ.

—Μπρίλ. Έσένα ζητούν. Είναι ο ταμίας σου ο Χίουσον και μου φαίνεται κάπως ταραγμένος.

—Υψιστε Θεέ! άνεφώνησε ο Μπράντ προαισθανόμενος κάτι κακό κι' έτρεξε να πάρη το ακουστικό.

Η μπόμπα ξεροράγη! Ο ταμίας του τον πληροφόρησε ότι η Τράπεζα ληστεύθηκε ά κ ρ ι β ω ς λ ί γ α λ ε π τ ά π ρ ί ν.

Κι' οι τέσσερες φίλοι πήραν ένα ταξι κι' έτρεξαν στην Τράπεζα.

Τους υποδέχθηκε εκεί ο ινσπéκτορ Χένρυ Κούκ. Τά είχε χαμένα από την θρασύτητα των διαρρηκτών: Είχαν παραβιάσει τα χρηματοκιβώτια με δυναμίτιδα και τα λεηλάτησαν κυριολεκτικώς.

—Βρίσκομαι σε τρομερή άμηχανία, κύριε διευθυντά.

—Πώς έγινε ή διάρρηξη; τον ρώτησε έξαλλος ο Μπράντ.

—Άνοιξαν την πόρτα του δωματίου με αντικλείδι, και τις πόρτες των χρηματοκιβωτίων με δυναμίτιδα. Πράγματι όλο το δωμάτιο ήταν γεμάτο από καπνούς που μύριζαν μπαρούτι. Το ηλεκτρικό ρεύμα με την έκρηξη είχε διακοπή και ο ινσπéκτορ Κούκ με τους τρεις πόλισμαν φώτιζαν το δωμάτιο με τα ηλεκτρικά τους φανάρια.

Ο ταμίας είπε ότι άφυπνίστηκε από ένα τρομακτικό θόρυβο που σενεκλόνησε όλο το χτίριο. Κι' όσπου να τρέξη να δη τι συμβαίνει τα χρηματοκιβώτια είχαν λεηλατηθή και οι διαρρηκτες έξαφανιστή.

—Έφυγαν από το πίσω παράθυρο, μίστερ Μπράντ, είπε ο Κούκ. Στο τζάμι υπάρχει μια μεγάλη τρύπα, και θρύμματα γυαλιών κάτω.

Ο Κέριγκαν που παρακολουθούσε δάγκωσε τα χείλη του. Φαίνεται ότι ή έκρηξη ξεκόλλησε το κομμάτι το τζάμι.

Όπωςόδήποτε ή ληστεία προξένησε κατάπληξη σε όλους. Ο Κέριγκαν ικανοποιημένος από την ήλιθιότητα των άστυνομικών και την έξυπνάδα τη δική του, έφυγε για το σπίτι του αφού συλλητήθηκε τον φίλο και κοιμήθηκε ήσυχώτατα όλη τη νύχτα. Ήταν άτολόντως βέβαιος ότι κανείς δεν θά μπορούσε να τον ανακαλύψη, γιατί τη στιγμή που άκούστηκε ή έκρηξη και οι άγνωστοι έκαμαν τη δουλειά τους, αυτός βρισκόταν με τρεις έντιμους πολίτες της πόλεως του Νιουπόρτ κι' έπαιζε χαρτιά—συμπεριλαμβανομένου και του διευθυντού της Τραπέζης που είχε ληστευθή. Έπειδή δέ δεν είχε άφησει κανένα πειστήριο πίσω του, το αλλοθι του ήταν αδιάσειστο.

* *

Αργά το απόγευμα της Δευτέρας ο Κέριγκαν διάβαζε την έφημερίδα στο ιδιαίτερο γραφείο όταν δέχτηκε την επίσκεψη του ήλιθιού ινσπéκτορ—του Κούκ. Τον υποδέχτηκε στο γραφείο του, το προσέφερε ένα ποτήρι ούισκι και τον ρώτησε την αϊτία της επισκέψεώς του.

—Ήρθα σε σάς, μίστερ Κέριγκαν, για να με βοηθήσετε. Είπε ο μόνος άρμόδιος. Έχετε γράψει τόσα όραία και μυστηριώδη πράγματα γύρω από τη δράση και τα κόλπα των ανθρώπων του υποκόσμου, ώστε θά μπορούσατε να με βγάλετε από τη δύσκολη θέση. Όσotόσο φαίνεται, ότι παρ' όλη την άμηχανία που δικάμασα στην άρχη, σκέφθηκα ήρεμα. Κι' από μερικές παρατηρήσεις που έκαμα διεπίστωσα ότι αυτή ήταν ή πιο ήλιθία

ληστεία που έγινε ποτέ.

—Ήλιθία; έκαμε έκπληκτος ο Κέριγκαν.

—Άκριβώς. Σήμερα το πρωί βρήκα μέσα στο δωμάτιο των χρηματοκιβωτίων μερικά αντικείμενα που όλα μαζί όταν τά συνέλεξα, άποτελούσαν τα κατεστραμμένα έξαρτήματα ενός μεγάλου ρολογιού. Ο μίστερ Μπράντ μου είπε ότι στο δωμάτιο αυτό δεν ύπήρχε κανένα ρολόι... Υστερα παρατήρησα ότι ή πόρτα του δωματίου και το παράθυρο από το όποιο δραπέτευσαν οι διαρρηκτες ήταν κλειστά και τά δυό... Δηλαδή παρ' όλο το κακό που έγινε και το φόβο που είχαν μήπως τους προλάβουν, είχαν την άπάθεια και το χρόνο να κλείσουν την πόρτα και το παράθυρο Πώς σάς φαίνεται αυτό;

—Μου κάνει εντύπωση, άπήντησε ξερά ο Κέριγκαν.

—Όστε δεν μπορείτε να μου εξηγήσετε τί γύρευαν τά συντρίμματα του ρολογιού στο δωμάτιο και γιατί ή πόρτα και το παράθυρο βρέθηκαν κλειστά; ρώτησε ξανά ο ινσπéκτορ Κούκ.

—Λυπούμαι, ινσπéκτορ, αλλά ή φαντασία μου στην προκειμένη περίπτωση είναι πολύ φτωχή.

Εκείνη τη στιγμή το βλέμμα του Κούκ έπεσε επάνω στο γραφείο όπου βρισκόταν ένας μικρός επιτραπέσιος καθρέφτης. Μόλις κύταξε στον καθρέφτη, ο ινσπéκτορ έμεινε για λίγα λεπτά άκίνητος, έχοντας καρφωμένο νο βλέμμα του στο κρύσταλλο, που άντανακλούσε τά έξη: «Ο Μαρλσόν άποφασίζει να ληστέψη την Τράπεζα του φίλου του. Καραδοκεί την ευκαιρία και παίρνει αντίτυπα των κλειδιών με το χέρι. Σπάζει το τζάμι του πίσω παραθύρου με το διαμάντι και κατόπιν το κολλά να μην διακρίνεται το άνοιγμα απ' έξω. Άνοίγει τά χρηματοκιβώτια με τ' αντικλείδια και πριν εγκαταλείψη το μέρος τοποθετεί στο δωμάτιο δυό μικρές μπόμπες με τά ρολόγια τους, τά όποια κανονίζουν ώστε ή έκρηξη να γίνη έπειτα από 24 ώρες...»

Ο ινσπéκτορ Κούκ μόλις διάβασε αυτή την άποκαλυπτική υπόθεση που παρουσιαζόταν στα μάτια του κατά τον πιο άπίστευτο τρόπο, γύρισε στον Κέριγκαν ο όποιος δεν είχε άντιληφθή τίποτε και του είπε:

—Μίστερ Κέριγκαν θά κάνουμε έρευνα σπίτι σας. Ο άγνωστος που διέρρηξε τά χρηματοκιβώτια της Τραπέζης είσθε σεις!

* *

Τι είχε συμβή:

Το πρωί ή ύπηρετρια που ξεσκόνισε το γραφείο πέταξε χάρμα μια κόλλα χαρτί γραμμένη. Την έπιασε και την τοποθέτησε πάλι στο γραφείο κι' αντίκρισόν στον μικρό καθρέφτη.

Η κόλλα αυτή έγραφε άνάποδα, τά γράμματα που ο Κέριγκαν είχε γράψει σε μια άλλη κόλλα, και που άποτελούσαν την σύνθεση του διηγήματός του, την όποιαν κατόπιν άπεφάσισε να πραγματοποιήση ο ίδιος.

Δυστυχώς όμως κάτω απ' αυτή την κόλλα ύπήρχε μια δεύτερη, και από κάτω από τη δεύτερη ένα χαρμυόν. Το χαρμυόν με την πίεση του μολυβιού άφισε άποτυπωμένα άνάποδα στην από πίσω μεριά της δεύτερης κόλλας ό,τι έγραψε ο Κέριγκαν στην πρώτη κόλλα. Έτσι όταν κατόπιν πέταξε την ένοχοποιητική κόλλα στη φωτιά, δεν είχε φανταστή ότι στην δεύτερη λευκή κόλλα και από το πίσω μέρος ύπήρχε γραμμένο άνάποδα το περιεχόμενο της κόλλας που είχε κάψει, και το όποιοι τώρα από τον καθρέφτη φάνταζε στα μάτια του ινσπéκτορ Κούκ από την καλή!

ΓΚΡΗΝ ΧΟΥΑΡΔ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο στρατάρχης ντε λά Φερτέ ήτο έτοιμοθάνατος' ο πνευματικός του είχαν έλθη, τον είχαν εξομολογήση, τον είχε νουθετήση, του είχε συστήση μετάνοιαν διά τας άφθόνους παρεκτροπές της ζωής του, και ιδίως διά την τάση του να βλασφημή τά θεία. Πλήρης ταπεινοφροσύνης ο στρατάρχης έσιώπα. Επί τέλους ο παπάς έζήτησε να του φέσουν ένα σταυρό, που ήτο επάνω στο τραπέζι, διά να τον προσαγάγη εις τον θνήσκοντα προς άσπασμόν. Εις την αίτησιν του κληρικού έσπευσαν συγχρόνως ο αγαπημένος καμαριέρης του στρατάρχου και ένας άλλος υπηρέτης, άρπάξαν το σταυρό ο καθείς από ένα μέρος και άρχισαν διαπληκτιζόμενοι χαμηλοφώνως μόν αλλά με πείσμα, υπό τας όψεις του στρατάρχου, ο ό τοιος χάσας την ύπομονήν του έλησμώνησε και παλά και νουθεσίας και έβροντοφώνησε προς τον καμαριέρον του:

—Βρε βλάκα... σπάστου μωρέ το κεφάλι με το σταυρό. Και συνεπλήρωσε με φοβεράν κακομεταχείρισιν και Θεού και στανουρού και άγιών.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Φωτογραφίες Μέτρο—Γκόλντουϊν

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΠΕΤΤΥ ΦΥΡΝΕΣ

ΘΑ ΜΕ ΘΥΜΗΘΗΣ

(ΤΑΓΚΟ)

ΣΤΙΧΟΙ
ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ—ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΜΟΥΣΙΚΗ
ΓΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ

Δέν ε-ρε-σε πού-ε-γα
Μιά με-ρά ε-ως νά-γυ

πού-ε-γα Κι-ε-ρε-σε δι-κή σου μιά καρ-διά Δέν ε-ρε-σε πού-ε-γα πού-ε-γα
-ρι-θης και νά-μου φέ-ρης τή χα-ρά Πού μ'α-γά-πες και τό-τε νά-δο-ς ρυ-θ-μους α-γά-πη

ε-ως νά-γυ της μιά-ρα-διά Τό πό-σο φέ-ρε-σε μου α-γά-πη Τό ξε-ρε-σε δι-χως νά-στο
μου ε-στά-λη-θει μιά-φο-ρά Για-τί κι-άν-τε-τι ε-ρύ-νη Κά-θε α-γά-πης ή-φω-

ΠΑΝΘΕΟΝ

πώ με-ξε-χα-σε-ς με-γύ-δον-ε-λε-χ-νά-ω με-γέ-λα-σε-ς κι-α-κό-μα-ε-γα-πώ-θα με-θυ-μι-
τιά Στο-πέ-ρα-μα μιά-ε-πι-θα-πα-νιά-φί-νει Κρυμ-μέ-νη με-σα-στη-καρ-διά-ρα-θεί-θα με-θυ-μι-

-θης 'Ο-ταν μιά με-ρά μ'α-γά-πη θά-βρε-θης θά με-θυ-μι-θης

'Ο-ταν νά-λα-ζης α-γά-πες θά-βρε-θης θά-ρ-θι και-ρός πού-τά-ψε-τι-κα-φί-λιά θά-ε-υ-χα-

θης και θά-θυ-μώ-σαι-τά-πα-λιά κι-ό-ταν θά-ε-κε-θης Μιά-γά-πη πού-λι-ε-άν-πρῶ-τα-νά

1 2
βρε-θης θά με-θυ-μι-θης θά με-θυ-μι-θης

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΤ ΠΑΤΕΡΣΟΝ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ

ΘΑΝΑΤΟΥ

Βρισκόμαστε στην εποχή της Γαλλικής Επανάστασης στη χειρότερη περίοδο της τρομοκρατίας. Κάθε έννοια νόμου έχει καταργηθεί, κάθε σκιά δικαιοσύνης, εξέλιξη, κάθε ίχνος ανθρωπισμού απεσβέσθη. Και απέμεινε μόνον η σκοτεινή εκδίκηση, που πανταίως παντού σκορτίζοντας τὸν ὄλεθρο καὶ τὴ φοβίαν...

Εκείνη τὴν ἡμέρα ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ περιφημοῦ ἐπαναστατικοῦ Δικαστηρίου εἶχε κατακλυσθῇ ἀπὸ τὸ μαυινόμενο πλήθος πού στριμωγνόταν ἀπελπιστικά γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ μιὰ θέσιν ἔστω καὶ σὶδὸ πόδι. Μέσα σ' ἐκείνον τὸν παράφορο καὶ φιλέκδικο ὄχλο πού διψοῦσε αἷμα, ὑπῆρχαν καὶ μερικοὶ παλαιὶ ἀριστοκράται γυναῖκες καὶ ἄνδρες, σκυθρωποὶ καὶ ἀμίλητοι πού ἐφταναν ὡς τὸ δικαστήριον μετημαρμεμένοι μὲ κουρέλια γιὰ νὰ παραστοῦν στὴ δίκη ἐνὸς φίλου, ἐνὸς πατέρα, ἐνὸς ἀδελφοῦ...

Οἱ δικασταὶ δὲν εἶχαν φανῇ ἀκόμα καὶ ὁ ὄχλος ἀνυπομονοῦσε. Ἐξαφνα ἡ πόρτα τῆς αἰθούσης τῶν συνδιασκέψεων ἀνοίξε καὶ ὁ Πρόεδρος ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ἔδρα ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὰ ἄλλα μέλη τοῦ δικαστηρίου. Οἱ εὐγενεῖς στεκόνταν ἀνάμεσα στὸ ἀκροατήριον μὲ ἀπερίγραπτη ἀγωνία, μὲ τὰ πρόσωπα χλωμά καὶ τὸν ἰδρώτα στὸ μέτωπο...

— Πολίτα Βριέλ! φώναξε ὁ Πρόεδρος.

Ἀλλὰ κανένας δὲν ἀποκρίθηκε.

— Πολίτα Βριέλ! ἐπαγγέλας ὁ Πρόεδρος ρίχνοντας μιὰ ἄγρια ματιά στὸ ἐδῶλιο τῶν κατηγορουμένων.

Ἐνας νέος ὑψηλὸς καὶ μελαγχολικός, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο κάθισμα καὶ εἶπε:

— Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κανένας πολίτης Βριέλ, ἀλλὰ ἓνας πού ὀνομάζεται μαρκήσιος Βριέλ, δούξ ντ' Σαιν Βριέλ, καὶ αὐτὸς εἰμι ἐγώ.

Τὸ ἀκροατήριον ξέσπασε σὲ χυδαῖες ὕβρεις. Ὁ Πρόεδρος χτύπησε τὸ κουδούνι τοῦ δυνατὰ καὶ εἶπε στὸ νέο μὲ εἰρωνικὸ χαμόγελο.

— Κύριε δούξ, οἱ πολῖται ἐνορκιοὶ πρὶν καὶ νὰ σᾶς δι' ἴσυν.

— Τὰ ἐξετάσαμε ὅλα καὶ μπορούμε ν' ἀποφασίσουμε ἀμέσως εἰπε ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐνόρκους. Σηκώθηκε ὄρθιος καὶ ἄρχισε νὰ διαβάξῃ τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφαση, ἐνῶ ὁ ὄχλος ποδοκροτοῦσε.

Παρ' ὅλο ὅμως τὸ πανδαιμόνιον ποῦχε ἀπλωθῇ αὐτὴ τὴ στιγμή στὴν αἴθουσα, ἀκούσθηκε ξαφνικά μιὰ φωνὴ σπαρακτικὴ ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον.

— ὦ! Τὸν δυστυχισμένο!...

Ὁ νέος μόλις ἄκουσε αὐτὴ τὴν κραυγὴ γύσισε πίσω τὸ κεφάλι καὶ κάρφωσε τὸ βλέμμα του στὸ πρόσωπο μιᾶς ἄγνωστης νέας πού ἔμοιαζε μὲ ἐργάτιδα. Ἡ συνάντησις ἐκείνων τῶν δύο βλεμμάτων ἐνέκλειε κάτι τὸ ἐξαιρετικόν, τὸ ἀγγελικόν, τὸ ἐπουράνιον πού δὲν μπορεῖ νὰ ἐκφρασθῇ μ' ἀνθρώπινη γλῶσσα. Αὐτὸ ὅμως δὲν κράτησε παρὰ μόνον λίγα δευτερόλεπτα γιὰ νὰ ἀπορροαθῇ ἀπὸ τὸν ὄχλον. Αὐτὸ ὅμως δὲν κράτησε παρὰ μόνον λίγα δευτερόλεπτα γιὰ νὰ ἀπορροαθῇ ἀπὸ τὸν ὄχλον. Αὐτὸ ὅμως δὲν κράτησε παρὰ μόνον λίγα δευτερόλεπτα γιὰ νὰ ἀπορροαθῇ ἀπὸ τὸν ὄχλον.

Κι' ἄφησε νὰ τὸν πάρουν ἀπὸ τὸ δικαστήριον καὶ νὰ τὸν οδηγήσουν στὴ φυλακὴ, χωρὶς νὰ ρίξῃ ἄλλη ματιά στὴν ὥρα καὶ κοπέλλα.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ οὐρανὸς ἦταν σκο...

Μετημαρμεμένοι ἀριστοκράτισσες πήγαιναν στὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριον νὰ παρακολουθήσουν τὴ δίκη ἐνὸς ἀδελφοῦ, ἐνὸς συζύγου ἢ τοῦ πατέρα τῶν...

Μετημαρμεμένοι ἀριστοκράτισσες πήγαιναν στὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριον νὰ παρακολουθήσουν τὴ δίκη ἐνὸς ἀδελφοῦ, ἐνὸς συζύγου ἢ τοῦ πατέρα τῶν...

Μετημαρμεμένοι ἀριστοκράτισσες πήγαιναν στὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριον νὰ παρακολουθήσουν τὴ δίκη ἐνὸς ἀδελφοῦ, ἐνὸς συζύγου ἢ τοῦ πατέρα τῶν...

Μετημαρμεμένοι ἀριστοκράτισσες πήγαιναν στὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριον νὰ παρακολουθήσουν τὴ δίκη ἐνὸς ἀδελφοῦ, ἐνὸς συζύγου ἢ τοῦ πατέρα τῶν...

Μετημαρμεμένοι ἀριστοκράτισσες πήγαιναν στὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριον νὰ παρακολουθήσουν τὴ δίκη ἐνὸς ἀδελφοῦ, ἐνὸς συζύγου ἢ τοῦ πατέρα τῶν...

Μετημαρμεμένοι ἀριστοκράτισσες πήγαιναν στὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριον νὰ παρακολουθήσουν τὴ δίκη ἐνὸς ἀδελφοῦ, ἐνὸς συζύγου ἢ τοῦ πατέρα τῶν...

Μετημαρμεμένοι ἀριστοκράτισσες πήγαιναν στὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριον νὰ παρακολουθήσουν τὴ δίκη ἐνὸς ἀδελφοῦ, ἐνὸς συζύγου ἢ τοῦ πατέρα τῶν...

Μετημαρμεμένοι ἀριστοκράτισσες πήγαιναν στὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριον νὰ παρακολουθήσουν τὴ δίκη ἐνὸς ἀδελφοῦ, ἐνὸς συζύγου ἢ τοῦ πατέρα τῶν...

Μετημαρμεμένοι ἀριστοκράτισσες πήγαιναν στὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριον νὰ παρακολουθήσουν τὴ δίκη ἐνὸς ἀδελφοῦ, ἐνὸς συζύγου ἢ τοῦ πατέρα τῶν...

Μετημαρμεμένοι ἀριστοκράτισσες πήγαιναν στὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριον νὰ παρακολουθήσουν τὴ δίκη ἐνὸς ἀδελφοῦ, ἐνὸς συζύγου ἢ τοῦ πατέρα τῶν...

Μετημαρμεμένοι ἀριστοκράτισσες πήγαιναν στὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριον νὰ παρακολουθήσουν τὴ δίκη ἐνὸς ἀδελφοῦ, ἐνὸς συζύγου ἢ τοῦ πατέρα τῶν...

Μετημαρμεμένοι ἀριστοκράτισσες πήγαιναν στὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριον νὰ παρακολουθήσουν τὴ δίκη ἐνὸς ἀδελφοῦ, ἐνὸς συζύγου ἢ τοῦ πατέρα τῶν...

Μετημαρμεμένοι ἀριστοκράτισσες πήγαιναν στὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριον νὰ παρακολουθήσουν τὴ δίκη ἐνὸς ἀδελφοῦ, ἐνὸς συζύγου ἢ τοῦ πατέρα τῶν...

Μετημαρμεμένοι ἀριστοκράτισσες πήγαιναν στὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριον νὰ παρακολουθήσουν τὴ δίκη ἐνὸς ἀδελφοῦ, ἐνὸς συζύγου ἢ τοῦ πατέρα τῶν...

Μετημαρμεμένοι ἀριστοκράτισσες πήγαιναν στὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριον νὰ παρακολουθήσουν τὴ δίκη ἐνὸς ἀδελφοῦ, ἐνὸς συζύγου ἢ τοῦ πατέρα τῶν...

Μετημαρμεμένοι ἀριστοκράτισσες πήγαιναν στὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριον νὰ παρακολουθήσουν τὴ δίκη ἐνὸς ἀδελφοῦ, ἐνὸς συζύγου ἢ τοῦ πατέρα τῶν...

τεινὸς καὶ οἱ δρόμοι λασπωμένοι. Ἀπὸ τὸ πρῶν χιόνιζε καὶ τὸ κρύον δυνάμωνε. Ἡ πλατεῖα τῆς Γρέβης εἶχε γεμίσει καὶ πάλι ἀπὸ τὸ πλῆθος πού δὲν ἐχόρταινε νὰ παρίσταται σὲ θανατικὲς ἐκτελέσεις. Σὲ κάθε ἀνεβοκατέβασμα τοῦ κόκκινου λεπιδίου τῆς λαιμητόμου, δὲν ὁ δῆμιος τοὺς ἐδείχνε τὰ κομμένα κεφάλια, τὰ μάτια τοὺς ἀσφρατταν καὶ ἀπὸ τὸ στόμα τοὺς ἐβγαίναν ἐπίσης ζητωκραυγές. Στὴ πρώτη σειρά τῶν θεατῶν, ἐκεῖ μπροστὰ στὴ λαιμητόμο στεκόταν μιὰ νέα πού φαινόταν πὺς δὲν εἶχε ἀκόμη συνηθίσει στὸ φρικτὸς θέαμα. Κρατοῦσε τὰ μάτια τῆς κλεισμένα, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ. Τὰ ρούχα τῆς ἦσαν λεκιασμένα ἀπὸ κηλίδες ἀνθρώπινου αἵματος, πού πεταγόταν ἀπὸ τὴ λαιμητόμο σὲ κάθε ἀποκεφαλισμό. Κάθε φορὰ πού ἐπεφτε ἐπάνω τῆς μιὰ σταγόνα οἵματος σκεπαζόταν ἀποφρικτῶς, ἀλλὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ἐκεῖ χωρὶς νὰ βλέπῃ, καὶ χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τίποτα. Ὁσον καὶ ἂν τὴν ἐπρωχῶν, ὅσο καὶ ἂν τὴν ποδοπατοῦσαν, αὐτὴ ξαναγύριζε πάντα στὴν ἴδια θέσιν. Καὶ μόλις ἐφθανε τὸ καινούργιον ὄχημα μὲ μελλοθανάτους εὐγενεῖς, ἀνοίγε τὰ μάτια γιὰ νὰ κυττάξῃ μὲ λαχτῶρα, γιὰ νὰ κυττάξῃ κάθε νέο κατὰδικον πού κατέβαινε καὶ ὕστερον τὰ ἐκκλίνει πάλι.

Τώρα ὅμως κυττοῦσε ἓνα ἄλλο τροχοφόρον μὲ καταδίκους πού προχωροῦσε ἀργά.

Ὁ ἀγαπημένος τῆς, ὁ φίλος τῆς βρισκόταν ἐκεῖ. Τὸν ἀνεγνώρισε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος δὲν ἄργησε νὰ τὴν διακρίνῃ καὶ οἱ ματιές τοὺς συναντήθηκαν μὲ πάθος, μὲ λαχτῶρα. Ἡ νέα ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Σὲ λίγο ἡ συνοδεία σταμάτησε μπροστὰ στὴ λαιμητόμο. Ὁ δῆμιος ἄρχισε τὸ ἔργο του. Μόλις ἔπεσε τὸ πρῶτον κεφάλι, ὁ ὄχλος ξέσπασε σὲ παταγώδεις ἐπιδεικμασίες. Ὁ δῆμιος ἐσφούγγισε τὴν ἀπαίσιον λεπίδα του καὶ σὲ λίγο ἔπεσε καὶ δεύτερον κεφάλι. Ἡ λαιμητόμος ἀνεβοκατέβηκε δέκα τρεῖς φορές. Τώρα ἦρθε καὶ ἡ σειρά τοῦ νέου. Ἡ ὁμορφὴ ἀγνωστὴ εἶχε πιά πάψει νὰ κλαίῃ. Τὸ χλωμὸ πρόσωπό τῆς εἶχε γίνει πελιδνόν, τὸ λαρυγγί τῆς εἶχε στεγνώσει καὶ τὰ ναρκωμένα μέλη τῆς βρεχόνταν ἀπὸ κρύον ἰδρῶτι. Ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε τόσο δυνατὰ ὥστε νὰ θάλε νὰ σπᾶσῃ. Ἐκεῖνος, ἀφοῦ ἔβριξε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἓνα βλέμμα, τὸ τελευταῖον βλέμμα ἀποχαιρετισμοῦ, ἀνέβηκε, ἀργὰ στὸ ἱκρίωμα. Ἐστάθηκε μπροστὰ στὴ σανίδα τῆς λαιμητόμου ἀκίνητος, ἀλύγιστος, ἀγέρωχος, εὐθυτενής, ἀλλὰ καὶ κυττάζοντας τὴν ἐναντὶ τὴν παρηγορημὴν μὲ τὸ βλέμμα του.

Ἐνὰ δευτερόλεπτον πέρασε καὶ ὁ δῆμιος ἔβαλε τὸ βαρὺ χερί του ἐπάνω στὸν τράχηλον τοῦ μελλοθανάτου. Τὸ σῶμα ἔγυρε πρὸς τὰ ἐμπρὸς κατὰ τὴν σανίδα. Ἐνὰ τριεῖς μο, ἓνα φρικτὸν τρέξιμον ἀκούσθη καὶ τὸ κεφάλι κυλίστηκε κάτω. Τὴν ἴδια στιγμή ἡ νέα ἐτρεξε γρήγορα, ἔσκυψε, πήρε στὰ χερά της τὸ αἱμόφυρτον κεφάλι καὶ κόλλησε μὲ πάθος τὰ χεῖλη τῆς στὸ στόμα του! Τὰ χεῖλη τοῦ ἀποκεφαλισμένου καὶ νύθησαν καὶ αὐτὰ στὴ ζωντανὴν ἐκείνη ἐπαφὴ καὶ μέσα στὴν ἀπόλυτη σιωπὴ πού ἐπακολούθησε, ἀκούσθη κατὰρὰ ὁ ἦχος τῶν δύο φιλιῶν!

ΕΥΘΥΜΑ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΧΙΟΥΜΟΡ

Όταν ο Καμπρόν, ο διάσημος στρατηγός του Ναπολέοντος, κατά την μάχην του Βατερλώ, έδικάζετο ένωπιον του στρατοδικείου ως συνωμότης είχε συνήγορον τον Μπέρντ, όστις τον έσωσε διά των έξής προς τον εισαγγελέα (άντιπρόσωπον του Βασιλέως κατά την έπίσημον όνομασίαν):

— Δέν είναι όρθόν να πηγαίνη ένας Βασιλεύς να συλλέγη επί του πεδίου της μάχης τους τραυματίας διά να τους στέλλη εις την λαιμητόμον.

Ό μουσικός Ροσσίνι έγεννήθη την 29ην Φεβρουαρίου του 1792 καί πολυλάκις έλεγεν ότι ήτο ευχαριστημένος διά τούτο.

— Τα γενέθλιά μου, έλεγε, συμπίπτουν ανά τέσσερα έτη. Έπομένως έχω πάντοτε τό τέταρτον της πραγματικής μου ηλικίας.

Είς ένα των βιογράφων του, ο όποιος τό 1856 τον ήρώτησε πόσων έτών ήτο, ο συνθέτης του «Κουρέως της Σεβίλλης» απήντησε μετά σοβαρότητας.

— Έγεννήθη την 29ην Φεβρουαρίου 1792. Διαίρεσε τό 64 διά 4 καί θα έχης ηλικίαν 16... Έπομένως, φίλε μου, συνεπλήρωσα τό 16ον έτος την 29ην Φεβρουαρίου του έτους αυτού.

Την παραμονή της μάχης της Μάτζέντα, ο Ναπολέων ο Γ' έδειξε τό σχέδιον της μάχης εις τον στρατάρχην Μπραγκάν Ντ' Ιλέρ καί έζήτησε την γνώμην του. Ο στρατάρχης, άνθρωπος εύθους καί ειλικρινής μέχρι τραχύτητος, του απήντησε.

— Μεγαλειότητε, όταν διευθύνω έγώ μίαν στρατιάν δέν ζητώ κανενός την συμβουλήν καί όταν ύπακούω δέν δίδω συμβουλήν.

Όταν ή Λετίτια Βοναπάρτου, ή μήτηρ του Ναπολέοντος, εύρίσκετο εις την Ρώμην, μετά την πτώσιν του Ναπολέοντος καί την έξορίαν του εις την Αγίαν Ελένην, μετέβη εις την Ρώμην ή Μαρία Λουίζα, ή σύζυγος του Ναπολέοντος, καί έζήτησε να παρουσιασθή εις την «Κυρίαν Μητέρα», όπως ήτο ο έπίσημος τίτλος της Βοναπάρτου.

Η μήτηρ του Ναπολέοντος ήρνήθη να την δεχθή καί ειπεν ειρωνικώς προς τον άπεσταλμένον της νύμφης της:

— Κύριε, θα άστείεύσθε. Η σύζυγος του υιού μου δέν είναι δυνατόν να εύρίσκειται εις την Ρώμην. Εύρίσκεται εις την Αγίαν Ελένην πλησίον του συζύγου της, τον όποιον προσπαθεί να παρηγορήσ η διά της άφοσιώσεώς της κατά τας ημέρας της δυστυχίας του. Αυτή, ή όποία, ως λέγετε, ζητεί να με ιδή θα είναι κάποια, τυχοδιώκτις κυρία, ή τις οικειοποιεί-

ται τό όνομα της συζύγου ου Ναπολέοντος.

Μίαν ήμέραν ο Φλωβέρ συνήντησε τον Μπουρζέ, καί του είπε με συγκίνησιν:

— Έμαθες μίαν δυσάρεστον ειδησιν;

— Τί συμβαίνει;

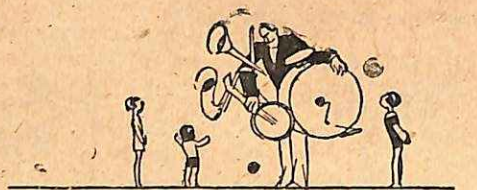
— Ό δυστυχής ο Μωπασάν παρέρφονησεν.

— Α! Εύγε του! Έκανόνισε τώρα την θέσιν του! ειπεν άπαθέστατα ο Μπουρζέ

Κατά την δίκην έναντίον του στρατάρχου Νέϋ, ο συνήγορός του Ντουπέν ύπεστήριξεν ότι τό δικαστήριον ήτο άναρμόδιον, διότι ο Νέϋ έγεννήθη εις έδαφος, τό όποιον δέν ήτο πλέον γαλλικόν.

Ο Νέϋ ήγέρθη κατηγανακτισμένος καί διευαρτηρήθη:

— Είμαι Γάλλος, ειπε, καί θέλω να άποθάνω Γάλλος!

Ό Λαμενάλ Γάλλος δραματικός συγγραφεύς, ήτο μεγαλόψυχος καί έναντίον των συμφερόντων του άκόμην.

Όταν ο εκδότης του του έζήτησε την άδειαν να ανατυπώσ η έργα του, διότι όλα αι εκδόσεις του είχαν έξαντληθή, ο Λαμενάλ προσεπάθησε να τον άποτρέψη.

— Σήμερον, του έλεγε, τά έργα μου δέν ήμπορούν να άξέσουν, διότι έγράφησαν εις άλλας εποχάς. Έάν τα ανατυπώσ η θα ζημιωθής.

— Δέν συμφωνώ, του έλεγεν ο εκδότης. Τό γεγονός ότι εξηντήλησαν άποδεικνύει ότι άρέσκουν.

Άλλ' ο Λαμενάλ έμεινε άμετάπειστος καί ή νέα έκδοσις έγινε μετά τον θάνατόν του.

Ό στρατηγός Τροσόν, διοικητής των Παρισίων καθ' όν χρόνον ή πόλις έπολιορκείτο υπό των Γερμανών, έζήτησε μετά την πρώτην μάχην δύο ήμερών άνακωχήν διά την μεταφοράν των νεκρών. Ο Βίσμαρκ έπέμενε να μη δοθή άνακωχή δύο ήμερών, ύποστηρίζων ότι διά την ταφήν των νεκρών ήρκουν δύο ώραι.

— Άλλως τε, ειπεν, οι νεκροί είναι επίσης καλός επί της γής όσον καί υπό αυτήν.

Όταν ο Μπωμαρσαί, ο διάσημος

συγγραφεύς του «Κουρέως της Σεβίλλης» καί των «Γάμων του Φιγγαρώ», εκλείσθη εις την Βασιτίλλην, είδεν εις τούς τοίχους του κελλίου του στίχους, διά των όποιων όλοι έχαρακτήριζον ως μεγάλην άρετήν την ύπομνην. Ο Μπωμαρσαί έγγραψε κάτωθεν των στίχων αυτών:

«Ναί. Άλλά ή ύπομνη ή είναι άρετή των όνων».

Όταν ο Βύρων άνεχώρησε διά τό πρώτον ταξίδιον του ανά την Άνατολήν καί την Ιταλίαν έξελεξεν ως σύντροφόν του ένα Ιατρόν, όνόματι Πο'υντόρι, ο όποιος έπεχειρεί ένλοτε να γράφ η διηγήματα καί στίχους. Η οικειότης, με την όποιαν του ώμίλει συχνά ο Βύρων, έκαμε τον Πολυντόρι να θεωρη ή τον έαυτόν του ίσον προς τον Βύρωνα καί καθ' έκάστην σχεδόν τον ήρώτα:

— Ποία διαφορά ύπάρχει μεταξύ μας; Τί γνωρίζετε να κάμετε σεις, τό όποιον δέν γνωρίζω καί έγώ;

Ο Βύρων μίαν ήμέραν, βαρυνθείς να ακού ή τον Πολυντόρι να τό κάνει τό έρώτημα αυτό, του απήντησε:

— Τρία πράγματα τουλάχιστον γνωρίζω να κάνω, τά όποια δέν ήμπορείτε σεις να κάμετε. Ημπορώ να περάσω κολυμβών ένα ποταμόν. Ημπορώ να σβύσω ένα κερί με τό πιστόλι μου έξ άποστάσεως είκοσι βηματών. Καί ήμπορώ να γράψω ένα ποιήμα, του όποιου έντός μιάς ήμέρας θα πωληθούν τουλάχιστον είκοσι χιλιάδες αντίτυπα.

Η σ' ζυγος (κρατεί εις τας χείρας ένα περιοδικόν μόδας): Ξέρεις, Άλέκο, ποία θα είναι έφετος ή καινούργια μόδα εις τά καπέλλα;

— Πώς δέν ξέρω.

— Πές την, λοιπόν;

— Η θα φοριέται καπέλλο που θα σού άρέση ή θα σού άρέση καπέλλο που δέν θα ήμπορώ να τό πληρώσω!

Ο Νικόλαος Μπαζέν τραπεζίτης, καί ο πλουσιώτερος της εποχής του (1718—1786), δέν εγγνώριζεν ο ίδιος πόσα έκατομύρια είχε. Είχε πάντοτε την γνώμην, την όποιαν, ως έλεγεν είχε σχηματίσ η εκ μακράς πείρας, ότι τό πάν πωλείται δι' έκείνον, ο όποιος έχει χρήματα να τό αγοράσ η.

— Έγώ προσέθετεν, ήγόρασα παντός είδους πράγματα, ήγόρασα σ υν νειδήσεις, ήγόρασα τά ώραιότερα μέγαλα, τις ώραιότερες γυναίκες, τούς ώραιότερους πίνακας, καί άκόμη ήγόρασα την ευγνωμοσύνην των πτωχών!

Όταν ένας σκύλλος έδάγκωσε τον Κλεμανσώ εις μίαν έκδρομήν του ανά τά περίχωρα των Παρισίων, μιά έφημερίς, διακειμένη έθρικώς προς τον «Τίγριν» έγγραψε: Ένας σκύλλος έδάγκωσε χθές τό άπόγευμα τον κ. Κλεμανσώ. Τό δυστυχισμένον ζώον άπέθανε άμέσως από λύσσαν.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΥΓΡΗ ΑΒΥΣΣΟ... ΥΠΟ ΕΤΙΕΝ ΓΚΡΙΑ

Τά μανιασμένα κύματα τίναζαν τό «Καλβαντός» σάν καρυδόφυλον από την στιγμή που άφισε τό λιμάνι της Χάβρης Μά ή τρικυμία έγινε π ό άγρια, άκόμη, τότε που τό καράβι μπήκε στή νερά της Μάγχης. Θεόρατα κύματα πλημμύριζαν τό κατάστρωμά του. Κι' αυτοί άκόμη οι άνδρες του πληρώματος—θαλασσοδαρμένοι ναυτικοί—ήσαν σχεδόν άρρωστοι. Μά ο καπετάνιος δέν φοβόταν. Η ξερε ότι τό «Καλβαντός» ήταν γερό καράβι καί τά είχε βγάλει πέρα σε μεγαλύτερες φουρτούνες...

Ο άσυρματιστής Λεπελότ καθόταν στο θάλαμό του με τά ακουστικά στ' αυτιά καί με την πίπα στο στόμα. Τά μάτια του ήσαν όρθάνοιχτα, χωρίς έκφραση Φαινόταν σάν να μην καταλάβαινε τούς άπότομους κλυών σμούς του καραβιού. Ο νους του γυρνούσε άλλου, μακριά... στή χαμένη εύτυχία του.

Πρίν από όκτώ μέρες ο Λεπελότ, επιστρέφοντας από ένα ταξίδι στην Άμερική, με τη λαχτάρα να ξανασφιξη στην άγκαλιά του την άγαπημένη του γυναίκα, βρήκε τό σπίτι του, την έρωτική φώληά του—όπως τό έλεγε—έρημο κι' άδειανό. Καί ή Μώντ, ή γυναίκα του, που όταν αντίηλθασσαν τό φιλή του χωρισμού τον έβεβαίωσε μπροστά στή φίλη της; Λάλα, γιά την αίσινία άγάπη της, τον πληροφόρουσε τώρα μ' ένα λιγόλογο καί ψυχρό γράμμα που είχε άφίσει στο τραπέζάκι της τουαλέτας της, ότι έφευγε με τον Λαγκλέν, έναν συνάδελφό του άσυρματιστή, τον όποιον της είχε συστήσει πρό καιρού.

Καταλαβαίνω—έγραφε μεταξύ άλλων ή Μώντ—ότι αυτός είναι ο άνδρας που θα με κάν η να νοιώσω τίς πιδ έντονες συγκινήσεις της ζωής μου. Φεύγω μαζί του γιά να χαρώ κοντά του τά νειάτα μου... Σου ζητώ συγγνώμην γιά τη λύπη που θα σού προξενήσω μά δέν μπορώ να κάνω διαφορετικά».

Μιά όλόκληρη έβδομάδα ο Λεπελότ έτρεχε σάν τρελλός στο Παρίσι από τμήμα σε τμήμα της άστυνομίας, προσπαθώντας ν' ανακαλύψη τά ίχνη της Μώντ καί του φίλου της. Στο μεταξύ όμως ειδοποιήθηκε από τό καράβι πως έπρεπε να είναι στή Χάβρη, ύστερα από δύο μέρες γιά ένα καινούργιο ταξίδι. Κι' ο Λεπελότ ήναγκάσθη να σταματήσ η τις έρευνές του καί να φύγη γιά την Χάβρη με την καρδιά σπαραγμένη από πόνο. Μά λίγες ώρες πρίν φύγη τό «Καλβαντός» γιά τό Σούθαμπτον, ο Λεπελότ μπόρεσε να μάθ η ότι ο Λαγκλέν είχε φύγει πρίν από τρεις ώρες με τη «Νέα Υόρκη» στην όποία είχε αναλάβει καθήκοντα άσυρματιστού, συνοδευόμενος από μιά ώραία γυναίκα, ή όποία βέβαια θα ήταν ή Μώντ... Καί ή «Νέα Υόρκη» διευθυνόταν κι' αυτή προς τό Σούθαμπτον.

Ένα πλήθος σχεδίων έκδικήσεως άρχιζαν να στροβιλίζουν στο μυαλό του Λεπελότ ένω ή τρικυμία έτάραζε τό καράβι τους. Έξαφνα ήπρε στο άκουστικό του κάτι συγκεκριμένα λόγια που τον έκαναν να άνατιναχθή. Άνάμεσα στα σφυρίγματα του άνέμου ξεχώρισε ένα σήμα κινδύνου: «Εδω «Νέα Υόρκη» Σώσατε τας ψυχάς μας!» Ο Λεπελότ άνατρίχιασε. Η «Νέα Υόρκη» τό καράβι που μετέφερε τη γυναίκα του καί τον φίλο του στο Σούθαμπτον κινδύνευε τώρα στα νερά της Μάγχης! Καί τό άπελπισμένο σήμα του κινδύνου τό έστελνε ο ίδιος ο Λαγκλέν!

Ένα χαμόγελο σατανικής χαράς φώτισε τό πρόσωπό του. Όχι! Δέν θα ειδοποιούσε να τρέξουν εις βοήθεια. Θά τούς έάφινε να πνιγούνε. Τό σήμα του κινδύνου έ-

πανελήφθη πιδ άδύνατο, πιδ ξεψυχισμένο... Ο Λεπελότ παρακολουθούσε την έπιθανάτιο άγωνία του Λαγκλέν. Η Μώντ θα βρισκόταν βέβαια κοντά του αυτή τη στιγμή καί θα τον παρακολουσ η να την σώσ η...

Τήν στιγμή όμως εκείνη ήπρε μίαν ειδοποίηση:

«Εδω, καταδρομικό «Τρίτων...» Προδιορίσατε τόπον γιά να έλθουμε να σας βοηθήσουμε!»

Ο Λεπελότ δέν άνέπνεε πιά... Από που ξεφύτρωσε τό καταρμένο καταδρομικό που ζητούσε τώρα να ματαιώσ η την έκδίκησ η του δίνοντας βοήθεια στή «Νέα Υόρκη»; Δέν έπρεπε να γίνη αυτό! Η «Νέα Υόρκη» έπρεπε να βυθισθή!

Έπερίμενε την άπάντηση του καραβιού που κινδύνευε... Πέρασαν κάμποσα λεπτά άγωνιάδους άναμονής. Μά ή «Νέα Υόρκη» δέν άποκρινόταν πιά. Του άκούο ο «Τρίτων» την προσκαλούσε να καθορίσ η την θέση της. Στο άκουστικό άντηχοόσαν μόνον τά σφυρίγματα του άνέμου καί άσφαλώς ή «Νέα Υόρκη» θα είχε βουλιάξει.

Με τη στέψη αυτή τά αίσθήματα του Λεπελότ άλλαξαν. Ο θυμός καί ή δίψα της έκδικήσεως του έπέρασαν. Άπέραντη άπελπισία κυρίεψε την καρδιά του τώρα που ήταν βέβαιος πως ή άγαπημένη του Μώντ δέν ζούσε πιά. Τώρα μονάχα καταλάβαινε πόσο την άγαπούσε καί πως κατέστρεψε τη ζωή του γιά πάντα, άφίνοντας την γυναίκα του να βρη έναν τόσο τραγικό θάνατο...

Συγχρόνως μιά άλλη τρομερή σκέψ ης πέρασε από τό μυαλό του. Ο Λαγκλέν κι' ή Μώντ δέν ήσαν μόνον στή «Νέα Υόρκη». Στο καράβι εκείνο ύπήρχαν κι' άλλες ψυχές κι' αυτός θέλοντας να έκδ κηθή τό άνομο ζευγάρι, έγινε άφορμή να πνιγούν τόσοι άνθρωποι. Ήταν ένας έγκληματίας, ένας φονιάς. Πετάχθηκε όρθιος. Κρύος ιδρώς τον είχε περιλούσει... Ένοιώθη τη ψυχή του να άσφυκτιά. Άν είχε περιστροφή θ' αυτοκτονούσε...

Τη στιγμή εκείνη άνοιξε ή πόρτα του θαλάμου καί παρουσιάστηκε ο άλλος άσυρματιστής γιά ν' αναλάβ η ύπηρεσία. Έβγαλε τό άκουστικό, τό άφήκε στο τραπέζι κι' έφυγε σάν τρελλός από τον θάλαμο γιά να κλειδωθή άργότερα στή καμπίνα. Έπρεσε στο κρεβάτι του, έχωσε τό κεφάλι του κάτω από τό μαξιλάρι κι' άρχισε να κλαί η με λυγμούς. Καί τέλος άποκοιμήθηκε.

Άλλ' ένω αυτός κοιμόταν, έξαιρετικά γεγονότα συνέβαιναν στο κατάστρωμα του «Καλβαντός». Τό καταδρομικό «Τρίτων» συνάντησε στή θάλασσα μιά βάρκα με ναυαγούς της «Νέας Υόρκης» που είχε βουλιάξει. Μεταξύ αυτών ήσαν ο Λαγκλέν καί ή Μώντ. Τούς περιάλεψε καί τούς έδωσε τις πρώτες βοήθειες. Άργότερα συνήντησε καί τό «Καλβαντός» καί το έδωσε τούς ναυαγούς γιά να τούς μεταφέρ η στο Σούθαμπτον. Η Μώντ δέν ήξερε πως ο άνδρας της βρισκόταν εκεί. Τήν άλλη μέρα τό μεσημέρι ο Λεπελότ ο όποιος δέν είχε έννοηση τιποτε άπ' όλα αυτά, βρήκε από την καμπίνα του παραπατώντας σάν μεθυσμένος.

Τά πρώτα πρόσωπα που συνήντησε ήσαν ο Λαγκλέν καί ή Μώντ. Ένόμισε πως έβλεπε φαντάσματα, που του ζητούσαν λόγο γιά την έγκληματική πράξη του. Ξέσπασε τότε σ' ένα άγριο καί σπαραχτικό γέλιο. Σ' ένα γέλιο βραχνό καί άπαίσιο κι' έπήδησε στή θάλασσα, ή όποία εκλείσε άμέσως γιά πάντα τό ύγρο καί άπέραντο σάβανό της...

Όταν άντήλασαν τό φιλή του χωρισμού...

ΕΤΙΕΝ ΓΚΡΙΑ

Ο ΠΑΡΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Και εἰμαι ἐδῶ νὰ τὴν κά-
μω κι' ἐκεῖνη νὰ σὰς ἀγαπή-
σῃ! Ἀλλὰ διάβολε καὶ ἂν
αὐτὴ ἀντισταθῇ, χρειάζονται
τόσες σκέψεις γιὰ νὰ ἀρπάξη-
τε μιὰ ἀνυπεράσπιστη κόρη;
Ἀναλαμβάνω νὰ ἀποκοιμίσω
τὸν φυλακὰ της, τὸν Σιαμπι-
βέρς! Ὅταν κανεὶς ἔχῃ τὸ
ὄνομά σας, ἔχῃ τὸν πλοῦτον
σας, τὴν δύναμίν σας, τί
μπορεῖ νὰ ζυγίξῃ ἡ καρδιά
μιὰς κόρης; Τί καὶ ἂν φωνά-
ζῃ τί ἂν κλαίῃ! σὸ τέλος
θὰ ὑποταχθῇ! Τί θέλετε; Κἀ-
ποιο φίλτρο πού θὰ τὴν κά-
μῃ τρυφερώτερη; Αὐτὸ ἐλπί-
ζετε; Τὸ θέλω κι' ἐγώ! Ἀλ-
λὰ αὐτὸ δὲν εἶναι ἀντάξιον
τοῦ Γιάννη τοῦ Ἀτρόμητου!
Τὸ φίλτρον, ἐξοχώτατε, εἶναι
τὸ κουράγιο πού τὴν στιγμὴν
αὐτὴ ρίχνω στὴν καρδιά σας.
Δείξατε τὰ νύχια σας! Βάλτε
μέ ὄλον της τὸ βάρος τὴν πα-
λάμη σας στὸν ὦμο τῆς
κόρης αὐτῆς καὶ πέστε της! Εἰ-
σαι δική μου! Αὐτὴ θὰ φω-
νάξῃ! εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ
θὰ σὰς θαυμάσῃ! Ὁ θαυμα-
σμός στὴν καρδιά τῆς γυναι-
κας εἶναι ἡ ὁλοάνοικτη πόρτα
στὸν ἔρωτα! Ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέ-
ρες θὰ σὰς συλλαμβάνω, γιὰ
τὴν βίαν σας! Ἐξακολουθεῖ-
σατε καὶ ἐν ἀνάγκῃ πάρτε τὸ
μαστίγιό! Σὲ λίγο αὐτὴ θὰ
κρίνῃ τὴ δύναμή σας! Ὅταν
θὰ κατακτηθῇ διὰ τῆς βίας θὰ
γίνῃ γιὰ πάντα δική σας! Θὰ
εἶναι ἡ βασίλισσα πού εὐχεσθε!

Ἐνα φίλτρο; Καλὸ γιὰ
κάποιον μεγιστάνα χωρὶς σπουδαιότητα! Αὐτὴ θὰ σὲ περι-
φρονήσῃ, δταν ἡ ἐπίδραση τοῦ φίλτρου θάπῃ! Καὶ αὐτὸ ἐξο-
χώτατε, εἶναι περισσότερο φοβερὸ ἀπὸ τὸ μίσος! Ἀπενά-
ντις, ἂν τὴν κρατήσετε μετὰ τὴν δύναμή σας, θὰ σὰς παραδοθῇ!
Καὶ ἔπειτα ποῖος σὰς ἀποδεικνύει διὰ ἀκὸμη καὶ τώρα αὐτὴ
δὲν σὰς ἀγαπᾷ μυστικά; Ὁ τῆς μιλήσω ἐγώ! Θὰ τῆς
εἰπῶ ποῖος εἴσθε, ποῖος θὰ εἴσθε! Τὰ λοιπὰ σὰς ἀφοροῦν!
Στὸν κόσμον δὲν ἔχει κανένα πράγμα ἀξίαν, παρὰ ἓνα
μόνον ἢ Δύναμις! Ὁρῆσις ἐξοχώτατε, ὄρῆσις γιὰ
τὴν κατάκτηση τῆς Ὀδέτης Σιαμπιβέρς, αὐτὸ εἶναι τὸ
φίλτρο μου!

Οἱ συμβουλές αὐτές ἦσαν θαυμάσιες κατὰ τοῦτο, ὅτι
ἦσαν τέτοιες ὅπως τὴς ἤθελε ὁ Γιάννης Ἀτρόμητος.

Ἀκούγοντας τὸν Σαῖτάνο, ἐνόμιζε ὅτι ἀκούει τὴν ἴδια
του τὴν συνειδήσιν.

Ὁ λόγος λοιπὸν τοῦ Σαῖτάνο ἦτο ἓνα ἀριστοῦργημα
διορατικότητος. Τότε γιὰ τὸν δούε τὸν κάλεσε, γιὰ νὰ
τοῦ ζητήσῃ συμβουλές; Ὁχι! γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἓνα φίλ-
τρον! Τώρα ὅμως ὁ Σαῖτάνο μετεβάλλετο εἰς ἓνα σὸν
ὁποῖον ἐνεπιστεύετο τοὺς βαυτετέρους του στοχασμούς!

Ὁ Δούε ἐσηκώθη.
— Ἀναλαμβάνετε νὰ μιλήσῃτε στὴν νεαρὴ αὐτὴ κόρη;

Ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας Ἰζαμπά, σύζυγος τοῦ τρελλοῦ
βασιλέως Καρόλου τοῦ βου σέρνει στὰ δάχτυλα τῆς τὸν δούκα τοῦ
Νεβέρ Γιάννη Ἀτρόμητον καὶ τοῦ ἐπιβάλλῃ ἂν καὶ ἦταν παντρε-
μένος, νὰ παντρευθῇ τὴν Λωρὰνς ντ' Ἀμπρέμ. Ἐπειτα ἐκεῖνος τὴν
ἐμαγαίρωσε, ἀφοῦ τὸ δηλητήριο πού εἶχε δώσει στὴ βασίλισσα ὁμά-
γος Σαῖτάνο δὲν τὴν ἐσκότωσε. Ὁ μικρὸς ἱππότης Χαρντὶ Πασσα-
βάν πού ἐπενέβη, συνελήφθη καὶ ὠδηγήθη στὸν μάγο Σαῖτάνο
ποῦ θηλε νὰ κάνῃ πειράματα μ' αὐτὸν ποῦ ἦταν λιπόθυμος καὶ
τὸν νόμιζε πεθαμένον, καὶ μ' ἄλλους τρεῖς ζωντανούς. Ὁ Χαρντὶ τοὺς
φυλακῇ. Τὴν Λωρὰνς τὴν πῆρε ὁ Σαῖτάνο, τὴν κόρη τῆς Ροζελίς
τῆς Ὁρλεάνης, ἡ ὁποία τὴν παρέδωσε στὸν Σιαμπιβέρ καὶ τὴν
ἀνέθερεψε ὡς κόρη του ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὀδέτης. Μιὰ μέρα πού πῆ-
γε στὸν πύργο τοῦ τρελλοῦ βασιλέως καὶ τὴν εἶδε, συνήλθε. Τὴν
ἐπῆρε στὴν αὐλή καὶ ἡ Ἰζαμπά ζήλησε. Ὁ Γιάννης Ἀτρόμη-
τος ὁ πατέρας τῆς ἀπεφάσισε νὰ τὴν κάνῃ ἐρωμένη του. Ἡ Ὀδέτης
— Ροζελίς πού δὲν θυμόταν τίποτε ἀπὸ τὴν παλιὰ της ζωὴ μιὰ
μέρα ἔμαθε ὅτι στίς φυλακὰς ἦταν ἓνας νέος καὶ τὴν ἐλευθέρωσε.
Ὁ Χαρντὶ πῆγε στὸν Σαῖτάνο κι' ἐκεῖνος τοῦ ἐπέδωκε τὴν Ροζελίς
καὶ ἡ Λωρὰνς πέθαναν. Κάποια μέρα πού γύριζε ἀπὸ περιοδεία
εἶδε νὰ ὁρμῶν ἐναντίον ἑνὸς φορείου λησταί. Τοὺς διεσκόρη-
σε καὶ ἡ βασίλισσα ποῦεταν μέσα τὸν εὐχάριστη καὶ τὸν ἐκάλε-
σε στὰ ἀνάκτορα, κι' ἐκεῖ τοῦ ζήτησε νὰ τῆς ὁρκισθῇ ὅτι θὰ
σκοτώνει τὸν Σιαμπιβέρ. Ὅταν ὁ Πασσαβάν ἀπομακρύνθηκε τὴν
ἐπλησίασε ὁ Ἀτρόμητος καὶ τοῦ ζήτησε νὰ βάλῃ νὰ δολοφονή-
σουν τὸν δούκα τῆς Ὁρλεάνης. Αὐτὸς ὑποσχέθη καὶ ἐκάλεσε τὸν
Πασσαβάν, κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἠγνήθη τοῦ ἐπέτρεψε οἱ ἄνθρωποι
ποῖοι τοῦ καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ κατέβῃ στὸ ὑπόγειο, ὅπου τὸν ἄ-
νεγνώρισαν οἱ ἄνθρωποι πού τοὺς εἶχε σώσῃ ἀπὸ τὸν Σαῖτάνο
καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς ἓνα σάκκον νὰ τὸν πᾶνε στὴ Σηκουάνα. Ἐν-
τὼ μεταξὺ ἡ Ἰζαμπά συνηντήθη εἰς τὸ ἰδιαιτέρο σπῆτι τῆς με-
τὸν Ὁρλεάνης κι' ἐγίνε ἐρωμένη του, ἀλλ' ὅταν ἐφύγε ἀνθρώπων
τοῦ Ἀτρόμητου τὸν ἐδολοφόνησαν. Ὁ Πασσαβάν ἐφθασε, ἀργά,
ἀλλ' ἓνας τραυματίας τοῦ διηγήθη τὴ συνέβη, οἱ δὲ δολο-
φόνες πῆγαν στὸν Ἀτρόμητον καὶ τοῦ διηγήθησαν τί συ-
νέβη. Ὁ Δούε δέχθηκε ἔπειτα τὸν Σαῖτάνο, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐζή-
τησε ἓνα φίλτρο γιὰ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ ἡ Ὀδέτης. Ἀλλ' ἐκεῖνος τὸν
συμβούλευσε νὰ τὴν κατακτήσῃ διὰ τῆς βίας

Τὸ ἐπὶ πληρωμῇ δολοφόνον θηλυκὸν παρουσιάσθη! Ἀ-
παθὴς, ἀναίσθητος, ἦτο πάντοτε ἡ ἴδια! Μερικὲς φορές
μόνον δταν ἐβλεπε κανέναν νὰ υποφέρει, τὰ σκοτεινὰ τῆς
μάτια ἐφωτίζοντο ἀπὸ κάποια εὐχαρίστηση.
— Ἦπτε τὸ φίλτρο; τὴν ρώτησε ὁ Σαῖτάνο!
— Μάλιστα! Ὡστε δὲν θέλετε νὰ με ἀκούσετε; εἶπε
ἐκεῖνη μετὰ τὴν ἀδιάφορὴ φωνὴ τῆς!
— Σώπα! Σὲ ἔκαμα συνεταῖρον μόνον γιὰ τὸ μεγάλο
ἔργον μου! Αὐτὸ εἶναι ὅλο! Ὁφείλεις νὰ ὑπακούῃς! Αὐτὸ
εἶναι ὅλο σου λέω. Τί λέγει ἐκεῖνη;
— Τρέμει! Ὅταν ἀφίστατε τὸν Χαρντὶ τοῦ Πασσαβάν,
σὰς ἐφώναζε «δυστυχία».
— Τί κάμει αὐτὴ; διέκοψεν ὁ Σαῖτάνο!
— Κλαίει! καὶ τώρα θέλετε νὰ ἀφίστατε τὴν Λωρὰνς ντ'
Ἀμπρέμ, χειρότερη δυστυχία! Εἴσθε ἡλίθιος κύριε!
— Παῦσε ἄρχισε! τὸ πρόσωπό του ἐφάνη πελιδνὸ!
Ὁ ἰδρὼς ἔσταζε κατὰ μεγάλας σταγόνες ἀπὸ τὸ μέτωπό
του! τὰ δόντια του ἔτρεμαν.
— Παῦσε, ἐξακολούθησε μετὰ μεγαλυτέραν τώρα φαινομε-
νικὴ ἡρεμία. Μάθε μόνον ὅτι ἐκεῖνη πού θὰ ἐξαποστείλω
κατὰ τοῦ μεγάρου Σαῖν Πῶλ δὲν λέγεται Λωρὰνς ντ' Ἀμ-
πρέμ, ἀλλὰ Ἐκδίκησις.

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

— Μάλιστα ἐξοχώτατε! σὰς
ζητῶ τρεῖς ἡμέρες! Σὲ τρεῖς
ἡμέρες ἂν αὐτὴ δὲν σὰς φα-
νερῶσῃ ἓνα καινούργιο συ-
ναίσθημα πού θὰ σὰς ἐκπλή-
ξῃ, δέχομαι νὰ παραδοθῶ
στὸν δεσμώτην, πού θὰ με
στείλῃ κατ' εὐθείαν στὴν φω-
τιά.

— Πολὺ προχωρεῖς φίλε!

Εἴσαι βέβαιος;

— Τρεῖς ἡμέρες! αὐτὸ μό-
νον σὰς ζητῶ...

— Καλὰ, εἶπε μετὰ μιὰ φωνὴ
χαμηλὴ καὶ τρομερὴ. Τὰ ὑπό-
λοιπα με ἀφοροῦν! Ἀκούς;
Καὶ αὐτὸς ὁ Σιαμπιβέρς! Μό-
νον ἂν με ἀπατήσῃς...

— Τρεῖς ἡμέρες! διέκοψε μετὰ
ἓνα γέλοιο ὁ Σαῖτάνο!

Δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο!

Ὁ δούε τὸν ὠδήγησε ἔως τὴν
πόρτα κι' ἀνέβη ἔπειτα γιὰ νὰ
κοιμηθῇ. Τὴν χαραυγὴ ἔπρεπε
ντυμένους στὸ κρεβάτι του
καὶ ἀπεκοιμήθη μετὰ ἓνα βαθὺ
ὑπνο.

XXXI

Ἡ ΜΝΗΜΗ ΚΑΙ Ἡ ΚΑΡΔΙΑ

Ὁ Σαῖτάνο τὸ πρωτὶ τῆς
ἡμέρας ἐκεῖνης βρισκόταν στὸ
ἄντρο τοῦ τῆς ὁδοῦ Σιτέ. Ἀ-
κούσαμε ὅτι εἶχε σκεφθῇ στὸ
μέγαρον τοῦ δούκα, ὅτι ἐφ'
δὸς δὲν θὰ ἐξεδικεῖτο γιὰ
τὴν ὕβριν, θάβη ἀνάξιος νὰ
ἐξακολουθῇ στὸ μεγάλο του
ἔργον! Φώναξε.

Ζερῶλντ! Ζερῶλντ!

Τὸ ἐπὶ πληρωμῇ δολοφόνον θηλυκὸν παρουσιάσθη! Ἀ-
παθὴς, ἀναίσθητος, ἦτο πάντοτε ἡ ἴδια! Μερικὲς φορές
μόνον δταν ἐβλεπε κανέναν νὰ υποφέρει, τὰ σκοτεινὰ τῆς
μάτια ἐφωτίζοντο ἀπὸ κάποια εὐχαρίστηση.

— Ἦπτε τὸ φίλτρο; τὴν ρώτησε ὁ Σαῖτάνο!

— Μάλιστα! Ὡστε δὲν θέλετε νὰ με ἀκούσετε; εἶπε
ἐκεῖνη μετὰ τὴν ἀδιάφορὴ φωνὴ τῆς!

— Σώπα! Σὲ ἔκαμα συνεταῖρον μόνον γιὰ τὸ μεγάλο
ἔργον μου! Αὐτὸ εἶναι ὅλο! Ὁφείλεις νὰ ὑπακούῃς! Αὐτὸ
εἶναι ὅλο σου λέω. Τί λέγει ἐκεῖνη;

— Τρέμει! Ὅταν ἀφίστατε τὸν Χαρντὶ τοῦ Πασσαβάν,
σὰς ἐφώναζε «δυστυχία».

— Τί κάμει αὐτὴ; διέκοψεν ὁ Σαῖτάνο!

— Κλαίει! καὶ τώρα θέλετε νὰ ἀφίστατε τὴν Λωρὰνς ντ'
Ἀμπρέμ, χειρότερη δυστυχία! Εἴσθε ἡλίθιος κύριε!

— Παῦσε ἄρχισε! τὸ πρόσωπό του ἐφάνη πελιδνὸ!

Ὁ ἰδρὼς ἔσταζε κατὰ μεγάλας σταγόνες ἀπὸ τὸ μέτωπό
του! τὰ δόντια του ἔτρεμαν.

— Παῦσε, ἐξακολούθησε μετὰ μεγαλυτέραν τώρα φαινομε-
νικὴ ἡρεμία. Μάθε μόνον ὅτι ἐκεῖνη πού θὰ ἐξαποστείλω
κατὰ τοῦ μεγάρου Σαῖν Πῶλ δὲν λέγεται Λωρὰνς ντ' Ἀμ-
πρέμ, ἀλλὰ Ἐκδίκησις.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἡ Ζερῶλντ τὸν ἐκώταξε μετὰ τρομακτικὴ περιέργεια!
Γιὰ ἓνα λεπτὸ στάθηκαν σιωπηλοὶ ὅμοιοι σὺν δύο δαί-
μονες, πού ἐσκέπτοτο ποῖα δυστυχία θὰ ἐξαπολύσουν.
Καὶ ἔπειτα ὁ Σαῖτάνο ἐγίνε ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν φαινο-
μενικὴ ἡρεμία.

— Καλὰ! εἶπε! Τακτοποίησε τὰ μπουκαλάκια στὸ
συρτάρι καὶ πρόσθεσε γελαστά. Φυλάξου! ὑπάρχουν με-
ρικὰ πού φέρουν τὸ θάνατο δταν τὰ εἰσπνέ κανεὶς.

— Ὡ, εἶπε αὐτὴ! Ὅσο γρηγορώτερα κι' ἂν πᾶω στὴν
Κόλασι, ξέρω ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ με συναντήσῃς
ἐκεῖ.

Ὁ Σαῖτάνο ἀνέβη μιὰ ξύλινη σκάλα καὶ βρέθηκε σ' ἓνα
δαμάτιο φωτεινὸ εὐχάριστο στολισμένον με ὠραία ἐπιπλά,
ἀκριβῶς ὅμοιο μετὰ τὸ δαμάτιο τὸ ὁποῖο ἡ Λωρὰνς ντ' Ἀμ-
πρέμ κρατοῦσε στὸ μέγαρον Πασσαβάν.

Μιὰ γυναῖκα πού καθότανε σὲ μιὰ πολυθρόνα ἐσηκώθη
καὶ μετὰ ἓνα πῆδημα κατέφυγε σὲ μιὰ γωνιά καὶ ἔμεινε
ἐκεῖ συνεστραμμένη.

Ἦτο δύσκολο νὰ προσδιορίσῃ κανεὶς τὴν ἡλικία αὐτῆς
τῆς θελκτικῆς νεότητος μετὰ τὰ ἄσπρα μαλλιά, ποδῶν
σὺν ἓνα ἀσημένιο στεφάνι ἀπάνω σ' ἓνα μέτωπο καθαρό.

Ἦτο ὠραία, ἀλλὰ μιὰ παράξενη ὁμορφά πού ἀπολι-
θώθηκε σὲ κάποια μακρινὴ ἐποχῇ.

Τὰ μάτια τῆς ἦσαν γλυκὰ καὶ συγκινητικὰ, ἀλλὰ ἀπλα-
νῇ, καὶ φαινόταν ἂν νὰ μὴ μποροῦσαν ν' ἀντιληφθοῦν τί
συνέβαινε γύρω. Ἦταν ἀδύνατο νὰ βεβαιώσῃ κανεὶς ὅτι
ἦτο τοαλλή! Ἀλλὰ οἱ φυχγαλῆς ἐκπλήξεις τῆς, οἱ ἀνα-
ποφάσιστες χειρονομίες τῆς, ἔδιναν τὴν ἐντύπωσιν μιᾶς ὁ-
πάρξεως πού στερεῖται συνειδήσεως.

Μιὰς ὑπάρξεως λέγομεν! Ἀλλὰ εἶναι λάθος! Γιατί σὲ
ἓνα διάστημα ὀλίγων λεπτῶν, μέσα τῆς ζοῦσαν δύο ὄντα
διαφορετικὰ τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

— Γιατὶ κλαίτε; Λωρὰνς ντ' Ἀμπρέμ; Γιατὶ;

Ἐκεῖνη τὸν ἐκώταξε καλὰ ἐκπληκτικὰ καὶ ἐψιθύρισε!

— Λωρὰνς ντ' Ἀμπρέμ; Ἀλλὰ εἶμαι ἡ Ἰωάννα τῆς ὁδοῦ
Τρόπ-β-α-κι-ντρί! αὐτὴ ἡ γυναῖκα μου τὸ εἶπε πρὸ ὀλί-
γου! Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Ὁ Σαῖτάνο τὴν ἄγγιξε στὸ μέτωπο! Τὴν ἐπῆρε μερικὲς
φορές.

Ἡ φρίκη διελύθη! Μιὰ ἔκφρα-
σις ἐλπίδος ἄρχισε νὰ διαφαί-
νεται.

— Λωρὰνς! ἐμυρμούρισε ἐκεῖ-
νη! ἀλήθεια εἶναι τὸ ὄνομά μου! Καὶ λέτε ὅτι θὰ ξαναἰδῶ τὴν
Ροζελίς.

— Σὲ λίγο! Σὰς τὸ διαβεβαίω
Λωρὰνς! θὰ τὴν ἰδῇτε ὠραία ἔ-
πειτα ἀπὸ 12 χρόνια πού σὰς λεί-
πει, θυμηθῇτε.

— Δώδεκα χρόνια! ἀναστένα-
ξεν! καὶ εἶναι πολλὰ καὶ σκληρὰ
τὰ χρόνια πού πέρασα μακριὰ
ἀπὸ τὴν κόρη μου, σ' αὐτὸ τὸ κα-
ταραμένο δαμάτιο.

Τί φρικτὲς ἡμέρες τρόμου ἐ-
πῆζαν τὴν καρδίά μου, ἐδῶ μέσα
ἔπου τὰ φρικτῶδη ποτὰ σας με
ἔκαψαν, ὅπου δὲν εἶχα χαρὰ πα-
ρὰ τὴ νύχτα δταν με ἀφίνατε νὰ
περιπλανώμαι στὰ χορτάρια τοῦ
Σηκουάνα! Καὶ πάντοτε αὐτὴ ἡ
γυναῖκα κοντὰ μου. Αὐτὴ ἡ δε-
σμοφύλαξ ἡ ἀναίσθητη. Ἡ μουγ-
γὴ. Δώδεκα χρόνια τιμωρίας.

— Δώδεκα χρόνια!

— Λὲς ψέμματα! εἶπε σκληρὰ
ὁ Σαῖτάνο.

Καὶ ἀμέσως ἔβαλε τὸ χέρι στὸν τράχηλό τῆς Λωρὰνς
καὶ τὴν ἐπῆρε δυνατὰ. Ἐκεῖνη ἔβγαλε δυὸ—τρεῖς διαπε-
ραστικὲς κραυγές. Ὁ Σαῖτάνο ἐξακολούθησε.

— Ἔρετε καλὰ ὅτι λέτε ψέμματα. Κατοικῆτε σὶὸ μέγα-
ρο Πασσαβάν! Εἴσθε δεσποινὶς τῆς τιμῆς τῆς βασίλισσας!
Καὶ θὰ παντρευθῇτε... εἴσθε παντρευμένη...

— Ἀρπάξε μιὰ κούπα ἄδεια καὶ τῆς τὴν ἔδωσε.

— Πίετε!

Ἡ Λωρὰνς ἔπρεπε στὰ γόνατα! Ὁ τρόμος παρεμόρφωσε
τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς. Σήκωσε τὰ χέρια.

— Φυλαχθῇτε! ἔλεγε ὁ Σαῖτάνο! εἶμαι ἡ Ἰζαμπά τῆς

Ὁ Γιάννης Ἀτρόμητος τὸν κυττοῦσε ἀπειλητικὰ.

Βαυκίρας καὶ δὲν ἀπατοῦν μιὰ βασίλισσα! Μοῦ ὑποσχε-
θήκατε ν' ἀποκτενῆσατε. Αὐτοκτενῆσατε λοιπόν. Πιέτε τὸ
δηλητήριο.

— Χάρη! χάρη! Μεγαλειοτάτη! ἀφίστε με νὰ ἰδῶ γιὰ
τελευταία φορὰ τὴν κόρη μου.

Καὶ ἀπλῶν τα χέρια τῆς πρὸς τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα
ἐξανάζωντάνε ἡ ἐρεθισμένη φαντασία τῆς. Ἦσαν ἐκεῖ
ὄλοι! Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος! Μπουδ—Ρεντὸν ἡ Βασίλισσα!
Τοὺς ἀνόμενα, τοὺς καλοῦσε. Ἦτο ἡ ἀκριβὴς ἀναπαρά-
στασις τοῦ δράματός τῆς.

Ὁ Σαῖτάνο ἀκτινοβολοῦσε, ἔλεγε μέσα του.

— Τὸ νὰ θυμηθῇ εἶναι σὺν νὰ ξαναζῇ. Ἐδῶ ἄραγε βρί-
σκεται ἡ ἔδρα τῆς ζωῆς; Ἀλήθεια ἐφθασα κοντὰ στὸ μέ-
γα ἔργον;

Ἐπῆρε σὲ μιὰ βαθεῖα ὄνειροπόληση. Ἐνῶ ἡ Λωρὰνς
ἤλπιζε, ἐξανάζωντας ὅλες τὶς περιπέτειές τῆς.

Σκεπτικὸς ὁ μάγος ἔχουσε στὸ ἄδριο ποτήρι τὸ περιεχό-
μενον ἑνὸς φιαλιδίου τὸ ὁποῖον εἶχε μαζύ του! Τῆς τῶ-
δωσε καὶ εἶπε: «Πίετε» καὶ ἡ Λωρὰνς μετὰ τὸν ἴδιον τρόπο
καὶ τὰ ἴδια δάκρυα ὅπως ἄλλοτε, ἔκαμε τὴν ἴδια χειρο-
νομία...

Ἀδίασε τὴν κούπα!

Μὲ ἓνα μάτι προσεκτικὸ ὁ Σαῖτάνο παρακολουθοῦσε
τὴν νέαν μεταμόρφωσιν πού ἐπερίμενε.

Γρήγορα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Λωρὰνς ἄλλαξαν. Ἐ-
μεινε στὴν φυσιογνωμία τῆς ἓνα εἶδος ἀδιαφορίας. Ἐκώ-
ταξε τὸν Σαῖτάνο καὶ εἶπε μετὰ σταθερότητα.

— Ἡ Ζερῶλντ μοῦ τὰ εἶπε ὅλα! εἶμαι ἑτοιμὴ νὰ πᾶω
στὸ ἀνάκτορο Σαῖν Πῶλ.

— Μυστήρια τῆς μνήμης ἐμυρμούρισε ὁ Σαῖτάνο.

— Εἴσθε μυστήρια γιὰ ὅλους ἐκτὸς ἀπὸ μένα.

Καὶ δυνατὰ.

— Εὐχαριστῶ καλὴ μου Ἰωάννα! καὶ δταν βγῇτε ἀπὸ
τὸ Σαῖν Πῶλ πού θὰ πᾶτε;

Ἡ Λωρὰνς ἐφάνη ὅτι ἐξεπλάγη ἀπὸ τὴν ἐρώτησιν
αὐτῇ.

— Μὰ δὲν τὸ ξέρετε; Θὰ πᾶω σπῖτι μου στὴν ὁδὸν
Τρόπ-β-α-κι-ντρί! ὅπου κατοικῶ ἀπὸ δῶ καὶ δώδεκα χρό-
νια. Ἀλήθεια ἔχετε τόσο λίγη μνήμη!

— Πραγματικῶς εἶπε σκεπι-
κὸς ὁ Σαῖτάνο! δὲν μπορῶ ἐγὼ
νὰ ἔχω τὴν δική σας μνήμην.

— Ἀπὸ δύο ὥρων πού βρῖσκο-
μαι ἐδῶ σὰς εἶπα διὰ ξέρω. Ἀ-
φίστε με νὰ πᾶω σπῖτι μου! Καὶ
ὅσον ἀφορᾷ αὐτὴ τὴν κόρη, ἀφ'
οὗ τὸ θέλετε, θὰ σὰς πῶ τὸ ὄνομα
τῆς... μητέρας τῆς... Περιμένετε...

Ἀ! τὸ θυμήθηκα. Ἡ Λωρὰνς
ντ' Ἀμπρέμ εἶναι ἡ μητέρα τῆς
Ὀδέτης Σιαμπιβέρς.

Καὶ κατέβασε τὸ

—Σας ύπεσχέθην δέκα τάλληρα χρυσᾶ, ἂν δεχόσασταν νὰ ἐλθῆτε ἐδῶ σήμερα τὸ πρωῒ... Νάτα
Ἡ Λωρὰνς τὰ πῆρε καὶ ἐμειδίασε!
—Ἐμπρὸς ἀφήστε με νὰ φύγω, ἀφ' οὗ πρέπει νὰ πάω στὴν Ὀδέττην!

Ἐνῶ κατέβαινε τὴν σκάλα ἐσκέπτετο! «Πρέπει νὰ πάω σπῆτι μου καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἔλθω ἐδῶ». Ἐμείνει στὸ δρόμο γιὰ μιὰ στιγμή ἀναποφάσιστη. Καὶ ἔπειτα ἐπροχώρησε πρὸς τὸ ἀνάκτορο, ὅπως πρὸ 12 χρόνων ἡ Λωρὰνς! Ἐπὶ γαίαν ἀκολουθούμενη ἀπὸ τὸ Σαῖτάνο. Μόλις ἔφθασε στὴ πόρτα τοῦ ἀνακτόρου, μιὰ φωνὴ ὀκούσθη.

—Ἡ ἐπίσκεψίς σου περιμένει ἡ δεσποινὴς Ὀδέττη τοῦ Σιαμπιέρς.

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ Ὀδέττη ἔσφιγγε στὸ δάκτυλό της ἓνα φύλλο χαρτί ποῦχε βοθί τὸ πρωῒ ἀνοικτὸ στὸ τραπέζι της. Ὁρῶν, τρέμοντας ἐδιάβασε γιὰ ἑκατοστὴ φορά τὴν λέξις ποῦ ἦσαν γραμμένες σ' αὐτό.

«Μιὰ πτωχὴ κόρη ἐλευθέρων ἡθῶν. Ἰωάννα ποῦ κατοικεῖ στὴν ὁδὸν Τρόπ—βα—κι—ντὶρ γνωρίζει τὸ μυστικὸν τῆς γεννήσεώς σας τὸ ὅποιον ἡ κυρία τῆς Ὀρλεάνης δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ σᾶς πῇ! Αὐτὴ ξέρει ἀσφαλῶς τὸ ὄνομα τοῦ πατρός σας! Θὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς δῇ».

Αὐτὸ ἦταν ὅλο!
Ἐτρεψε ἡ νεαρὰ κόρη! Ἐδῶσε διαταγὰς ν' ἀφήσουν νὰ μῇ κάθε γυναῖκα ποῦ θὰ ἠθελε νὰ τῆς μιλήσῃ!

Κάθε στιγμήν ἓνας θαλαμηπόλος ἔτρεχε νὰ ρωτήσῃ ἂν ἦλθε ἡ γυναῖκα αὐτή. Καὶ βυθισμένη στὴν σκέψιν τῆς δὲν ἀντιλαμβάνετο τὸν θόρυβο, τὴν κλαγγὴ τῶν δῦλων ποῦ γινόταν τριγύρω τῆς. Πρὸ ὁ ἴγου ἔμαθαν τὸν φόνον τοῦ δουκὸς τῆς Ὀρλεάνης.

Ὁ γέρον Σιαμπιέρς, ἡ κυρία Μαρναρίτα ἐδιάβασαν τὸ σημεῖωμα. Καὶ ἔλεγαν!

—Ὁ Πατέρας της; Ποῖος εἶναι; Δὲν εἶναι τὸ κορίτσι μας;

Καὶ περίμεναν μὲ ἀνυπομονήσαν! Κοντὰ τοὺς ἓνας σκύλλος ὑψηλόσωμος πηγαινοερχόταν στὸν ἴδιο θάλαμο! Τὸν ἔλεγαν Μαγιόρ!

Ξαφνικά, παρουσιάσθη ἡ Λωρὰνς ποῦ τὴν ὡδηγοῦσε ἓνας θαλαμηπόλος.

Ἡ Ὀδέττη πετάχθηκε ἀμέσως καὶ μὲ μιὰ ματιὰ ἐξήτασε προσεκτικὰ ἀπὸ ἐπάνω ἕως κάτω τὴν γυναῖκα αὐτὴ καὶ μέσα στὸ βάθος τῆς ψυχῆς τῆς αἰσθάνθη μιὰ ἀνεξήγητη ταραχὴ.

Ἐτρεψε κι' αὐτὸ τὸ ἀπέδιδε στὸ ὅτι σὲ λίγο θὰ μάθαινε ποῖος ἦτο ὁ πατέρας της! Ἐνῶ στὴν πραγματικότητα ἦταν ἡ θέα τῆς Λωρὰνς ποῦ τὴν ἔκανε νὰ τρέμῃ!

Ὁ Σιαμπιέρς καὶ ἡ Μαρναρίτα ἐκύτταζαν τὴν γυναῖκα μὲ δυσπιστίαν! Ὁ σκύλλος ἔκανε βόλτες γύρω τῆς, τὴν ἐμύρισε καὶ τέλος ἔδωσε τὴν γνώμην του κινῶντας σιγὰ τὴν μακριὰ οὐρὰν του! Αὐτὸ ἐσήμαινε «εἶναι μιὰ φίλη».

Ἡ Λωρὰνς ἔμενε ἀκίνητη στὸ μέσον τοῦ δωματίου μπροστὰ στὴν Ὀδέττη.

Τὴν στιγμή ἐκείνη ἐκυτάχθησαν ἕως τὰ κατάβαθα τῶν ψυχῶν τῶν! Οἱ καρδιές τῶν κτυποῦσαν! Μιὰ λέξις ἴσως θὰ ἦτο ἀρκετὴ!

Καὶ τὴν ἴδια στιγμή γύρισε ἡ μιὰ τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὴν ἄλλη μὲ τὸ ἴδιο θλιβερὸ ἀναστεναγμὸ γιὰ τὸ ὄνειρο ποῦ δημιουργήθηκε μιὰ στιγμή καὶ τὸ ὅποιον διελύθη! Ἡ Ὀδέττη ἔκαμε ἓνα σημεῖον, στὸ ὅποιον ὁ γέρον Σιαμπιέρς ἔφερε ἀντίρρηση, ἀλλὰ ἡ Μαρναρίτα ἔσπευσε νὰ εἰπῇ «Πάμε! ὁ Μαγιόρ εἶναι ἐδῶ! Κυττάχτε τον!

Ὁ σκύλλος εἶχε ξαπλωθῇ μεταξὺ τῆς Λωρὰνς καὶ τῆς

Ὀδέττης. Τὴς κύτταζε καὶ τὴς δύο μὲ τὴν ἴδια τρυφερότητα! Ἰσως ἔβλεπε ἐκεῖνο ποῦ δὲν μπορούσαν νὰ ἴδουν οἱ ἄνθρωποι!

Ἡ μητέρα καὶ ἡ κόρη, ἔμειναν μόνες. Ἦταν ἡ μιὰ ἐμπρὸς στὴν ἄλλη καὶ ὅμως τὴς ἐχώριζαν ἄβυσσοι!..

Ἡ Ὀδέττη χωρὶς νὰ πῇ λέξιν ἔτεινε πρὸς τὴν Λωρὰνς τὴν ἐπιστολὴ ποῦ εἶχε λάβει! Ἡ Λωρὰνς τὴν ἐκύτταζε μὲ προσοχή.

—Εἶναι ἀλήθεια; ἐπιθύρισε ἡ Ὀδέττη.

—Τί; εἶπε ἡ Λωρὰνς ἐκπληκτικῇ!

—Ἐκεῖνο ποῦ εἶναι γραμμένο ἐδῶ!

Ἡ Λωρὰνς ἔδωκε τὸ χαρτί καὶ εἶπε ἀναστενάζοντας.

—Δὲν εἶμαι ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια καὶ δὲν ξεύρω ποῦ

μποροῦσα νὰ μάθω νὰ διαβάζω! Εἶμαι μιὰ πτωχὴ γυναῖκα τοῦ λαοῦ καὶ δὲν ξέρω ἄλλο παρὸν νὰ ράβω! Εἶμαι μιὰ καλὴ πλύστρα.

Μιλοῦσε χωρὶς δυσκολίαν.

Ἡ μάλλον μὲ εὐχέρεια! Ἡ μνήμη τῆς τῆς ὑπέδενε τὰ λόγια τῆς! Ἡ Ὀδέττη τὴν ἀκουσε μὲ τὴν παρὰ ξένη ταραχὴ ποῦ αἰσθανόμεθα ὅταν δὲν μπορούμε νὰ ἀκολουθῇ σωμὲν τὰ ἴχνη, τὰ ὅποια ὅμως βλέπομεν.

—Ἡ δυστυχία μὲ ἔκανε μιὰ πτωχὴ κακὴ γυναῖκα! Ἐκεῖνο ποῦ ἔγινα δὲν θὰ τολμήσω νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ γιὰ νὰ μὴ σᾶς προσβάλλω! Ἀρκεῖ ὅτι μὲ λένε Ἰωάννα καὶ ὅτι κατοικῶ στὴν ὁδὸν Τρόπ—βα—κι—ντὶρ. Κατοικῶ ἐκεῖ ἀπὸ πολὺ μικρῇ. Δὲν ἐγνώρισα οὐτε πατέρα, οὐτε μητέρα, οὐτε... παιδί!..

Ἡ Ὀδέττη ἔσφιξε τὰ χέρια τῆς καὶ εἶπε μὲ ἀγωνία.

—Μὰ γι' ἐμένα, τί ξέρετε γιὰ ἐμένα; καὶ πῶς τὸ ξέρετε;

—Θὰ σᾶς τὸ πῶ χωρὶς νὰ εἰπῶ ὅτι μιὰ λεξὶν ψευτικῇ, τόσο ἀληθινὰ ὅσον, ὅταν ὁ θεὸς μᾶς ἀκούῃ!

—Σας πιστεύω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά! Σας πιστεύω κακόμορη γυναῖκα! Ἄν ἔερα-ρατε πόση ἐμπιστοσύνη καὶ τρυφερότητα μοῦ ἐμπνέετε!

Δὲν ξεύρω τί εἶναι ἐκεῖνο ποῦ μοῦ λέγει ὅτι πρέπει νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ σᾶς... Μιλήστε... ἡ πρώτη—πρῶτα πῶστε μοι... ἡ μητέρα μου!.. τὴν εἰδате; ποῖα εἶναι ποῦ βρίσκεται; σᾶς παρακαλῶ.

—Ἡ μητέρα σας;

—Ἡ μητέρα μου! ἐπονέλαβεν ἡ Ὀδέττη, μὲ ἓνα τῶνον ἀπερίγραπτης τρυφερότητος. Τί δὲν θὰ ἔδινε γιὰ νὰ τὴν ἴδῃ, νὰ τὴν πρηγορήσω, ἔστω καὶ ἂν αὐτὴ ἦταν ἐκεῖνη ποῦ... εἶθε...

«Πόσα φιλιὰ τῆς χρεωστῶ! Συχνὰ στὰ ὄνειρά μου μοῦ ἐφάνη ὅτι μὲ προσκολοῦσε...»

Ἡ Ὀδέττη ὁσμάνθησε γιὰ νὰ πλῆγῃ ἀπὸ τὴν ὁσμὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ φιλτρου ποῦ ἐχειλίζει στὴν καρδιά τῆς. Ἡ Λωρὰνς κατέβασε τὸ κεφάλι καὶ μὲ ἓνα τῶνον ἀγωνίας ἀπῆλθεν.

—Ἡ μητέρα της.. ἂν εἶχά μιὰ κόρη θὰ τὴν ὠνεῖρευόμην πρὸ καθαρά, περισσότερον εὐγενῇ καὶ ὡραία; Ποῖα εἶναι ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ; Γιατί τὸ ἐλθισμόνησα; τὸ ἔμαθα ποτὲ; τί κάνω ἐδῶ;

Ἡ καρδιά τῆς πηλοῦσε! Στὸ βάθος τῆς ὑπάρξεώς της ζοῦσαν παράξενα πράγματα. Ἦχοι παιδικῆς φωνῆς, ἀντα-ταστα δράματα, ἓνα λίκνο.

Ξαφνικὰ ἄρχισε νὰ ὁλολύζῃ.

Ὁ σκύλλος ἐγαύγιζε κατὰ ἀοράτων πραγμάτων...

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἀπὸ τὴν μαύρην Ἡπειρον

Οἱ «Ἱππῶται τῆς ἐρήμου»

Ποιούς κινδύνους διατρέχουν τὰ καραβάνια. Πόλεμος μὲ τοὺς ληστές. Ἡ δίψα ποῦ φέρνει τὴν τρέλλα καὶ τὸν θάνατο!

Εἶναι γνωστὸν πῶς τὰ καραβάνια τῶν Εὐρωπαίων ποῦ δι-σχιζοῦν τὴν ἔρημον ἐκτά-σεις τῆς Ἀφρικῆς, ὅσο πολυόριθμα καὶ ἂν εἶναι κι' ὅσο κι' ἂν ἔχουν πι-στούς κι' ἀφωσιωμένους ἰθαγενεῖς συνοδοῦς, δὲν εἶναι ποτὲ ἀσφαλι-σμένα. Διαρκῶς διατρέ-χουν τὸν κίνδυνον νὰ ὑ-

ποστοῦν ἐπιθέσεις ἀπὸ τοὺς περιφήμους ληστές τῆς Σα-χάρας ποῦ θεωροῦνται οἱ τρομερώτεροι λησταὶ τοῦ κόσμου.

Ὁ κίνδυνος αὐτὸς ἀνάγκασε τοὺς Γάλλους, στοὺς ὁ-ποίους ἀνήκει ὁλόκληρος αὐτὴ ἡ περιοχὴ τῶν μεγάλων ἐ-ρήμων, νὰ ἰδρῶσιν μιὰν ἐιδικὴν ἀστυνομίαν, τὴν ἀστυνο-μίαν τῶν «Ἱπποτῶν τῆς Ἐρήμου» καθὼς τὴν ὠνόμασαν. Ἡ ἀστυνομία αὐτὴ περιώρισε τὴν ληστείαν, ἀλλὰ δὲν τὴς ἐξαφάνισε ἐντελῶς. Πρὸ δύο—τριῶν ἐτῶν π. χ. μέσα μόνον σ' ἓνα χρόνο ἔγιναν δεκατέσσερες συμπλοκαὶ τῶν ἀστυνο-μικῶν μὲ τοὺς ληστές, κατὰ τὴν ὁποίαν σκοτώθηκαν 112 Ἱπ-πόται τῆς Ἐρήμου.

ΛΗΣΤΑΙ ΚΑΙ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΙΟΙ

Μεταξὺ τῶν ληστῶν ὑπάρχουν πολλοὶ ποῦ δὲν ἐννοοῦν νὰ ὑποταχθοῦν. Εἶναι αὐτοὶ ποῦ προστατεύονται ἀπὸ τοὺς φυλάρχους ἀνταρτῆς τοῦ Μαρόκου, τῆς Τύνιδος καὶ τοῦ Ἀλγερίου. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὁπίους, οἱ Γάλλοι ἀγορά-ζοντες πρόβατα καὶ ἄλλα προϊόντα, δελεάζονται καὶ στα-ματοῦν τὴν ληστείαν· μὲν ὅμως ἔλθῃ καμμιὰ οἰκονομικὴ κρίσις, ἡ καμμιὰ ξηρασία, ἡ μόλις ἓνας ἰθαγενὴς ἱερεὺς τοὺς ὑποκινήσει εἰς ἐπανάστασιν, ἀρνοῦνται νὰ πληρώ-σουν τοὺς φόρους καὶ ἐπανερχοῦναι στὴ ληστεία.

Ἀλλοίμονο στοὺς εὐρωπαίους ποῦ θὰ πέσουν στὰ χέρια τοὺς. Οἱ λησταὶ εἶναι ἀπάνθρωποι. Μιὰ φορά ἔδεσαν εἰς ἓνα δένδρο μιὰ Γαλλίδα καὶ τὴν ἀφήσαν νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴ δίψα καὶ τὰ βασανιστήρια.

Καὶ τότε ἀρχίζει ἓνας πόλεμος θανάσιμος, ἐξονοτι-κὸς ὑπουργὸς μεταξὺ ληστῶν καὶ ἀστυνομικῶν ποῦ κυνη-γιοῦνται νύχτα καὶ μέρα καὶ ποῦ ἀγωνίζονται ποῖος θὰ κα-ταλάβῃ πρῶτος τὴν περιφέ-ρειαν τῆς ἐρήμου ὅπου ὑπάρ-χει νερό.

ΤΑ ΑΚΑΘΑΡΤΑ ΝΕΡΑ

Γιατί τὸ νερὸ, ὅσο ἀκάθαρ-το καὶ λασπωμένο κι' ἂν εἶ-ναι, ἔχει στὴν ἔρημον, στὴν κα-ταστενὴν αὐτὴ γῆ, ὅπου ἡ δί-ψα φέρνει τὴν τρομερώτερη μορφή τῆς τρέλλας, περισσό-τερη ἀξία ἀπὸ ὅποιοδήποτε ἄλλο πρᾶγμα.

Ἐνας γάλλος ἀξιωματικὸς ποῦ ὑπηρετοῦσε στὸ στρατὸ τῆς Σαχάρας, πῆρε μαζί του σὲ περιοδείαν τὸν ἀδελφὸ του, στρατιωτικὸν ἱατρὸ. Ὁ ἱα-τρὸς ὕστερα ἀπὸ πολὺωρη καὶ μαρτυρικὴ πορείαν, λόγῳ τῆς ἐλλείψεως τοῦ νεροῦ, εἶδε ἔξωφθα τοὺς ἄνδρες τοῦ κα-ραβανιοῦ νὰ ρίχνωνται σάν τρελλοὶ ἐπάνω σ' ἓνα βρώμε-νὸ νερό. Μὴ ξέροντας τὴς συ-νήθειες τῆς ἐρήμου, θέλησε νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ καὶ φώναξε: «Μὴ πίνετε ἀπ' αὐτὸ τὸ νερό! Εἶναι βρώμικο καὶ θ' ὀρρω-στήσετε!» Μὰ ἓνας ὁράπης τοῦ ἀπῆντησε ἥρμα: «Τὸ νε-ρὸ, ἀφέντη, δὲν εἶναι ποτὲ κακὸ. Κακὸ εἶναι νὰ μὴν ἔ-χῃς νερό.»

Οἱ ΓΚΑΜΗΛΕΣ

Ἄν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀντέ-χη στὴ δίψαν, ἀντιθέτως ἡ γκα-

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

μήλα εἶναι τρομερὴ στὴν ἀντοχὴ τῆς, γιὰτὶ ἀποθη-κεύει μέσα τῆς μεγάλη ποσότητα νεροῦ ποῦ δὲν τὴν ἀφίνει νὰ διψάσῃ. Ἡ γκαμήλα πίνει 100 κιλά νερό! Καὶ μ' αὐτὸ μπο-ρεῖ ν' ἀντέξῃ ἐπὶ ἐννέα ἡ-μέρες δηλαδὴ νὰ διανύσῃ περίπου 600 χιλιόμετρα.

Ὁ πιὸ πολῦτιμος σύν-τροφος τῶν Ἱπποτῶν τῆς

Ἐρήμου εἶναι ἡ γκαμήλα. Μὰ ἔχουν κι' ἄλλους συντρόφους τὴς διάφορες φυλὰς τῶν ἰθαγενῶν ποῦ εἶναι προαιώνιοι ἐχ-θροὶ τῶν ἀνταρτῶν φυλάρχων ἐκείνων ποῦ δὲν ὑποτάσσονται στοὺς εὐρωπαίους. Ἡ κυριώτερη ἀπ' αὐτὰς τὴς φυλὰς εἶ-ναι οἱ Καμπᾶ ποῦ ξέρουν ὅλα τὰ μυστήρια τῆς ἐρήμου, ξέρουν ποῦ βρίσκονται «καλὰ» πηγὰδια (γιατὶ ὑπάρχουν κι' ἄλλα ποῦ τὸ νερὸ τοὺς φέρνει ἀρρώστειες,) τὰ βοσκο-τόπια καὶ μποροῦν νὰ ὁδηγήσουν τὰ καραβάνια σὲ σίγου-ρους δρόμους.

Οἱ Καμπᾶ εἶναι ὀλιγαρκέστατοι: ζοῦν μὲ τσάι, γαλέ-τες ψημένες στὴ χόβολη καὶ μ' ἓνα χυλὸ, ἀπὸ λυωμένους χουρμάδες κι' ἔτσι μποροῦν νὰ κάνουν ἓνα πολύμηνο τα-ξίδι, στὴν ἔρημον, ἐφωδιασμένοι μονάχα μὲ λίγο σιτάρι, ζάχαρι, φιδέ, καὶ καμμιὰ εἰκοσιπενταριά κιλά νερὸ βαλμέ-νο μέσα σὲ πιασμένα παγούρια. Ἄν ἡ πίσσα σκάσῃ μὲ τὴ ζέστη, ἂν τὸ παγούρι τρυπήσῃ πουθενά, εἶναι ἀδύνατο νὰ προμηθευθοῦν νερὸ καὶ τότε ἔρχεται ὁ θάνατος ἀπὸ δι-ψαν... Οἱ Καμπᾶ δὲν παίρνουν μαζί τοὺς κοινέρβες. Εἶναι πολὺ βαρεῖες. Μὰ ἂν συναντήσουν στὴν ἔρημον καμμιὰ ἀντι-λόπη, τὴν σκοτώνουν καὶ τρῶνται μὲ τὸ κρέας τῆς.

Μὰ τὸ πιὸ ὀρεκτικὸ φαγητὸ τῶν ἰθαγενῶν αὐτῶν τῆς Ἀφρικῆς εἶναι οἱ... ἀκρίδες τὴς ὁποίας τρῶνε κατὰ πρτίμη-σιν τηγανιτές!

Οἱ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

Οἱ Εὐρωπαῖοι «Ἱπποτα τῆς Ἐρήμου» ἔχουν ἀποκτήσει τὴν ἴδια σχεδὸν ἀντοχὴ μὲ τοὺς Καμπᾶ στὴς κακουχίες. Ἄντεχουν σάν τοὺς ἰθαγενεῖς, σὲ θερμοκρασία 50—55 βαθ-μῶν ὑπὸ σκιάν, κάτω ἀπὸ δένδρα φοβερά κι' ἐπικίνδυνα,

γιατὶ καταφεύουν σ' αὐτὰ δηλητηριώδη φεΐδια καὶ σκορ-πιοί.

Ὅπως οἱ Καμπᾶ, παίρ-νουν μαζί τοὺς μιὰ «γκε-μαῖα» μιὰν ἀπλὴν φλογέρα ἓνα τούπισο δηλαδὴ καλάμι, μὲ τὸ ὁποῖο συνοδεύουν τὰ μονότονα τραγούδια τοὺς, ἔτσι καὶ οἱ Ἱπποταί τῆς Ἐ-ρήμου ἔχουν πάντα μαζί τοὺς καμμιὰ κιθάρα ἢ κανέ-να βιολί. Μὰ τὰ ὄργανα εἶ-ναι μονάχα γιὰ τὰ διαλείμ-ματα τῆς ἐργασίας τῶν.

Ἐργάζονται ἀδιάκοπα, κόνοντας καταμετρήσεις γιὰ δρόμους καὶ γιὰ χάρτες.

Ὅταν ἔγινε ἡ μεγάλη γαλλικὴ ἀποστολὴ στὸν Νεί-γρη ποταμὸ γιὰ τὸν ὑπερ-φρικανικὸ σιδηρόδρομο, ἓνας ἀξιωματικὸς ταξίδεψε μόνος στὴν ἔρημον ἐπὶ δύο μισῇ μῆ-νες μὲ τρεῖς μονάχα ἰθαγε-νεῖς καὶ ἔξη γκαμήλες.

Ἐνας ἄλλος ἀξιωματικὸς ὁ Κορτιέ, ἔκανε ἓνα πολὺ-μηνο ἐπίσης ταξίδι στὴν ἔ-ρημον, μὲ τρεῖς κι' αὐτὸς μο-νάχα ἰθαγενεῖς καὶ μὲ ὀκτώ γκαμήλες. Ὁ Κορτιέ, στὸ ταξίδι του βρῆκε ἑνδεκα πτώματα ἀποσκελετωμένα.

Ἦσαν ὅλα πτώματα ἡ-ρωϊκῶν «Ἱπποτῶν τῆς Ἐ-ρήμου».

Τὴν ἔδεσαν εἰς ἓνα δένδρο νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν δίψαν.

Εγέμισα τὸ πιστόλι μου καὶ τὸ ἄφησα ἐπάνω στὸ γραφεῖο. Στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο ἄκουσα τὸν Φόρντεϊ νὰ χτυπᾷ κάτι καὶ νὰ βλαστημᾷ. Χαμήλωσα τὸ φῶς τῆς λάμπας. Διάβηκε! Ὅταν πρόκειται νὰ σκοτώσῃς κάποιον πρέπει νὰ εἶναι σκοτεινὰ. Ἐρρίξα μιά ματιὰ στὸ γράμμα πού εἶχα γράψῃ: Σ' αὐτὸ τὸ γράμμα ὁμολογοῦσα ὅτι ἔκανα ἕνα φόνο: τὸ φόνο τοῦ Κέϊθ Φόρντεϊ. Ὡστόσο ὁ Φόρντεϊ ἦταν ἀκόμα ζωντανός. Ἰσως νὰ σὰς φανῇ παράξενο ἀλλὰ ἔτσι πρέπει: Πρῶτα ἔκανα τὴν ὁμολογία καὶ ὕστερα θὰ διέπραττα τὸ φόνο. Μολοντί δὲν εἶμαι καὶ τόσο ξευπνός ὥστεσο πρέπει νὰ κάνω τὴ δουλειά μὲ ἀκριβεία καὶ προσοχή.

Βρισκόμαστε μόνοι στὴν ἐρημικὴ ἀγροικία: Ἐγὼ καὶ ὁ Φόρντεϊ. Ἀνοίξα τὴν πόρτα καὶ κύτταξα στὸ χῶλ. Τὸ ἔκκρεμὸς λειτουργοῦσε λαμπρά. Ἐδειχνε ἔντεκα παρὰ τέταρτο. Δηλαδή ἦταν ἀκριβῶς ἡ ὥρα πού ἔπρεπε νὰ εἶχα σκοτώσῃ τὸν Φόρντεϊ, σύμφωνα μ' αὐτὰ πού γράφα στὸ γράμμα. Ἀρχισα ν' ἀνησυχῶ μήπως εἶχα κάνει λάθος σὲ καμμιὰ λεπτομέρεια. Ἐνα τέτοιο πράγμα μὲ τρώει καὶ δὲν ἤθελα νὰ ἀστυνομήσω νὰ σχηματίσῃ τὴν παραμικρὴ ὑποψία εἰς βάρος τῆς Λίλιαν. Ἐπρεπε νὰ τὴν προστατεύσω, καὶ τοῦτο ἐπειδὴ γιὰ χατήρι τῆς προέβινα σ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα.

Πλησίασα τὸ ἔκκρεμὸς ἀνοίξα τὸ τζάμι, κι' ἐγύρισα τὸν μεγάλο δείκτη καὶ τὸν ἔφερα στὶς δώδεκα. Τώρα τὸ ρολοῖ ἔδειχνε ἔντεκα ἀκριβῶς ἐνῶ ἦταν ἔντεκα παρὰ τέταρτο. Μόλις ἔκλεισα τὸ τζάμι, ἀνοίξε ἡ πόρτα τοῦ δωματίου καὶ στὸ κατώφλι φάνηκε ὁ Φόρντεϊ, μεθυσμένος ὥπως πάντα. Μὲ ρώτησε τί ὥρα ἦταν, τοῦ εἶπα πῶς ἦταν ἔντεκα ἀκριβῶς, κύτταξε κι' αὐτὸς γιὰ νὰ βεβαιωθῇ, μὲ ρώτησε ἀν' πηγαίνει καλά, τοῦ ἀπάντησα «ναί», μὲ κύτταξε περίεργα καὶ ἔκλεισε πίσω του μὲ βιαστικότητα τὴν πόρτα. Φώναξα τὸν Κινέζο ὑπηρετῇ, τὸν Ὑέζο.

—Ὑέζο, τοῦ εἶπα, Πᾶρε αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ νὰ τὸ δώσῃς στὸν ἀστυνόμο μίστερ Τσάνγκ, στὸ Πέϊ-Χιλνγκ, ἀκριβῶς ἐντὶ μεσάνυχτα. Κύτταξε τὴν ὥρα, Τώρα εἶναι ἀκρι-

Ἐγέμισα τὸ πιστόλι μου καὶ τὸ ἄφησα ἐπάνω στὸ γραφεῖο.

ΔΕΚΑ ΠΕΝΤΕ ΜΕΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

βῶς ἔντεκα. Κατάλαβες;

Γέλασε, πήρε τὸ γράμμα καὶ ἔφυγε. Ἐκλείσα τὴν πόρτα. Ἐπέστρεψα στὸ δωμάτιό μου καὶ πήρα τὸ ρεβόλβερ μου. Τὸ ἐξάνοψα ὅμως. Παρὰ λίγο νὰ ξεχάσω κάτι. Βγῆκα ἔξω στὸ χῶλ κι' ἔφερα τὸν δείκτη τοῦ ρολοιοῦ στὴν κανονικὴ τοῦ θέσης, δηλαδή στὶς ἔντεκα παρὰ τέταρτο.

Τώρα ἤμουνα ἔτοιμος. Ἀναψα ἕνα τσιγάρο, πήρα τὸ πιστόλι καὶ κατευθύνθηκα στὴν πόρτα τοῦ Φόρντεϊ.

Στὶς φυτεῖες τοῦ Φόρντεϊ ἐργαζόμουν τεσσέρα χρόνια τώρα. Τὸν γνώριζα ἀπὸ τὸν Εὐρωπαϊκὸ πόλεμο ὅταν ὤπηρετοῦσα ὑπὸ τὶς διαταγές του—ἦταν λοχαγός—καὶ γνώριζα τὸν ἀπὸτομο καὶ αἰσχρὸ χαρακτήρα του. Ὡστόσο δέχθηκα αὐτὴ τὴν θέση στὴν Σεϊάνα. Ὅταν προτεῖδα τὴν Λίλιαν Φόρντεϊ, τὴν γυναῖκα του, ἔμεινα κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της, καὶ σκλάβος τῶν θελημάτων της. Ἡ σκέψη ὅμως ὅτι ἀνῆκε σὲ αὐτὸ τὸ τέρας μοῦ ἔφερνε τὸ αἶμα στὸ κεφάλι.

Πολλοὶ θὰ νομίσουν ὅτι τὰ ἐλατήρια αὐτῆς τῆς πράξεως πού ἐπρόκειτο νὰ κάμω ἦταν ποταπὰ. Θὰ σὰς βγάλω ὅμως ἀμέσως ἀπὸ τὴν πλάνη. Ἡ Λίλιαν ἀγαποῦσε κάποιον ἄλλον, τὸν Κάρριγκτων, τοῦ ὁποῖου οἱ φυτεῖες συνώρευαν αὐτὴς φυτεῖες τοῦ Φόρντεϊ. Ἀγαπιόνταν καὶ οἱ δύο ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦσαν τίμιοι, ἦσαν ἐπιφυλακτικοὶ στὸ αἰσθημά τους. Θεωροῦσαν τὸν Φόρντεϊ ἕνα ἀνυπερβλῆτο ἐμπόδιο στὸν ἔρωτά τους. Ἐτσι ὑπέμεναν τὸ μαρτύριο.

Ὅπως λοιπὸν βλέπετε δὲν εἶχα νὰ κερδίσω τίποτα ἀπὸ τὸ ἔγκλημά μου. Ἀντιθέτως θὰ ἔκανα γιὰ τὴν δοκίμαζα τὴν πικρία ἐνὸς δευτέρου χαμοῦ. Τὴν γυναῖκα πού ἀγατῆ μέση τὸ ἐμπόδιο πού ὑπῆρχε, σκοτώνοντας τὸν Φόρντεϊ. Πάντως ἦταν γεγονὸς ὅτι ἀδιαφοροῦσα σὲ ποιανὸ ἄλλου τὴν ἀγκαλιὰ θάπεφτε ἡ Λίλιαν. Ἐκεῖνο πού μ' ἐνδιέφερε ἦταν νὰ τὴν ἀποσπᾶω ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ κακοῦ Φόρντεϊ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶχα καταστρώσει καὶ τὴν κατοπινὴ ἐξαφάνισή μου ὥστε νὰ μὴ μὲ συλλάβουν. Τρία μίλλια μα-τὴ νύχτα. Θὰ ἐπιβιβάζομουν σ' αὐτὸ πρὶν φθάσῃ ὁ ἀστυνόμος Τσάνγκ κι' ἔπειτα ἀπὸ δύο ὥρες θὰ βρισκόμουν ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ θάλασσα, ἀφίνοντας πίσω μου τὴν Λίλιαν εὐ-ναιρό μου: Ἡ εὐτυχία τῆς γυναίκας πού ἀγαποῦσα, ὁ ἐξόντωσιν τοῦ ἀνθρώπου πού μισοῦσα.

Ἡ ζωὴ τῆς Λίλιαν ἦταν σωστὸ μαρτύριο. Μιά νύχτα, τρελλὴ ἀπὸ θυμὸ γιὰ τὴν αἰσχρὴ συμπεριφορὰ του, ἄρ-παξε ἕνα ὅπλο καὶ ἐπιχείρησε νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ λάβω τέτοια μέτρα ὥστε ν' ἀποδει-χθῇ πλήρως ὅτι ἐγὼ τὸν σκότωσα κι' ὄχι ἐκεῖνη. Γιατὸ-λογία νὰ ποῦμε, πῶς καὶ γιὰ τὴν σκότωσα τὸν Φόρντεϊ.

Ἀπόψε ἡ Λίλιαν εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Κάρριγκτων καὶ τὴν ἀδελφὴ της, στὸ σπίτι τῆς τελευταίας καὶ στὶς ἔντεκα παρὰ τέταρτο θ' ἀναχώρουσε ἀπὸ κεῖ γιὰ νὰ ἐπι-στρέψῃ στὸ συζυγικὸ τῆς σπίτι. Ἐτσι γινόνταν πάντα: Χρει-αζόταν ἕνα τέταρτο μὲ τὸ ἄλλο γιὰ νὰ διανύσῃ αὐτὴ τὴν σκοτώσει τὸν Φόρντεϊ καὶ θὰ πήγαινα νὰ ἐπιβιβασθῶ εἰς τὸ ποταμόπλοιο. Ἐτσι θὰ εἶχε ἀδιάσειστο στὴ διάθεσή του τὸ ἄλλοθι. Ὁ ἄνδρας τῆς θὰ σκοτωνόταν ὅταν ἐκεῖνη τῆς λεγε «καληνύχτα» στὴν ἀδελφὴ της καὶ τὸν Κάρριγκτων.

Ὁ Ὑέζο, ὁ πιστὸς ὑπηρετῇ, πήγαινε τώρα νὰ παραδώ-σῃ τὸ γράμμα στὸν ἀστυνόμο τῆς περιοχῆς Τσάνγκ. Κινέζος εἶχε δὴ τὴν ὥρα. Ἐτσι θὰ κατέθετε ὅτι τοῦ ἔδω-σα τὴν ὁμολογία μου ἀκριβῶς στὶς ἔντεκα ἡ ὥρα, δηλαδή ἕνα τέταρτο μετὰ τὴ διάπραξιν τοῦ ἐγκλήματός μου.

Ὁ φόβος μήπως δὲν κάνω ἀκριβῶς, διτὶ ἔγραφα στὴν ὁμολογία μου, μοῦ ἀπασχολοῦσε τὸ μυαλό. Φοβόμουν γιὰ τὴν τύχην τῆς Λίλιαν. Ἦξερα ὅτι Φόρντεϊ θὰ καθόταν στὸ δωμάτιό του μὲ μιὰ ἀδεια μπουτίλια τοῦ οὔτσου μπρο-

ΛΕΠΤΑ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡ ΤΖΑΚ ΣΕΒΕ'Ι'Ζ ΩΡΑΣ

μὴ ὁ Τσάνγκ μὲν μῆκαμε στὸ δωμάτιο τοῦ θύματος ἦταν νὰ ψάξῃ προσεκτικὰ ὅλες του τὶς τσέπες. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀντικειμένων βρῆκε καὶ ἕνα κομμάτι χαρ-τιοῦ, πᾶνω στὸ ὁποῖο ἦταν γραμμένες μερικὲς λέξεις.

—Καθῆστε, μίστερ Λίντερν, μοῦ εἶπε μὲ φιλικὸ ὄφρος.

—Ἡ ὁμολογία σας εἶναι λεπτομερεστάτη ἀλλὰ ἔχει μερικὰ βασικά σφάλ-ματα, σχετικῶς μὲ τὸ τραῦμα καὶ τὸ μέρος ὅπου διεπράχθη ὁ φόνος. Τὸ

τραῦμα εἶναι στὸ κρόταφο καὶ τὸ πτώμα βρέθηκε ἔξω, ἐνῶ ἐσεῖς γράφετε ὅτι τὸν πυροβολήσατε στὸ δωμάτιό του, μὲ μιὰ σφαῖρα ἀνάμεσα στὰ δύο μᾶτια. —Σὰς ὁμολογῶ ὅτι ἐγὼ τὸν σκότωσα, συλλάβετέ με. —Δὲν θὰ πραγματοποιήσω, μίστερ Λίντερν, τὴν ἐπιθυ-

μία σας γιὰ τὸν Φόρντεϊ δὲν τὸν σκότωσε κανεὶς. Αὐτο-κτόνησε! Βρῆκαμε σὲ μιὰ γένη τοῦ ἐνο ἰδιόγρη-ο σημεί-ωμά του.

Ἐπείτα ἀπὸ λ' γ' ὥρα κι' ὅταν ὁ Τσάνγκ μὲ δὶδ' ὅστυ-νομικούς ἐγκατέλειψαν τὴν ἀγροικίαν τοῦ Φόρντεϊ, βρῆκα τὴν Λίλιαν μόνην τῆς σὴ κρεββατοκάμαρά της. Τὰ μᾶτια τῆς ἦσαν δακρυβρεχτά.

—Γιὰτί μοι εἶπατε ὅτι σκοτώσατε τὸν σύζυγό σας; τὴν ρώτησα.

—Παραξηγήσατε, μίστερ Λίντερν. Δὲν ἤθελα νὰ πῶ ὅτι ἐγὼ τὸν σκότωσα, ἀλλὰ ὅτι ἐγὼ ἤμουνα ἡ αἰτία πού σκο-τώθηκε... ὅπως ξέρετε, ἦταν πολὺς καιρὸς τώρα πού εἶχα πάει νὰ τὸν ἀγαπῶ. Ἀπόψε, λοιπόν, τοῦ μίλησα ἀποφα-σιστικῶς. Τοῦπα ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὸν χαρακτή-ρο του κι' ὅτι θὰ τὸν ἐγκατέλειπα. Μοῦ ζήτησε συγγνώμην καὶ μοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θ' ἄλλαζε. Καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ τοῦ δώσω ἄλλη μιὰ εὐκαιρία... Ἐγὼ τότε τοῦ ἀπάντησα ὅτι θὰ σκεφτόμουν ἀν' ἔπρεπε ν' ἀναθεωρήσω τὴν ἀπόφα-σὴ μου, πού θὰ τοῦ γνώριζα στὶς 11. Ὅταν ἔφρευα μοῦ εἶπε ὅτι θὰ μὲ περιμένε ὡς τὶς ἔντεκα. Ἀν δὲν ἐρχόμουν ὡς ἐ-κεῖνη τὴν ὥρα θὰ ἔξερε ὅτι ὅλα εἶχαν τελειώσει μαζί μας.

Τώρα κατάλαβα γιὰτί μὲ ρώτησε τί ὥρα ἦταν.

—Ἀπορῶ δέ, συνέχισε ἡ Λίλιαν, γιὰτί αὐτοκτόνησε καὶ δὲν περιμένε ἀκόμα δέκα πέντε λεπτά.

Ἐξω στὸ χῶλ τὸ ἔκκρεμὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ χτυπᾷ... Τικ—τάκ... τικ—τάκ... τικ—τάκ... ΑΡΘΟΥΡ ΤΣΕΒΕ'Ι'Ζ

Γι' αὐτὸ ἐπέστρεψα ἐνωρίτερα ἀπόψε μὲ τὸ αὐτοκίνητο.

ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΩΤΕΡΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΑΠΕΛΛΟ....

ΥΠΟ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολυκατοικιομυριοδύτης Κέσσελμπαχ, που ζητούσε να βοηθήσει κάποιον Πέτρον δούκα, για να εφαρμόσει το σχέδιό του θά τον έκανε ένδοξο, βρέθηκε σκοτωμένος στο ξενοδοχείο Παλλάς με μια μικρή πληγή κάτω από την καρδιά, και δίπλα στο πτώμα του η κόρτα του Λουπέν. Ο διευθυντής της αστυνομίας Λενορμάν που δεν πίστευε ότι τον φόνον τον έκανε ο Λουπέν, άρχισε τις ανακρίσεις. Βρέθηκε μια ταμπακέρα με τα στοιχεία Λ. Μ. κι' αυτό τρώμαξε τον Κάρολο, τον γραμματικό του Κέσσελμπαχ. Άλλα βρέθηκε κι' αυτός σκοτωμένος, κι' ένας υπηρέτης. Σε μια άκρη ανέκαλυψαν κάτι ανδρικά ρούχα, ένα μαύρο καπέλλο και το στυλέτο με το οποίο είχαν σκοτωθεί τα τρία θύματα. Το ίδιο βράδυ γύρισε και η Δολορές Κέσσελμπαχ, η οποία συντηριζόταν από τη δεινή συμφορά, απεσύρθη σε μια βίλλα, κατά σύσταση του πρίγκιπος Σερνίν—του Λουπέν—ο οποίος διωγμένος μια ψεύτικη επίθεση εναντίον της και την έσωσε διότι. Εκεί έμεινε και η τροφή του Λουπέν ή Φραντσέσκα με την νεαράν Εύδοκία, την προστατευμένην του Λουπέν—ο οποίος έπειδή ο Πέτρος ο Δούξ επέθανε, έφτιαξε τέτοιον τον ποιητή Μπωμπρέ που ήθελε ν' αυτοκτονήσει και τον έβαλε να γνωρισθί με την Εύδοκία. Μια μέρα ο Λενορμάν έμαθε ότι ο Παίριμαρ—ένας ύποπτος που ήταν στο Παλλάς την ημέρα του φόνου—απήγαγε την Εύδοκία, έτρεξε και την έσωσε, και γύρισε στο γραφείο του όπου τον περίμενε η Κέσσελμπαχ και όπου του πήγαν τον Στάινβεγκ, τον γέροντα που είχε αποκαλύψει το μυστικό στον Κέσσελμπαχ. Άλλ' όταν κι' αυτός είδε την ταμπακέρα με τα γράμματα Λ. Μ. έτρομαξε. Τον άρπαξαν όμως κι' αυτόν κι' ο Λενορμάν που υποπτευόταν ότι τον είχε πάρει ο Παίριμαρ με μια καμαριέρα της Δολορές, πήγε να ψάξη στον κήπο της. Άλλ' εκεί τον έπιασαν κι' αυτόν και τον Γκουρέλ και τους έβρισαν στο Σηκουάνα. Σε λίγες ημέρες ο Σερνίν συντηρήθηκε στη βίλλα με τον Άλτενχάιμ που είχε κλέψει την Εύδοκία και τον έδεσε. Τους περικύκλωσαν κι' ο Άλτενχάιμ έδολοφονήθηκε από τον συνένοχό του για να μην τον προδώσει, αλλά πριν πεθάνει αποκάλυψε ότι ο Λενορμάν ήτο ο Λουπέν, ο οποίος έφυλακίσθη. Από τη φυλακή του βοήθησε τον Στάινβεγκ, ο οποίος του απέκαλυψε το μυστικό του Κέσσελμπαχ δηλαδή ότι στον πύργο του Βένδινες ήταν κρυμμένες αποκαλυπτικές επιστολές προς τον Βίσμαρκ. Τότε ο Λουπέν έδημοσίευσε μερικους ύπαινιγμούς και το αποτέλεσμα ήταν ότι ο Κάιζερ τον έπεσκέφθη στη φυλακή και συνεφώνησαν να τον ελευθερώσει έναντι ανταλλαγμάτων προς την Γαλλία. Ένώ τον μετέφεραν στον πύργο, ο άνθρωπος με το μαύρο καπέλλο τον έπιροβόλησε, κι' όταν έφθασαν στον πύργο άρχισε να ψάχνει και ανέκρινε μια τρελή κόρη που είταν εκεί, την Ισιλδα. Άλλα συνάντησε πολλές δυσκολίες. Έκανε έρευνες και ο μυστηριώδης άνθρωπος τοίρωριζε στον καφέ ύπνωτικό. Άλλα την άλλη μέρα συνήλθε κι' έσκέπτετο να λύση το μυστήριο ενώ βρισκόταν στο δωμάτιο όπου υπήρχε ένα μεγάλο ρολόι.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Γύρισε στο κάθισμά του και διέταξε.

—Βαλδεμάρ, φέρε τους δέκατες στις δώδεκα παρά δύο λεπτά. "Α! όχι, όχι ανάποδα απ' ευθείας, όπως γυρίζουν..", "Ε, μάλιστα, θά μάς απασχολήση λίγη ώρα.. αλλά τι να γίνει; Όλοι αι ώραι και αι μιοές αντίχησαν μέχρι της έντεκα και μισή.

—"Ακουσε Βαλδεμάρ είπεν ο Λουπέν.

Και μιλούσε τώρα σοβαρά, χωρίς ειρωνείαν συγκινημένος και αυτός.

—"Ακουε, Βαλδεμάρ.., βλέπεις επάνω στο δίσκο ένα μικρό στρογγυλό σημάδι που δείχνει την όγδοην ώραν, ένα 8;

—Ναι.

—Αυτό το σημάδι είναι κινητόν δεν είναι έτσι;

—Κινητόν.

—Πίσε το με τον δείκτην του αριστερού χεριού.. Κα-

λά. Κάμε το ίδιο με το μεγάλο δάκτυλο στο σημάδι που δείχνει την πρώτην ώρα εις το 1 δηλαδή.. "Ωραία!.. Με το δεξι χέρι τώρα βύθισε το σημάδι που δείχνει την τρίτην ώραν, δηλαδή τον αριθμό 3, ήτοι διαδοχικώς το 8, 1, 3.

Μετά μίαν στιγμήν ο μεγάλος δείκτης μετετοπίσθη, άγγισε τις 12 και αντίχησαν και πάλι 12.

Ο Λουπέν σιωπούσε κάτωχρος. Είς τον δωδέκατον κύτον ήκούσθη τριγμός θμοιος με εκείνον που άφήνει ένα αντικείμενον που σκορπάει.

Το ρολόγι έσταμάτησε απότομα. Τό έκκραε τον ήμεινεν ακίνητον.

Και ξαφνικά το μπρούτζινο κινητό πλαίσιο, που ήταν επάνω στο δίσκο και παρίστανε κεφάλι κριοῦ έπεσεν κι' άφησε να φανή κάτι σαν μικρή φωλιά σκαλισμένη μέσα στην πέτρα.

Μέσα δε στη φωλιά αυτή υπήρχε ένα μικρό κιβώτιο άσημένιο στολισμένο με άναγλυφους.

—"Α! έκαμε ο Αυτοκράτωρ.. είχε δίκαιον.

—Και, άμφιβάλλατε λοιπόν, Μεγαλειότατε; άπήντησεν ο Λουπέν.

—"Επήρε το μικρό κιβώτιο και του το παρουσίασεν.

—"Η "Ημετέρα Μεγαλειότης είπεν, άς ευαρεστηθί ν' άνοιξη μόνη της το κιβώτιο. Οι έπιστολές τις όποιες μου άνέθεσε να βρω βρίσκονται μέσα σ' αυτό.

Ο Αυτοκράτωρ έσήκωσε το σκέπασμα, αλλά έφάνη κατάπληκτος.

Το κιβώτιον ήταν άδειο.

Τό κύτπιμα ήταν έντελώς άπροσδόκητο.

Κατόπιν των έπιτυχεστών ύπολογισμών τους όποιους είχε κάμει ο Λουπέν, κατόπιν της τόσον άπροόπτου άνακαλύψεως του μυστικού του ώρολογίου, ο Αυτοκράτωρ για τον όποιον η τελική έπιτυχία ήτο άναμφισβήτητη, έφάνετο ταραγμένος.

Άπέναντί του ο Λουπέν πελδινός, με τα σαγόνια σφιγμένα, με τα μάτια κόκκινα συνεσπάτο από λύσαν και μίσος άμελικτό.

Σβόγγησε το κάθιστρο μέτωπον του, έπειτα άρπαξε την κασετίνα, την έσπασε την έξέτασε με προσοχή προσπαθώντας να ανακαλύψη δευτεράνθήκη, και τέλος σε μια μεγάλη έκρηξη μανιώδους θυμού την συνέσφιξε με μια ράβδωπη δύναμη μέσα στις παλάμες του και την έκοιμάτισε.

Ο Αυτοκράτωρ του είπε.

—Ποίος το έκαμεν αυτό; Ποίος έπήρε τα έγγραφα.

—Ο ίδιος πάντοτε, Μεγαλειότατε, εκείνος που άκολουθεί τον ίδιο δρόμο με έμέ και βαδίζει προς τον ίδιο σκοπο καπέλλο.

—Πότε;

—Αυτήν την νύκτα. "Α! Μεγαλειότατε γιατί να μην με άφήσετε ελεύθερον μόλις βγίκα από την φυλακή. Έλευθερος θά έφθανά έδω χωρίς να χάσω στιγμήν. Θά έφθανά στην "Ισιλδα. Πριν θ' διαβάσαι το "Ημερολόγιον του Μαλ-ράχ του γηραιού Γάλλου υπηρέτου!

—Φρονείς λοιπόν ότι συνεπεία των άποκαλύψεων του "Ημερολογίου εκείνου!

—"Ε, βεβαίως, Μεγαλειότατε. Έκείνος έλαβε του να τις διαβάση, ενώ έμένα με είχε άποκοιμήσει.

Ταραγμένος ο Αυτοκράτωρ έβημάτιζε νευρικά και τέλος είπε στον Βαλδεμάρ να φύγη για το Παρίσι. Θά έφυγε επίσης κι' αυτός. Άλλ' ο Λουπέν επενέβη.

—Ωστε, φώναζε σταυρώνοντας τα χέρια η "Ημετέρα Μεγαλειότης παραιτείται της πάλης. Θεωρεί την άποτυχίαν ως όριστική και άθραύεστη; Κηρύσσει τον έαυτόν χισα; Θά τελειώσω.

Ο Αυτοκράτωρ έμειδίασε.

—Δέν ύποχωρώ, είπεν, αλλά θά αναλάβη το έργον αυτό ή άστυνομία μου.

Ο Λουπέν έσπασε στα γέλια.

—"Ας με συγχωρήση η Μεγαλειότης σας! "Η άστυνομία της Μεγαλειότητός σας άξίζει όσον όλαι αι άστυνομίαι του κόσμου, δηλαδή δέν άξίζει τίποτε. Άπολύτως τίποτε! "Οχι, Μεγαλειότατε δέν θά γυρίσω έγώ στη φυλακή. Την φυλακή την περιφρονώ γιατί μετά μίαν ώραν από της φυ-

λακίσσώς μου θά δραπετεύσω όπως θά είχα δραπετεύσει. Άν δέν οας άπερίμενα να μου ύποσχεθίτα το Μαρόκον.. "Αλλά κατ' αυτόν τον τρόπον χάνεται πολὺς καιρός. Έχω άναγκη από την έλευθερία μου έναντίον του ανθρώπου αυτού και την κρατώ.

Ο Αυτοκράτωρ σήκωσε τους ώμους.

—Άλλα δέν γνωρίζεις άκόμη ούτε ποίος είναι ο άνθρωπος αυτός.

—Θά τό μάθω μεγαλειότατε. Και μόνος έγώ ήμπορώ να τό μάθω. Έγώ είμαι ο μοναδικός έχθρός του. Έμένα και μόνον έμένα προσβάλλει. Έμένα μόνον ήθελε να κτυπήση προχθές με την σφαίραν του πιστολιού του. Έμένα μόνον του άρκοῦσε να άποκοιμήση άπόψε για να μείνη έλεύθερος να άνεργήση. "Η μονομαχία γίνηκε μεταξύ αυτού και εμοῦ. Ο κόσμος δέν έχει καμμίαν θέσιν εις την μονομαχίαν. Κανείς δέν μπορεί να με βοηθήση και κανείς δέν μπορεί να βοηθήση εκείνον. Είμεθα δύο, μόνον δύο. Μέχρι της στιγμής η τύχη ευόνησεν αυτόν. Άλλ' στο τέλος είναι άναπόφευκτον είναι μοιραϊόν ότι θά τον νικήσω.

—Γιατί;

—Διότι είμαι ο ισχυρότερος.

—Άν θά σκοτώση;

—Δέν θά με σκοτώση Θά του ξεριζώσω τα νύχια θά

τον κάνω άνίσχυρον. Και θά λάβετε τας έπιστολάς. Μεγαλειότατε Είμαι ίσκιαι σας. Δέν ύπάρχει άνθρωπίνη δύναμις Ικανή να με έμποδισή να σας τις δώσω πίσω.

Μιλούσε με πεποίθησιν όρμητικην και με βεβαιότητα.

Ο Αυτοκράτωρ τον άκουγε άμφιταλαντευόμενος κατά τρόπον άνεξήγητο.. Αίσθανόταν κάποιον θαυμασμόν μαζί και κάποιαν πεποίθησιν την όποιαν του ένέπνεε ο άρχισυμμορίτης με τον ύπερχον εκείνον τόννον της αυτοίει ποιθήσεώς του.

—Και τί μάς βεβαίσι ότι οι έπιστολές αυ ές έκλάπησαν άπόψε, ρώτησε.

Η κλοπή είναι χρονολογημένη Μεγαλειότατε.

—Τι λές, άνθρωπέ μου;

—Έξετάσατε το άκίνητον μέρος του πλαισίου, το όποιον έκρυβε την κασετίνα. "Η ήμερομηνία είναι γραμμένη επάνω του με κιμωλλαν: Μεσονύκτιον 24 Αυγούστου.

—Πράγματι.. πράγματι.. έψέλισεν ο Αυτοκράτωρ. Πώς δέν τό είδα αυτό;

Και έπρόσθεσε.

—Μοιάζει και αυτό με τα δυο Ν τα ζωγραφισμένα στον τοίχο.. και τα όποια δέν έξηγοῦνται. Έδω είναι η αίθουσα της "Αθηνάς.

—Έδω είναι η αίθουσα εις την όποιαν έκοιμήθη ο Ναπολέων, Αυτοκράτωρ των Γάλλων, διεκήρυξεν ο Λουπέν.

—Πώς τό ξέρετε;

—Ερωτήσατε τον Βαλδεμάρ Μεγαλειότατε. "Οσον άφορά έμένα διαν έβριξα μια ματιά στο ήμερολόγιον του γέροντός ύπηρέτου, έφωτίσθηκα σαν από άστραπή. Ένόησα ότι ο Φόν Χέδερς "Ιγγελν και έγώ είχαμεν άκολουθήσει έσφαλμένον δρόμον. Το ΑΠΟΟΝ, η άσυμπλήρωτη λέξις την όποιαν έχάραξεν ο Μέγας Δούξ "Ερμαν δέν είναι σύμπτεικ της λέξεως "Απόλλων, αλλά του όνόματος ΝΑΠΟΛΕΟΝ.

—Πραγματικώς έχεις δίκαιον.. είπεν ο Αυτοκράτωρ.. Τα ίδια γράμματα εύρίσκονται και εις τις δυο λέξεις και εις την ίδια θέση. Είναι προφανές ότι ο Μέγας δούξ ήβλησε να γράψη Ναπολέων. Άλλα ο "Αριθμός αυτός 813;

—"Α! αυτός υπήρξε το σημεϊον του προβλήματος που με έδυσκόλεψε περισσότερο. Έσχημάτισα στην άρχη την ιδέαν ότι, έπειδή το άθροισμα 8 συν 1 συν 3 είναι 12 έπρεπε να ψάξω την 12ην αίθουσαν. Άλλα ούτε αυτό με άρκοῦσε. Έπρεπε να υπήρχε και κάτι άλλο, κάτι άλλο το δ-

ποιον ο ταραγμένος άγκέφαλός μου δέν μπορούσε να μαντέψη. "Η θέα του ώρολογίου, του ώρολογίου αυτού του τοποθετημένου άκριβώς στην αίθουσα του Ναπολέοντος, άπετέλεσε για μένα άληθινή άνακάλυψη. Ο αριθμός 12 έσήμαινε προφανώς την δωδεκάτην ώραν. Μεσημβρία! Μεσονύκτιον. Δέν ύπάρχει στιγμή έπισημοτέρα, και την όποιαν πάντοτε διαλέγομε ευκολώτερον για κάθε μυστηριώδους μας ένέργειαν ή σκέψιν, δέν είναι έτσι;.. "Εδοκίμασα τότε δυο φορές τα κτυπήματα των ώρων και παρήτηρησα ότι μερικά σημεϊα αυτών ήσαν κινητά, και ήσαν τα μόνα κινητά τα σημεϊα των ώρων 8, 1 και 3.. "Αλλα και των αριθμών αυτών το άθροισμα 8 συν 1 συν 3 άποτελοῦν επίσως τον αριθμόν 12.. Ο Βαλδεμάρ έσπρωξε τα τρία κινητά σημεϊα. "Η "Ημετέρα Μεγαλειότης γνωρίζει το άποτελεσμα.

Και ο Λουπέν έπρόσθεσε ριθαιμειυτικά.

—"Ιδού, Μεγαλειότατε, η έξηγησις της μυστηριώδους αυτής λέξεως ΑΠΟΟΝ και των τριών αριθμών 8, 1, 3 τας όποιας ο Μέγας δούξ έγραψεν πριν πεθάνη και χάρις εις τας όποιας είχε την έλπίδα ότι ο γυιός του θά εύρισκε μίαν ήμέραν το μυστικόν του Βελδντς και θά γινότανε κάτοχος των πεποιθίμων έπιστολών τας όποιας είχε κρύψει στο μέρος εκείνο.

Ο Αυτοκράτωρ άκουγε με ένδιαφέρον και έκπληξη τον

άνδρα εκείνον με την μεγαλοφυά σχεδόν διορατικότητα, και την άδίσταστη θελήση. Άλλα την στιγμήν που έπρόκειτο κάτι να είπη, φωνά αντίχησαν στον δάδρομον.

Ο Βαλδεμάρ βγήκε και έπιστρέφεν άμέσως.

—"Η τρελή είμαι πάλιν, Μεγαλειότατε και θέλουν να την έμποδίσουν να περάση.

—"Ας έλθη, έφώνησεν ο Λουπέν ζωηρά. Πρέπει να έλθη, Μεγαλειότατε.

Είς ένα νεύμα του Αυτοκράτορος ο Βαλδεμάρ έπήγε προς άναζητήσιν της "Ισιλδας και άπόρησαν δλοι μόλις μπήκε.

Η τόσον ώρη μορφή της ήτο σκεπασμένη τώρα από μαύρα στήματα. Τα συνεσπασμένα χαρκτηριστικά της έδειχναν τρομερή βάσανον.

Έλαχάνιαζε με τα δυο χέρια σφιγμένα επάνω στο στήθος της.

—"Ω! έκαμεν ο Λουπέν έντρομος.

—Τι τρέχει; ρώτησε ο Αυτοκράτωρ.

—Τον γιατρόν σας, Μεγαλειότατε! άς μη χάνωμεν ούτε στιγμήν.

—Επρωχώρησε κοντά της.

—Μίλα, "Ισιλδα.. Είδες τίποτε;

—Έχεις να μάς πής τίποτα;

Η νεαρή κόρη είχε σταματήσει, με τα μάτια τώρα όλυγότερον άπλανή, σαν να είχον φωτισθί από τους πόνους, κι' έπρόφερε μερικους ήχους.. άλλ' όχι λέξεις.

—"Ακουσε είπεν ο Λουπέν, άποκρίσου, να ή όχι.. κάμε μας ένα νεύμα. Τον είδες; Ξέρεις που είναι; Ξέρεις ποιός είναι;.. "Ακουσε, αν δέν άπαντήσης..

Και έκαμε κίνημα άπειλής.

Άλλ' έξαφνα θυμήθηκε την τακτική της προηγούμενης και έγραψε στον τοίχο ένα Α και ένα Μ μεγάλη.

Έκελη άπλωσε τα χέρια προς τα γράμματα και έχαμήλωσε το κεφάλι σαν να τα έπιβεβαίωνε.

—Και έπειτα; είπεν ο Λουπέν. Έπειτα.. Γράψε και σύ..

Η "Ισιλδα έστάθη για μια στιγμή σαν σε παραφροσύνη. Έπειτα ξαφνικά άφησε μια άγρια κραυγή.

—"Η.. γρη.. ά! κατώρθωσε να προφέρη.

Οι παριστάμενοι έκυττάζοντο κατάπληκτοι. Η "εγρηά; Τι έσήμαινεν αυτό; Ο Λουπέν έπλησίασε και πάλιν την δυστυχισμένην κόρην. Άλλ' εκείνη άφησε δευτεράν κραυγήν, πιο φοβερήν από την πρώτην και έπεσε χάμα με σπα-

—Είμαι έντελώς μόνη, με τους υπερέτας μου τους όποιους φοβούμαι..

σμούς και αναφωνήσεις τρομεροῦ πόνου. "Επειτα εἰσιώπη-
σεν ἀπότομα καὶ ἔμεινεν ἐντελὼς ἀκίνητη. "Εκαμεν ἕνα
ἀκόμη συσπασμόν. Τίποτε ἄλλο.
—Νεκρή; εἶπε ὁ Αὐτοκράτωρ.
—Δηλητηριασμένη, Μεγαλειότατε!
—Ω, τὴν δυστυχισμένην. Καὶ ἀπὸ ποῖόν;
—Ἀπὸ ἐκείνου, Μεγαλειότατε. Χωρὶς ἄλλο τὸν γνώ-
ριζε καὶ φοβήθηκε τὰς ἀποκαλύψεις της...

—"Ἄλλ' ἢ γρή; —
—Ἀνεξήγητο! Διόλου παράδοξο στὴν ἀλλοφροσύνη της
νὰ νόμισε γιὰ γρή τὸν ἀπαίσιον ἐκείνον ἄνθρωπον. "Ι-

σως ἀκόμα, ποῖος ξέρει, νὰ πα-
ρουσιάσῃ σ' αὐτὴν σὰν γρή,
γιὰ νὰ τὴν φοβίξῃ περισσότερο
καὶ νὰ τὴν ὑποδουλώνῃ εὐκο-
λότερο.

—Ὁ ἰατρὸς ἔφθασε καὶ ὁ αὐ-
τοκράτωρ τοῦ ἔδειξε τὴν κόρην.
Καὶ ἔπειτα γύρισε πρὸς τὸν
Βαλδεμάρ καὶ εἶπε:

—Ὅλοι σας οἱ ἄνδρες εἰς
τὸ ἔργον. Νὰ ψαχθοῦν τὰ σπύ-
τια. Τηλεγράφησε στοὺς σταθ-
μοὺς τῶν συνόρων.

—Ἐπλησίασε τὸν Λουπέν:

—Πόσος καιρὸς σοῦ χρειά-
ζεται γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃς τὰ
γράμματα;

—Ἐνας μῆνας Μεγαλειό-
τατε.

—Καλὰ, ὁ Βαλδεμάρ θὰ σέ
περιμένῃ ἐδῶ. Θὰ σοῦ χορηγή-
σῃ δι,τι ζητήσης.

—Τὸ μόνον ποὺ θέλω, τὸ
μόνον ποὺ ἔχω ἀνάγκη, Μεγα-
λειότατε, εἶναι ἡ ἐλευθερία.

—Εἶσαι ἐλεύθερος!

—Ὁ Λουπέν τὸν παρηκολούθησε διὰ τοῦ βλέματος ποὺ
ἀπομακρύνετο καὶ ψιθύριζε μέσα στὸ δέντι του.

—Τὴν ἐλευθερίαν πρῶτα! Καὶ ἔπειτα, ὅταν θὰ σοῦ δώ-
σω τὰς ἐπιστολάς, ὦ, Μεγαλειότατε, ἕνα ἐγκάρδιο σφίξι-
μο τῶν χεριῶν μας... Τὸν δοῦκα τὸν ἔχω ἔτοιμον. Τότε
μονάχα θὰ εἴμαστε ἐξωφλημένοι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι Δ'

Α. Μ.

—Ἡ κυρία δέχεται;

—Ἡ Δολορὲς Κέσσελμπαχ ἔφηρε τὴν κάρτα, ποὺ τῆς ἔπα-
ρουσίασεν ὁ ὑπηρετὴς καὶ ἐδιάρσα: "Ανδρέας Μπωνύ.

—Ὅχι, εἶπε δὲν τὸν ξέρω.

—Ὁ κύριος αὐτοῖς ἐπιμένει πολὺ. Λέγει ὅτι τὴν περιμέ-
νετε τὴν ἐπισκεψῖν του.

—"Α! ἴσως... πράγματι. Ὁδῆγσέ τον ἔως ἐδῶ.

—Ὑστερα ἀπὸ τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα συνετάραξαν τὴν
ὑπαρξίν της καὶ τὰ ὁποῖα τὴν εἶχαν πλήξει μετὰ λύσαν ἄ-
νηλεῇ, ἡ Δολορὲς, ἀφοῦ ἔμεινε λίγο καιρὸ εἰς τὸ ξενοδο-
χεῖον «Μπριστόλ», ἐγκατεστάθη εἰς ἕνα εὐπαρουσίαστο
σπίτι τῆς ὁδοῦ Ἀμπέλων, εἰς τὸ βάθος τοῦ προαστείου
Πασσύ.

—Ὁραῖος κῆπος ἀπλώνετο ὀπισθεν τοῦ σπιτιοῦ, παισι-
οῦμενος ἀπὸ ἄλλους ἀπεράντους πυκνοφυτευμένους κή-
πους. Καὶ ὅταν κρίσεις ὀδυνηραὶ δὲν τὴν κρατοῦσαν ὁλό-
κληρες ἡμέρες μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν της μετὰ κατάκλειστα
τὰ παραθυρόφυλλα, ἀπρόσιτη στὰ βλέμματα τοῦ καθενός,
ἐπήγαινε κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἐξαπλωμένη
μελαγχολικῇ, ἀνίσχυρῇ ν' ἀντιδράσῃ κατὰ τῆς κακῆς τύχης

Συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ὑπηρετὴν ἐφάνηκε ἕνας ἄνθρω-
πος ντυμένος ἀπλᾶ μετὰ τὸ ἱδιόρρυθμο γοῦστο ζωγράφου, μετὰ
κολλάρω κτεβεσσιὸ καὶ λαϊμοδέτη φλοτάν ὀπὸ ἄσπρο με-
ταξωτό, μετὰ ραβδώσεις μπλέ.

—Ὁ ὑπηρετὴς ἀπεμακρύνθη.

—Ὁ κύριος Ἀνδρέας Μπωνύ; ρώτησεν ἡ Δολορὲς.

—Μάλιστα, κυρία.

—Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν...

—Μάλιστα, κυρία. Ἐπειδὴ ξέρατε ὅτι ἡμουν ἕνας ἀπὸ
τοὺς φίλους τῆς κυρίας Ἐρνεμόν, τῆς μάμμης τῆς Εὐδοκίας,

ἐγράψατε στὴν κυρία αὐτὴ στὸ Γκάρς, ὅτι θέλετε νὰ μιλή-
σατε μαζί μου. Καὶ ἰδοὺ ἐγώ.

—Ἡ Δολορὲς ἐσηκώθηκε ἐξαιρετικὰ συγκεκινημένη:

—"Α, εἰσθε...

—Μάλιστα!

—Ἀλήθεια; Εἰσθε σεῖς; Δὲν σὰς ἀναγνωρίζω...

—Δὲν ἀναγνωρίζετε τὸν πρίγκηπα Παῦλον Σερνίν;

—Ὅχι! Δὲν μοιάζετε σὲ τίποτα. Οὔτε εἰς τὸ μέτωπον,

οὔτε εἰς τὰ μάτια. Καὶ μάλιστα δὲν μοιάζετε...

—Μὲ τὴν φωτογραφίαν ποὺ ἐδημοσίευσαν οἱ ἐφημερί-

δες, γιὰ τὸν κρατούμενον τοῦ Ὑγειονομίου! Ἐσυνέχισεν ἐ-

κείνος χαμογελώντας. Καὶ ὁ-

μως ἐγὼ εἶμαι.

Ἐπηκολούθησε μακρὰ σιω-
πή, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁ-
ποίας καὶ οἱ δύο ἐστέκοντο
συγκινημένοι καὶ δύσθυμοι. Τέ-
λος ἐκείνος εἶπε:

—Μπορῶ νὰ μάθω τὸν λό-
γον;

—Ἡ Εὐδοκία δὲν σὰς εἶπε:

—Δὲν τὴν εἶδα. Ἀλλ' ἡ μά-
μη της, φαίνεται πὼς κατὰλα-
βε, ὅτι εἶχατε ἀνάγκη τῶν ὑ-

πηρεσιῶν μου. Σὲ τί μπορῶ νὰ
σὰς φανῶ χρήσιμη;

—Ἡ Δολορὲς γιὰ μιὰ στιγμή

ἐδίστασε. Ἐπειτα ἐψιθύρισε:

—Φοβοῦμαι!

—Φοβεῖσθε; ἀνεφώνησεν ὁ

Σερνίν.

—Ναί, ἐψιθύρισε ἐκείνη χα-

μηλόφωνα, τὰ φοβοῦμαι ὅλα
καὶ ὅσα ἔγιναν καὶ ὅσα θὰ γί-
νουν αὐριο, μεθαῦριο, φοβοῦμαι

τὴν ζωὴν. Ὑπέφερα τόσο... Δὲν

ἀντέχω πιά.

—Ὁ Ἀνδρέας Μπωνύ τὴν ἐκύτταζε μετὰ συμπάθειαν. Τὸ ἀό-
ριστον ἀσθημα, ποὺ τὸν εἴλκυε πάντοτε πρὸς τὴν γυναί-
κα αὐτὴν, ἔπαινε τώρα μορφὴν πρὸ ὀριστηκῆν. Τώρα ποὺ
τοῦ ζητοῦσε τὴν προστασίαν του. Ἐνοιωθε ζωηρὰ τὴν ἀ-
νάγκη ν' ἀφοσιωθῇ σ' αὐτὴν ὁλόκληρος. Χωρὶς τὴν ἐλπίδα

ἀνταμοιβῆς.

—Εἶμαι μόνη τώρα, ἐξηκολούθησε, ἐντελὼς μόνη
τοὺς ὑπηρετάς μου, τοὺς ὁποῖους ἔφηρα τυχαίως καὶ με-

τοῦμαι... αἰσθάνομαι δι,τι γύρω μου... κινεῖνται.

—Ἀλλὰ πρὸς ποῖον σκοπὸν;

—Δὲν ἤξεύρω. Ἀλλ' ὁ ἔχθρος τριγυρίζει καὶ... πλησιάζει.

—Τὸν εἶδατε;

—Ναί, στὸ δρόμο. Πρὸ ἡμερῶν δύο ἄνθρωποι πέρασαν

ἐπανελημμένως καὶ ἐσταμάτησαν μπροστὰ στὸ σπύτι.

—Τὰ χαρακτηριστικά τους;

—Τὸν ἕνα εἶδα καλύτερα. Εἶναι ὕψηλός, νευρώδης, ξυ-

ρισμένος καὶ φοροῦσε κοντὸ σακκάκι, μαῦρο, πολὺ κοντό.

—Γκαρσόνι καφενεῖου;

—Ναί, ξενοδόχος. Ἐβαλε ἕναν ὑπηρετὴν μου καὶ τὸν

ἕνα φτωχικὸ σπύτι, τὸ ἰσόγειον τοῦ ὁποῖου τὸ κρατᾷ μέσῳ

ποῖος ἔμπορος κρυσίνων. Τὸ ἄλλο βράδυ παρετήρησα κατὰ

τὸ παραθύρό μου μιὰν σκιδὸν κήπον.

—Ὁ Λουπέν ρώτησε:

—Ἐπιτρέπετε νὰ κοιμούνται δύο ἀπὸ τοὺς ἄνθρώπους

μου εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ δωμάτια τοῦ ἰσογείου; "Ω! μὴν φο-

βηθε. Εἰναι ἄνθρωποι καλοὶ ὁ πατέρας καὶ ὁ γιός. Κα-

ρολέ, ποὺ δὲν φαντάζονται καθόλου ποῖος πραγματικῶς

εἶμαι. Μὲ αὐτοὺς θὰ εἰσθε ἡσυχος. Ὅσον γιὰ μένα...

Ἐδίστασε. Ἐπερίμενε νὰ τὸν παρακαλέσῃ ἐκείνη νὰ

ξανάλθῃ. Ἐπειδὴ δμως σιωποῦσε, ξανσεῖπε:

—Ὅσον γιὰ μένα προτιμότερο εἶναι νὰ μὴ μετὰ ἰδοῦν

ἐδῶ. Ναί, εἶναι προτιμότερο αὐτὸ γιὰ σὰς. Οἱ ἄνθρωποι

μου θὰ με κρατοῦν ἐνήμερο.

—Θὰ ἤθελε, βέβαια, νὰ εἰπῇ περισσότερα, νὰ μείνῃ, νὰ

καθίσῃ κοντὰ της, νὰ τῆς δώσῃ θάρρος. Ἀλλ' ἀντελήφθη,

ὅτι εἶχαν εἰπῇ ὅλα, ὅσα μποροῦσαν νὰ εἰποῦν καὶ δι,τι μιὰ

λέξις περισσότερο ἅμα ἐλέγετο ἀπ' αὐτόν, θὰ ἦτο προ-

σβολή.

Ἐπεκλήθη λοιπὸν καὶ ἀπεσύρθη. Ἐπέρασε τὸν κῆπο γρή-

γορα, βιαζόμενος νὰ βγῇ ἔξω γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ὁ καπνιστὴς

Ἐνας ἰδιότροπος καπνιστὴς μπῆκε σ' ἕνα καπνοπωλεῖο
καὶ ζήτησε ν' ἀγοράσῃ τσιγάρα.

Ὁ καπνοπώλης τοῦ εἶπε: «Ἐχω τσιγάρα χύμα σὲ καλὴ
ποιότητα, ἐξήντα λεπτὰ τὸ ἕνα, ὕστερα, ἔχω κουτάκια μετὰ
τρία τσιγάρα καὶ κοστίζουν μιὰ δραχμὴ τὸ ἕνα κι' ἀκόμη,
ἄλλα κουτιά ἀπὸ πέντε τσιγάρα ποὺ κοστίζουν 1.50 τὸ κα-
θένα». Ὁ καπνιστὴς ἀγόρασε ἑπτὰ τσιγάρα ἀλλὰ ἐροῦν-
τας ὅσο μποροῦσε λιγώτερα χρήματα. Τὶ τσιγάρα ἀγόρασε
καὶ πόσα ξώδεψε;

Τὸ δίλημμα τοῦ κ. Μπαρναμπέ

Ὁ κ. Μπαρναμπέ ἀφῆκε τὸ χωριό του γιὰ νὰ πάῃ στὴ
γειτονικὴ πόλιν, καὶ νὰ πωλήσῃ ἕνα λύκο ποὺ εἶχε πιάσει,
ἕνα ἀρνί, καὶ ἕνα λάχανο. Ἐπρεπε ὅμως γιὰ νὰ φθάσῃ
στὴ πόλιν, νὰ περάσῃ ἀπὸ μιὰ στενὴ γέφυρα ἐπάνω ἀπὸ
ἕνα ποτάμι ἡ ὁποία ἐπέτρεπε μόνον νὰ περάσῃ ὁ κ. Μπαρ-
ναμπέ μ' ἕνα μόνον ἀπὸ τὰ ἐμπορεύματά του κάθε φορά.
Πῶς λοιπὸν κατόρθωσε νὰ περάσῃ χωρὶς ν' ἀφίσῃ τὸ
λύκο μετὰ τὸ ἀρνί, ἢ τὸ ἀρνί μετὰ τὸ λάχανο ἢ τὸ λύκο μετὰ
τὸ λάχανο στὴ μιὰ ἢ στὴν ἄλλη ὁχθῇ, ἐπειδὴ τὸ ἕνα θάτρωγε
τὸ ἄλλο;

Ἐνα παίγνιδι μετὰ ζάρια

Παίρνετε τρία ζάρια. Σὲ δυὰ ἀπ' αὐτὰ καὶ στὴν ἐπιφά-
νεια ποὺ δείχνει τὸν «ἄσσο» κάνετε ἕναν ἄστερσκο μετὰ
μολύβι σας.

Οἱ ἐπιφάνειες αὐτὲς ἀντὶ νὰ ὑπολογίζονται ὡς «ἕνα»
θὰ ὑπολογίζονται ὡς «δέκα», ἐνῶ αἱ ἄλλαι θὰ δείχνουν
κανονικὰ τοὺς ἀριθμούς των. Στὸ παίγνιδι αὐτὸ μποροῦν
νὰ συμμετάσχουν πολλοί. Ὁ καθένας τοὺς παίρῃ ἕνα
φύλλο χαρτί καὶ γράφει κατὰ πλάτος τὰ εἴκοσι τέσσαρα
γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου. Ὑστερα, ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς
συμμετέχοντας στὸ παίγνιδι, ρίχνει μετὰ τὴ σειρά του τὰ
τρία ζάρια καὶ κατόπιν ἀθροίζει τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ θὰ φέ-
ρῃ καὶ γράφει τὸν συνολικὸ ἀριθμὸ κάτω ἀπὸ τὰ γράμ-
ματα τοῦ ἀλφαβήτου ποὺ ἀντιστοιχεῖ ὁ ἀριθμὸς ποὺ ἔφερε
(ἂν π. χ. ἔχη σύνολον 12 θὰ εἶναι τὸ γράμμα Μ). Ὁ κερ-
διστὴς ἐκείνος ποὺ πρῶτος θὰ κατορθώσῃ νὰ φτιάξῃ μιὰ λέ-
ξη τοῦλάχιστον ἀποτελουμένη ἀπὸ τρία γράμματα, συμ-
φῶνα μετὰ τοὺς ἀνωτέρω δρους.

Τὸ νόμισμα καὶ τὰ σπύρτα

Παίρνετε ἕνα κουτὶ σπύρτα καὶ ἀφαιρεῖτε ἀπὸ αὐτὸ τρία
σπύρτα. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὸ καρφώνετε καθέτως στὸ κουτὶ
καὶ σὲ ἀπόσταση σχεδὸν δύο ἢ τριῶν ἑκατοστῶν τοποθε-
τεῖτε ἕνα νόμισμα μικρὸ (ἕνα πεννιταράκι). Ὑστερα τοπο-
θετεῖτε πλαγίως ἕνα ἄλλο σπύρτο κατὰ τρόπον ὥστε τὸ
ἕνα ἄκρον του νὰ ἀκουμπᾷ στὸ κεφάλι τοῦ καθέτως στηρι-
γμένου σπύρτου καὶ τὸ ἄλλο ἐπάνω στὸ νόμισμα.

Ἐρωτᾷτε λοιπὸν τοὺς φίλους σας: «Μπορεῖτε ν' ἀφαι-
ρέσετε τὸ νόμισμα χωρὶς νὰ ρίξετε κάτω τὸ πλάγιον σπύρ-
το; Ὅλοι θὰ σκεφθοῦν καὶ θ' ἀπαντήσουν ἀργότερα πὼς
εἶναι ἀδύνατον».

Σεῖς τότε θ' ἀνάψετε ἕνα ἄλλο σπύρτο ἀπὸ ἕνα ἄλλο
κουτὶ καὶ θὰ βάλετε φωτιά στὸ μέσον τοῦ πλαγιαστοῦ σπύρ-
του. Τὶ θὰ γίνῃ τότε; Ἡ φωτιά θὰ μεταδοθῇ σ' ὁλόκληρον
τὸ σπύρτο καὶ τὸ κεφάλι του ποὺ ἀκουμπᾷ σ' ἐκεῖνο τοῦ
καθέτως στηριγμένου σπύρτου θὰ πάρουν φωτιά καὶ θὰ κολ-
λήσουν ἐνῶ συγχρόνως τὸ πλαγιαστὸ σπύρτο θὰ σηκωθῇ
πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ θὰ σὰς ἐπιτρέψῃ ν' ἀποσύρετε τὸ νόμι-
σμα εὐκολώτατα.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Τὰ ἡχητικὰ ποτήρια

Θέλετε νὰ ἐπιτύχετε μιὰ μουσικὴ ἁρμονία, μεταχειριζό-
μενοι ἕνα ἀπλούστατο μέσον; Παίρνετε δέκα ποτήρια τοῦ
νεροῦ κενά, τὰ ὁποῖα τοποθετεῖτε τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο,
κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ των μιὰ ἀπόστασις
περίπου δύο χιλιοστῶν. Τοποθετοῦμεν ἕνα σιδερένιο ἔλα-
σμα ἐπάνω των, ὥστε νὰ ἐνώνωνται καὶ τὰ δέκα ποτήρια,
Ἐπειτα μετὰ ἕνα σιδεράκι χτυποῦμε τὴν παρεὰ τοῦ πρώτου
ποτηριοῦ.

Αἱ παλμικαὶ δονήσεις τοῦ πρώτου ποτηριοῦ θὰ μεταδο-
θοῦν καὶ στὰ ἄλλα ἐννέα καὶ θὰ ἡχήσουν ὅλα ἁρμονικώτα-
τα. Τὰ κτυπήματα αὐτὰ μποροῦμε νὰ τὰ δώσουμε καὶ σὲ
πολλὰ σημεία τοῦ ποτηριοῦ καὶ τότε οἱ ἡχοὶ θ' ἀλλά-
ξουν, ἀλλὰ τὸ σύνολον τῶν ἡχῶν θ' ἀποτελέσῃ μιὰ μουσι-
κὴ ἁρμονία. Τώρα ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ αὐτὶ τοῦ παίκτη γιὰ
νὰ ἐπιτύχῃ διάφορες μουσικὲς ἁρμονίες.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

ΜΑΓΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ.— 1) Ὁ βαρκάρης ποὺ ζητοῦν οἱ
δύο περιηγητὰ γιὰ νὰ τοὺς περάσῃ στὴν ἀπέναντι ὁχθῇ
τοῦ ποταμοῦ βρίσκεται στὴν ἄνω δεξιὰ γωνία τῆς εἰκόνης
καὶ πλαγίως.

2) Ὁ λαγὸς ποὺ δὲν πῆγε νὰ συναγωνισθῇ στὴν ταχύτη-
τά τὴν χελώνην εἶναι κρυμμένος στὸ δεξιὸ πλάγιον τῆς εἰκό-
νος κι' ἀνάποδα σὰν νὰ εἶναι κρεμασμένος ἀπὸ τὸ δένδρον.
ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ.— Τὸ σκίτσο ποὺ σχηματί-
ζουν οἱ ἀριθμοὶ τῆς εἰκόνης ἀνήκει εἰς τὸν Ἑλληνα πολι-
τικὸν κ. Ἰωάννην Μεταξᾶν.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

Ἐνώνοντας τοὺς ἀριθμοὺς 1—52 (ἀπὸ τελεῖα σὲ τελεῖα) θὰ φτιά-
ξετε τὸ πορτραῖτο ἑνὸς ἀρχηγοῦ κόμματος.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟΝ... ΙΣΤΙΟΝ

ΠΩΣ ΖΕΣΤΑΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΔΙΑ-
ΦΟΡΟΙ ΛΑΟΙ

Ο τρόπος της θερμάνσεως δεν είναι ο ίδιος παντού, αλλά πο κίλλει αναλόγως των διαφορών λαών και κλιμάτων.

Έτσι το σημερινό τζάκι ήταν δολωσδιόλου άγνωστο στους αρχαίους Έλληνες και Ρωμαίους, οι τελευταίοι έχρησιμοποιούσαν για να ζεσταίνονται ένα είδος μαγκαλιού μέσα στο οποίο έκαιγαν αρώματα κι' ευώδη ξύλα.

Οι άραβες ανάβουν φωτιά κοντά στη σκηνή τους ενώ οι Κινέζοι όταν κρυώνουν, καταφεύγουν στα λεγόμενα «πύρινα πηγάδια» πηγάδια δηλαδή μέσα στα οποία καίει φωτιά.

Οι Λάκωνες για να ζεσταθούν το σθετούν μέσα στις καλύβες τους τέσσερες πέτρες, επάνω στις οποίες καίνε ξηρά κλαδιά.

Οι αρχαίοι Γαλάται άναβαν συνήθως τη φωτιά άπάνω στο χώμα, μέσα σε μικρές κοιλάττες των σπιτιών των, και άφηναν στη στέγη ένα άνοιγμα για να βγαίνει ο καπνός.

Η έφευρεσις του τζακιού όφείλεται στους Γάλλους και χρονολογείται από του 16ου αιώνος.

Στην αρχή τα κατασκεύαζαν πολύ μεγάλα, για να μπορούν να ζεσταίνουν όλα τα διαμερίσματα του σπιτιού. Σιγά σιγά όμως τα τζάκια άρχισαν να τελειοποιούνται και διαδόθηκαν τόσο πολύ ώστε άργότερα δεν ήταν δυνα τόν να νοηθή σπíti χωρίς τζάκι.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΤΑΦΟΥ

Στο νεκροταφείο της Ρώμης υπάρχει ένας τάφος άνδρoγύνου με την έξης έπιγραφή:

«Λαβάρη, στάσου και θαύμασε Έδω βρίσκεται ένα άνδρoγύνο που δεν.. μαλάνει ποτέ!..»

ΛΙΜΝΕΣ ΠΟΥ ΠΕΤΟΥΝ

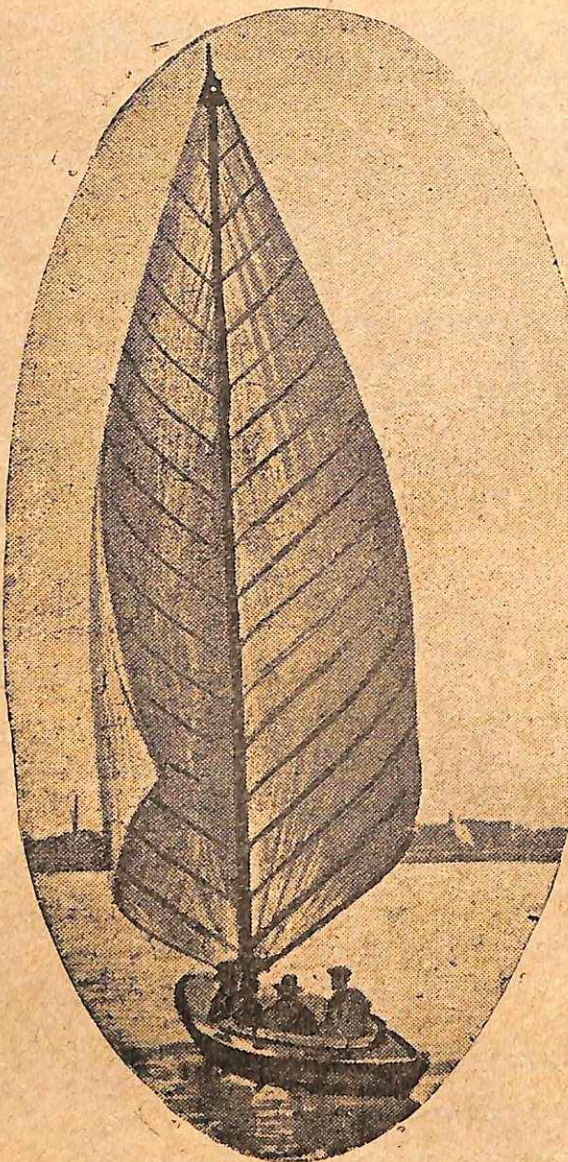
Υπάρχουν πολλά πράγματα στον κόσμο που πετάνε, μα ποιος θα το πίστευε ότι θα πετούσαν δόλοκληρες λίμνες; ! Τελευταίως έφύσησε, σε μία περιφέρεια της Πολωνίας, τόσο δυνατός άνεμος ώστε δένδρα και σπίτια ξεροίχθηκαν.

Ο «ρεκόρ» όμως αυτού του φαινoυ, ταςμυγορικού άνεμοστροβίλου, ήταν το έναέριο ταξίδι που έκαναν δυο μεγάλες τεχνητές.. λίμνες! Ο άνεμος

τις ξεκόλλησε από τη θέση τους κι' άφου εις περιέφερε άρκετά μέτρα επάνω από τη γη, τις πέταξε σε 60 μέτρων απόσταση!

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΤΕΡΑΣ

Μία χωρική της Ρωσίας, στο Νοβγόροντ έφερε τελευταίως εις φώς ένα παράξενο τέρας. Το μωρό αυτό, ένα κοριτσάκι έχει μόν δυο πόδια, δυο χέρια και όλα γενικώς τα μέλη του σώματος

Το ιστίον αυτό, του οποίου ή έμφάνισις θυμίζει ένα φύλλο καρυδιάς, κατασκευάσθη από έναν σουηδό μηχανικόν ναυπηγό ο οποίος άπέδειξε κατά την έκφρησιν του ότι το ιστίον αυτό όχι μόνον είναι πρακτικώτατο για την ιστιοπλοΐαν αλλά και δίδει μεγαλύτεραν ταχύτητα στο σκάφος.

Καθώς γράφουν από την Μόσχαν, 8000 θέατρα και κινηματογράφοι πρόκειται να χτισθούν κατά το τρέον έτος στη Ρωσία. Κι' έτσι ο αριθμός των θεάτρων θ' ανέλθη σε 44,800. Έκτός τούτου 11.000 από τα ήδη υπάρχοντα θέατρα ανακαινίζονται τελείως. Οι Ρώσοι άγαπούν έξαιρετικώς το θέατρον ή σιμερινή δέ κυβέρνησις έπωφελείται της άγάπης αυτής του λαού προς το θέατρον και δίδει κατάλληλα έργα μορφωτικά και προπαγάνδας.

άρτια, με τη διαφορά όμως πως δεν υπερβαίνει εις ύψος τις δυο σπιθαμές!

Οι γιατροί που εξέτασαν το νεογέννητο, άνεκοίνωσαν, ότι αν ζήση, θα γίνει ο μικρότερος... νάνος του κόσμου!

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΑ ΚΑΝΟΝΙΑ

Τα κανόνια δεν κατασκευάζονται μόνον από χάλυβα και πεπιεσμένο χαρτί, όπως έγινε στον Ευρωπαϊκό πόλεμο. Οι Σουηδοί, σε παλαιότερη εποχή, έχρησιμοποιούσαν κανόνια κατασκευάσμενα από... πετσί.

Στις Ίνδιες άνεκαλύφθη πρό έτων ένα κανόνι φτιαγμένο από καθαρό χρυσάφι. Οι Μεξικανοί είχαν άποπειραθή μία φορά να κατασκευάσουν κανόνια από... πορσελάνη! Τέλος σε κάποια έθνικη γιορτή, στη Ρωσία, στα 1740 έφτιαξαν κανόνια από... χιόνι, τα όποια, έννοείται δεν έχρησιμοποιήσαν..

ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Στα μέρη της Ανατολής όταν ένας άνθρωπος δαγκωθεί από λυσσασμένο σκυλί, πρέπει, κατά την τσαρρακοστή νόχα μετά το δάγκωμα να μείνι άγρυπνος. Αν δεν ακολουθήσθι αυτή τη θεραπεία, πρέπει να λουσθι με νερό παρμένο από σαράντα κήματα, ή να πάρη και να φάη ψωμί και σκόρδο από σαράντα μονάγες γυναίκες.

Αν το σκυλί δαγκάσθι έναν άνθρωπο κι' ένα ζώο μαζί, τότε ο άνθρωπος να περάσθι κάτω από το ζώο και να βάλη ύστερα αυτό να κάνει το ίδιο σαράντα φορές.

Ο ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ ΚΙ' Ο ΡΑΠΤΗΣ ΤΟΥ

Ένας δημοσιογράφος ρώτησε πρό ήμερών τον διάσημον άγγλον χιουμοριστήν Μπερνάρ Σω, για ποιο από τα έργα του του εστάλησαν τα περισσότερα γράμματα από τους άναγνώστας του.

«Ήταν ένα άρθρον μου άπην. της ο Σω, στο όποιο έγραφα, ότι ποτέ κανείς δεν πρέπει να πληρώνη τον ράφτην του περισσότερον μίαν λίραν. Οι άναγνώσται από έγραψαν τότε όχι για να μου ρούν άλλα για να μου ζητήσουν την διευθύνσιν του ράφτη μου.

8000 ΘΕΑΤΡΑ ΣΤΑ ΣΟΒΙΕΤ

Καθώς γράφουν από την Μόσχαν, 8000 θέατρα και κινηματογράφοι πρόκειται να χτισθούν κατά το τρέον έτος στη Ρωσία. Κι' έτσι ο αριθμός των θεάτρων θ' ανέλθη σε 44,800. Έκτός τούτου 11.000 από τα ήδη υπάρχοντα θέατρα ανακαινίζονται τελείως. Οι Ρώσοι άγαπούν έξαιρετικώς το θέατρον ή σιμερινή δέ κυβέρνησις έπωφελείται της άγάπης αυτής του λαού προς το θέατρον και δίδει κατάλληλα έργα μορφωτικά και προπαγάνδας.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Η ΚΟΙΜΩΜΕΝΗ ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ

Πρό τεσσάρων έτων και συγκεκριμένως τον Φεβρουάριον του 1932, μία νέα δακτυλογράφος όνόματι Πατρίτσια Γκάιρ, κάτοικος ένός προαστείου του Σικάγου, περιήλθε εις ληθαργικήν κατάστασιν.

Η κατάστασις της, κατά το τετραετές τούτο διάστημα, ένμεινέτο μεταξύ μακρών περιόδων πλήρους άναισθησίας και διαλειπουσών στιγμών αντίληψως.

Κατά τας στιγμάς ταύτας, παρηκολούθει τους έν τω δωμάτιω κυκλοφορούντας διά των βλεμμάτων και κάποτε ύψωνε το χέρι εις άπαντησιν εις τας έρωτήσεις που την υπέβαλλαν.

Ούτε μίαν όμως λέξιν έξεφώνησεν, ούδε άπαξ έμε διάσεν, ούδε όπωσδήποτε έπτυξε το πρόσωπόν της.

Τώρα μπήκε στο πέμπτο έτος του ύπνου της.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΕΡΟ-ΠΛΑΝΑ

Ποιοι φοβούνται περισσότερο τα ταξίδια δι' αεροπλάνου;

Μία μεγάλη Αμερικανική Αεροπορική Έταιρεία, κατόπιν πολυετούς μελέτης των έπιβατών της διεπίστωσεν, ότι αι γυναίκες είναι, κατά κανόνα, καλλίτερες ταξιδιώτιδες του άέρος, από τους άνδρας.

Πράγματι, είναι όλιγότερον νευρικά, κάμνουν όλιγότερας περιττάς έρωτήσεις και συμμορφούνται εύπειθέστερον προς τους διαφόρους κανονισμούς, από τους όποιους έξαρτάται κατά πολύ ή άσφαλής πτήσις.

Δύο σερεβιτόρισαι των άεροπλάνων της Έταιρείας, που έχουν πετάξει από 500.000 μίλια έκάστη, έξηγησαν ως έξης διατι προτιμούν τας γυναίκας ως ταξιδιώτιδας:

Αι γυναίκες που πετούν διά πρώτην φοράν, άποκοιμούνται εύκολότερα από τους άνδρας και δέχονται την κακοκαιρίαν ήσυχώτερα.

Αι γυναίκες είναι προσεκτικώτεροι πάντοτε που ρίχνουν την στάκην των τσιγάρων των, ενώ οι άνδρες, κατά κανόνα, έχουν μεγαλειτέρας απαιτήσεις από την ύπηρεσίαν.

Οι άνδρες επίσης έρωτούν περισσότερα πράγματα, άνησυχούν πολύ γρηγορώτερα από τας γυναίκας, κάμνουν πάντοτε περισσότερα σχόλια διά το μενού που σερεβίρεται και... φοβούνται πιο πολύ.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Εις το Ντένβερ της Αμερικανικής πολιτείας Κολοράδο, δυο πλούσιοι έπιχειρηματίαι, οι κ κ Θεόωρος Μπένετ και Όρ Νίκολσον, έχοντες διαφοράς μεταξύ των, άπεφάσισαν να μονομαχήσουν, κατά τρόπον άληθινά Αμερικανικόν.

Οι δυο αντίπαλοι, έπιβαίνοντες αυτοκινήτων θα έπιπτον με δλην την όρμην των όχημάτων των έναντίον αλλήλων και.. όποιον πάσθι ο Χάρος.

Η πρωτότυπος αυτή μονομαχία έγινε πραγματικώς. Ένας άστυνάλξ της τροχαίας έσπευσε να συλλάβη τους δύο συγκρουσθέντας αυτοκινητιστάς, οι όποιοι παραδόξως την είχαν γλυτώσει με έλαφρά μόνον τραύματα.

Οι συλληφθέντες κατεδικάσθησαν εις βαρύ χρηματικόν πρόστιμον, άπέφυγαν όμως να δώσουν οίανδήποτε έξηγησιν περί της αιτίας της έριδός των και έξωρίσθησεν χωρίς να συμπιλωθθιν.

ΠΟΙΟΣ ΕΦΕΥΡΕ ΤΙΣ ΟΜΠΡΕΛΛΕΣ;

Έως τώρα έθεωρείτο γενικώς έφευρέτης των όμπρελλών ο Γκαρνερό, ο όποιος ένεφανίσθη στα 1802 στους δρόμους των Παρισίων με την πρώτην όμπρελλαν και.. έγιουγαίθη άγρίως. Ένα όμως σύγγραμμα μηχανικής που έξεδόθη στα 1617 στη Βενετία υπό του Φ Βεράνσιο, άνατρέπει την υπόθεσιν αυτήν. Ίδου τι γράφει σχετικώς το βιβλίον αυτό:

«Με ένα τετράγωνον πανί τεταμένον με τέσσερα ίσα ξύλα, μπορεί κανείς εύκολα να έχη ένα όργανον το όποιο να τον προφυλάσθι από τις καυτερές ακτίνες του ήλιου».

827 ΠΟΛΕΜΟΙ ΕΝΤΟΣ ΜΙΑΣ ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΔΟΣ

Οι άμερικανοί καθηγηται Πήτροιτ και Σορόκι υπελόγισαν, ή μάλλον κατέληξαν ύστερα από σειράν έρευνών να εύρουν τον αριθμόν των διαφόρων πολέμων που έκαμαν τα διάφορα Κράτη της Ευρώπης κατά την τελευταίαν χιλιετηρίδα.

Ίδου τα άποτελέσματα των έρευνών των:

Γαλλία 185 πολέμους, Άγγλία 166, Ρωσία 151, Αυστρία 131, Ισπανία 75, Ιταλία 32, Γερμανία 24, Ολλανδία 23.

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Η Έθνικη βιβλιοθήκη των Παρισίων είναι μία από τις πλουσιώτερες του κόσμου.

Περιέχει 4.200.000 τόμους οι όποιοι πιδέμενοι ο ένας κοντά στον άλλον έχουν μήκος 98 χιλιομέτρων. Ένα αυτοκίνητο με ταχύτητα 60 χιλιομέτρων καθ' ώραν θα έχρειάζετο 1 1/2 ώραν για να διανύσθι το μήκον αυτό. Ένας ποδηλάτης, τρέχων με 15 χιλίομετρα την ώρα θα έχρειάζετο 6 δόλοκληρες ώρες.

Δι' ένα φιλανθρωπιστήν ο όποιος διαβάσει καθημερινώς από έναν τόμον θα έχρειάζετο περίπου 12.000 χρόνια για να μελετήσθι όλα τα συγγράμματα της Βιβλιοθήκης!

ΥΦΑΣΜΑ ΑΠΟ ΓΥΑΛΙ

Μία σπουδαιοτάτη ανακάλυψη πρόκειται προσεχώς να έφασθι εις εύρειαν κλίμακα, μία βιομηχανική Έταιρεία των Ηνωμένων Πολιτειών. Η ανακάλυψη αυτή είναι το άπο γυαλί ύφανση. Πράγματι με μία ειδική μέθοδο το γυαλί παρατίθεται εις λεπτάς ίνας, οι όποιες είναι έλαφρότατες πολύ έλαστικές και άθραυστες. Η γυαλίνη αυτή κλωστή μπορεί να ύφανθι και να δάσθι ένα ύφασμα μαλακό και άντοχής όσον κι' ένα άρίστης ποιότητος μάλλινον.

ΑΛΩΠΕΚΟΜΑΧΙΕΣ

Στην χειρόνησο Κόλα, της Βορείου Ρωσίας διεξάγεται από τινος άληθής έξοτικη μάχη μεταξύ κυανών και έρυθρών άλεπουδών. Κόκκινες άλεπούδες κατοικούν στο άνατολικόν τμήμα της χειρόνησου, όπου το γλυκύτερον σχετικώς κλίμα προσελκύει πλῆθος ύδροβίων πτηνών, εκ των όποίων τρέφονται. Αι κυαναι τουναντίον όρνοφίλοι των, έλλείπει τροφή, έπεχείρησαν μίαν ληστρικήν έπιδρομήν στην περιοχή των έρυθρών. Άποτέλεσμα ύπληρξεν όμηρικη κυριολεκτικώς μάχη της όποιος φυσικά έπωφελήθησαν οι κυνηγοί γουναριών των μερών έκείνων.

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΥΜΕΝΩΝ

ΑΠΟ ΤΙΣ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ
ΑΡ. ΒΑΛΛΩΡΙΤΗ

—Έτσι! Και ποιος σου δωσε λοιπόν τὸ δικαίωμα νὰ κατηγορήσης ἐμένα, ποιος εἶσαι σὺ πούρχεις νὰ μοῦ τάραιξες τὸν κοιμισμένο πόνο τῆς βασανισμένης καρδιάς μου;

—Τὸ παιδί του! Ἡ Μάρω συγκλονίστηκε σύγκορμη, καὶ γιὰ μιὰ στιγμή νόμισε ὅτι ὅλα ἐσκοτείνιαζαν γύρω της.

—Τό... παιδί του! ἐψέλ-
λισε.

—Τὸ παιδί τοῦ Ζαχαριᾶ καὶ ἐκείνης ποὺ τὸν ἐπρόδω-
σε. Ναι, εἶμαι τὸ παιδί σου, κακὴ μάνα, κι' ἐρχομαι ἀπὸ μέρος τοῦ πατέρα μου νὰ σοὺ γυρέψω λόγο γιὰ δτι ἔ-
κανες, καὶ νὰ σοὺ δώσω τὴν τιμωρία ποὺ αὐτὸς μοῦ προ-
στάζει.

—Τὸ παιδί μου... Τὸ... παι-
δί μου...

Ἡ Μάρω δὲν ἔβλεπε τί-
ποτα, δὲν ἐπαναλάβαινε σχε-
δὸν τίποτα.

Ἦταν ἀρὰ γε ζυπνητὴ ἢ
μῆπως ὄνειρευόταν;

Ναι, εἶχε ἓνα παιδί καὶ τὸ
ἔχασε, ἓνα παιδάκι ποὺ τὸ
νόμιζε πεθαμένο.

Κι' ἦταν τάχα αὐτὸς ὁ λε-
βέντης ποὺ στεκόταν μπρο-
στά της, τὸ ὄρατό ἐκείνο παλ-
ηκάρι, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου
ἀντιλαλοῦσαν οἱ χαράδρες
καὶ τὰ βουνά;

Ἡ εὐτυχία ποὺ πλημύρι-
σε ξαφνικὰ τὴν ψυχὴ της, τὴν
ἔκανε νὰ λησμονήσῃ ὅλα
δσα εἶχαν εἰπωθῇ ἕως ἐκείνῃ τὴν στιγμή, τίς σκέψεις, τίς
ἀνησυχίες, τοὺς φόβους της.

Δὲν ἔβλεπε παρὰ δτι εἶχε μπροστὰ της τὸ χαμένο παι-
δί της, καὶ τὸ καμάρωνε καὶ τὸ ἐθαύμαζε, ἐνοιθε τὴν ἀ-
κατανίκητὴ ἐπιθυμία νὰ τὸ ἀρπάξῃ, νὰ τὸ σφιξῇ στὴν ἀγκα-
λιά της καὶ νὰ τὸ γεμίσῃ φιλία.

Καὶ ὑπὸ τὸ κράτος αὐτοῦ τοῦ ἀκατανίκητου πόθου της ἐ-
κινήθη νὰ τὸν πλησιάσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος ὠπισθοχώρησε.

—Παῖδί μου! Γιάννο μου! τοῦ φώναξε. Ἀγαπημένο
μου παιδί, ζῆς λοιπὸν καὶ σὲ νόμιζα πεθαμένο;

Δάκρυα, θερμὰ δάκρυα χαρᾶς ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια
της, καὶ τὰ χέρια της ἔτρεμαν.

Ὁ Γιάννος Μειντάνης συνεκινήθη.

Ἐνα αἶσθημα ἀγνωστο ἔσφιξε τὴν ψυχὴ του, καὶ γιὰ
μιὰ στιγμή τὰ ἔλησμονησε ὅλα. Λίγο ἀκόμα καὶ θάπεφτε
στὴ μητρικὴ ἀγκαλιά.

Ἀλλ' ἡ μορφή τοῦ Πάντου παρουσιάσθη ξαφνικὰ μπρο-
στά του γιὰ νὰ τοῦ θυμίσῃ τὴν πατρικὴ ἀγανάκτηση, τὴν
κατάρρα καὶ τὴν προσταγὴ ποὺ τοῦεἰχε στήλῃ μέσα ἀπὸ τὸν
τάφο του.

Δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ συγκινηθῇ, πολὺ περισσότε-
ρο νὰ συγχωρῇ. Ἡ μητέρα του εἶχε δικασθῇ κι' εἶχε κα-
ταδικασθῇ ἀπὸ τὸν πατέρα του, κι' αὐτὸς εἶχε ὀρισθῇ ὡς
ἐκτελεστὴς τῆς ποινῆς της.

Συγκρατήθηκε λοιπὸν καὶ μὲ μιὰ χειρονομία τῆς υπέ-
δειξε νὰ μὴν τὸν πλησιάσῃ περισσότερον.

—Παῖδί σου ναί! Παῖδι μιανῆς μάνας ποὺ πρόδωσε τὸν

Τοῦρκοι τὴν ἀρπάξαν τὴν Δάφνη κι' ἔφυγαν. Τὸ ἄλλο πρωί, ἐνῶ
ἐπῆγαινε νὰ ἰδῇ ὁ καπετάν Μειντάνης, δὲν ἐσταμάτησε κάποιος
Νικόλας Πάντος καὶ τοῦεἰπε ὅτι ἦταν φυλακισμένος μὲ τὸν Ζα-
χαριᾶ πούτην ὁ πραγματικὸς του πατέρας καὶ τοῦεἰχε ἐμπιστευ-
θῇ ἓνα γράμμα, ὅπου τοῦδινε τὴν κατάρρα του, ἂν δὲν ἐσκότωνε
τὴν μάνα του ποὺ τὸν εἶχε προδώσει. Ὁ νέος ἐτρόμαξε καὶ γύ-
ρως περισσότερες πληροφορίες, καὶ συμφώνησε μὲ τὸν μυστη-
ριώδη ἀπεσταλμένο νὰ συναντηθοῦν στὴν Ἀθήνα στὸ χάνι τοῦ
Δεληβορᾶ. Ὅταν ὁ Πάντος τὸν εἶδε νὰ μπαίνει στὸ σπίτι τῆς
Δάφνης, ἐφροκίσε γιὰτὶ σκέφθηκε ὅτι μπορεῖ ὁ Μειντάνης νὰ
τὴν ἀγαποῦσε καὶ αὐτὸ φαίνεται πῶς ἦταν τρομερό. Δὲν εἶπε ὅ-
μως τίποτε κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ καταλάβῃ ὅτι κάποιος τοὺς παρα-
φύλαγε καὶ τοὺς ἄκουσε πούεἰπαν νὰ συναντηθοῦν στὴν Ἀθήνα.

Ὅταν ὁ Μειντάνης ἔμαθε τὴν ἀρπαγὴ τῆς Δάφνης, κι' ὅτι τὴν ἐ-
πῆραν ἄνθρωποι τοῦ τοποτηρητῆ τῆς Ἐλευσίνας Γιουσούφ Μπαρ-
ρῆ, ἔξω φρενῶν ἐκαβαλίστηκε τὸ ἄλογό του καὶ πῆγε σ' αὐτὸν
ποὺ νόμιζε πατέρα του. Ἐκεῖνος ὁμολόγησε τὴν ἀλήθεια. Κι' ὁ
Μειντάνης, ἀποφασισμένος νὰ σκοτώσῃ τὴν μητέρα του γιὰ νὰ
σωθῇ ἀπὸ τὴν πατρικὴ κατάρρα, φεύγει καὶ πηγαίνει στὴν Ἐλευ-
σίνα, κι' ἐκεῖ ἐσκότωσε τὸν τοποτηρητὴ καὶ πηγαίνοντας στὴν Ἀ-
θήνα εἶδε τρεῖς Τοῦρκους ληστές νὰ πιάνουν τὴν Ἀἰσὲ χανοῦμ,
μιά ὁμορφὴ κόρη τὸ νόθο παιδί τοῦ Μπαρρῆ ποῦεἰχε ὀρκισθῇ νὰ
ἐκδικηθῇ γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της—κι' ἐπενέβη νὰ τὴν
σώσῃ. Τὴν συνόδευσε ἕως τὸ σπίτι της, καὶ μὲ δυὸ ἡμέρες συνεν-
νόηθη μὲ κάποιον ἄνθρωπό του καὶ μετεμψεσμένος σὲ γέρο Ἄνα
τολίτη ἔμπορο ἐπῆγε μὲ ἓνα κλεφτοπούλο σὸν σεράϊ τοῦ Χασεκῆ
ὅπου ἀνεκαλύφθη ἀλλ' ἐσώθη ἀπὸ τὴν Λαμὰ χανοῦμ ἢ ὁποία τὸν
ἐντυσε γυναικεῖα καὶ τὸν ἐφυγάδευσε μὲ συνοδεία τὴν σκλάβα της,
ἢ ὁποία ὅταν ἐγγύρισε ἀντελήφθητὴ ἐξαιρετικὴ ζήνηση, σὰ διαμερί-
σματῆς κυρίας της. Ὁ Χασεκῆς ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε ἐπισκεφθῇ
τὴν Λαμὰ, εἶχε ἰδῇ τὸν μικρὸν ποὺ τὸν νόμισε χορίτσι, κι' εἶπε
νὰ πᾶν στὸ γυμνασιὸν τοῦ κι' ἐπειδὴ ἀργοῦσε ἔστειλε ἓναν εὐνοῦχο
νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἐκεῖ. Ἀλλὰ σὲ λίγο ἐφθασε ὁ ἀρχηγὸς τῶν κα-
τασκόπων Ὁσμάν κι' ἀφ' οὗ εἶπε στὸν Χασεκῆ ὅτι τοῦφερνε εὐ-
χάριστα νέα γιὰ τὸν Μειντάνη τὸν πῆγε νὰ κουβεντιάσῃν ἄλλοι.
Κι' ὁ Μίνο, τρομαγμένος σπεφάσισε νὰ δραπέτευσῃ. Ὁ Μειντάνης
γύρισε σπῆτι τοῦ, ἔμαθε ἀπὸ ἓναν ἄνθρωπό του ποὺ ἔμενε ἢ
μητέρα του, πῆγε σὸ σπίτι της καὶ ζήτησε νὰ τὴν ἰδῇ. Καὶ τῆς
εἶπε ὅτι ἔρχοταν ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν πεθαμένο ἄνδρα της γιὰ
νὰ τὴν τιμωρήσῃ γιὰ τὴν προδοσίαν ποὺ τοῦκανε.

Ἡ Μάρω, μὲ τρεμουλιαστὸ χέρι ἐπῆρε τὸ γράμμα καὶ
τὸ διέβασε.

—Ἄ, τὴ δυστυχί-μὲν ἐγὼ! ἐψιθύρισε. Ὡστε ἐπίστεψε
δτι...

Ἐπίστεψε τὴν ἀλήθειαν. Ἡ συνείδησή του σ' ἐδίκασε,
καὶ ἡ ψυχὴ του σὲ καταδίκασε. Μέσα ἀπὸ τὸν τάφο δπου
ἐσὺ τὸν ἔφριξες, μοῦστειλε τὴν κατάρρα του ποὺ θὰ μὲ βα-
σανίσῃ σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ, ἂν δὲν κάνω αὐτὸ ποῦμοῦ λέει.

Τὰ κάτασπρα χεῖλη τῆς Μάρως ἐκινήθηκαν γιὰ νὰ εἰ-
ποῦν κάτι, ἀλλὰ δὲν βγήκε καμμιὰ φωνή.

Ἐνας δυνατὸς τρόμος τὴν εἶχε πιάσει, καὶ κρούδα θα-
νάτου παρέλυε τὸ κορμὶ τῆς δλόκληρο.

Πραγματικῶς ὁ ἄνδρας της εἶχε πιστέψῃ δτι τὸν ἐπρό-
δωσε. Τὴν στιγμήν ποὺ ἐπέβαινε, τὴν ἀναθεμάτιζε, καὶ
τὴν σκοτώσῃ.

Ἐγραψε ὁ πατέρας στὸ παιδί νὰ σκοτώσῃ τὴν μάνα
του! Ποιὰ μεγαλειότερη τιμωρία θὰ μπορούσε νὰ ἐπινοήσῃ
γιὰ νὰ θελήσῃ νὰ κάνῃ μητροκτόνο τὸ γιό του;

Εἶναι ἀλήθεια πῶς, γιὰ λόγους ἀνεξάρτητους τῆς θελή-
σεώς της, δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ἰδῇ τὸν ἄνδρα της οὔτε
δταν τὸν ἐφυλάκισαν, οὔτε δταν τὸν ἐκρέμασαν. Ἀλλ' ἦ-
ταν ἀρκετὸ αὐτὸ νὰ τὸν κάνῃ νὰ πιστέψῃ στὴν ἐνοχὴ της,
γιὰ μιὰ τόσο ἀποτρόπαιη πράξη;

Ἀσφαλῶς, ἄνθρωποι κακοί, θὰ τὴν εἶχαν διαβάσει. Ποιοὶ
ὅμως καὶ γιὰτί;

ἄνδρα της καὶ ποὺ ἐκείνο,ς
μέσα ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ σὲ
κατεδίκασε σὲ θάνατο.

—Σὲ θάνατο! ἐψιθύρισε ἡ
Μάρω σὰν νὰ μὴν ἐκαταλά-
βαινε τί τῆς ἔλεγε.

—Ναί! Πέθανε μὲ τὸ πα-
ρ' ὁποῖο στὰ χεῖλη. Καὶ πε-
θαίνοντας μοῦ παρήγγειλε
νὰχῶ τὴν κατάρρα του, ἂν δὲν
ἔλθω νὰ σὲ βρῶ καὶ νὰ σὲ
σκοτώσω.

—Ἐσὺ; Τὸ παιδί μου;
—Ἐγὼ ὁ ἴδιος ναί!

Γιὰ μιὸ στιγμή ἡ Μάρω
στάθηκε καὶ τὸν ἐκύτταξε
σὰν ἀπολιθωμένη.

Τι ἦταν ἐκεῖνα ποὺ ἄκου-
γε; Νὰ τὴν σκοτώσῃ; Ἦταν
γιὸς της κι' ἤθελε νὰ τὴν
σκοτώσῃ, ἐκτελώντας μιὰ
πατρικὴ ἐντολή;

—Μωρὲ παιδί μου, ἂν
πραγματικὰ εἶσαι παιδί μου,
τί λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ
λές; Ποιὸς σ' ἐγέμισε ψέμ-
ματα;

Ἄντι ἄλλης ἀπαντήσεως
ὁ Μειντάνης ἔσυρε ἀπὸ τὸ
σελάχι τοῦ τοῦ κίτρινασμένο
κουματί ἐκείνο τὸ χαρτί, ὅ-
που ὁ πατέρας του εἶχε γρά-
ψῃ τὴν τρομερὴ του κατάρρα.

—Ξέρεις γράμματα; τὴν
ἐρώτησε.

—Ναί!

—Καὶ γνωρίζεις τὸ γρά-
φιμό του;

—Τὸ γνωρίζω.

—Πᾶρε λοιπὸν καὶ διάβα-
σε. Πᾶρε καὶ κείνα νὰ ἰδῇς
ποιὸς μοῦεἰπε τὰ ψέμματα,
καὶ τί εἶμαι ὑποχρεωμένος
νὰ κάνω.

Γιὰ λίγες στιγμὲς στάθηκε συλλογισμένη.
—Μὲ καταδίκασε! ἐψιθύρισε. Γιατί μ' ἐπίστεψε ἔνοχη.
Μὰ σὺ; Μὲ νομίζεις ἔνοχη καὶ σὺ;
—Ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ νομίζω τίποτα.
—Ἐχεις ὅμως τὴν ὑποχρέωση νὰ ἐξακριβώσῃς ἂν εἶν'
ἀλήθεια ἐκεῖνο ποὺ μοῦ κατηγοροῦνε... Εἶσαι παιδί μου, κι'
ἂν ἐγὼ εἶμαι ἄτιμη, ἢ ἀτιμία μου λερώνει καὶ τὸ δικό σου
τὸ τίμιο ὄνομα. Εἶσαι ὑποχρεωμένος λοιπὸν νὰ μάθῃς ἂν
εἶσαι τίμιος, ἂν θάχῃ ὁ καθένας τὸ δικαίωμα νὰ σοὺ ρίξῃ
κατάμουτρα τὴν κατηγορίαν δι' εἶσαι γιὸς μίαν μάνας
ποὺ πρόδωσε δτι ἱερώτερο εἶχε στὴ ζωὴ της. Καὶ τί ἔκα-
νες ἐσὺ;

Ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν τῆς ἀπάντησε, ἡ Μάρω ἐξακολού-
θησε:

—Πῆγες νὰ ρωτήσῃς νὰ μάθῃς ἂν ἡ μάνα σου εἶναι ἔ-
τσι δπως τὴν λένε; Πῆγες νὰ ἐξακριβώσῃς ἂν πρέπει νὰ
σκύβῃς τὸ κεφάλι κι' ἂν ἔχῃ ὁ καθένας τὸ δικαίωμα νὰ χα-
μογελάσῃ εἰρωνικά εἰς βάρος σου;

—Εἰς βάρος μου;

—Ἄν ἡ μάνα σου εἶναι ἔνοχη, ἢ ἀτιμία της ἀντανα-
κλάει καὶ σὲ σένα. Ἀμαρτίες γονέων παιδεύουσι τέκνα.

Πῆγες νὰ μάθῃς ἂν ἐγὼ εἶμαι ἐκείνη ποὺ πιστεύεις ὁ πατέ-
ρας σου;

—Δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ μὴν πιστέψω τὰ λόγια ποὺ
εἶπε ὁ καπετάν Ζαχαριᾶς ξεψυ-
χώντας.

—Ἦσουν ὑποχρεωμένος νὰ
πιστέψῃς τὸν πατέρα σου, καὶ
ν' ἀδιαφορήσῃς γιὰ μιὰ ἀδικίαν
ποὺ μπορούσε νὰ γίνῃ στὴν
μάνα σου;

—Ἀδικία;

—Ἀμ' τί ἄλλο εἶναι αὐτὸ
ποὺ μοῦ κόλλησαν; Ἄ, Γιάννο!
Ἄ, παιδί μου Γιάννο. Δὲν μὲ
φτάνουν λοιπὸν οἱ τόσες πίκρες
ποὺ πέρασα στὴ βασανισμένη
ζωή μου, ἀλλὰ μοῦ μελλότανε
ν' ἀκούσω τέτοις λόγια ἀπὸ
τὸ στόμα σου, ἀπὸ τὸ στόμα
τοῦ παιδιοῦ μου ποὺ τῷεἰχα χα-
μένο καὶ ποὺ τὸ βρήκα γιὰ ν'

ἀκούσω τὰ λόγια ποὺ λές; Πῆ-
ρες τὸ γράμμα καὶ ἤρθες νὰ
μὲ σκοτώσῃς. Ἐκεῖνος πιστέ-
ψε πῶς ἦμουν ἔνοχη, γιὰτί δὲν
μποροῦσε νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν
ἀλήθειαν. Μέσα στὴ φυλακὴ ποῦ-
ητον, ὁ κάθε συκοφαντὴς πῆ-
γαίνει καὶ τοῦλεγε δτι ἤθελε.

Καὶ τὸν ἐπίστευε, ἀφοῦ δὲν μπο-
ροῦσε νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλή-
θειαν. Ἀλλὰ γιὰτί δὲν τῷκανε
ἐσὺ;

—Γιατί ἐπίστεψα ἐκεῖνο ποὺ
πίστεψε κι' ὁ πατέρας μου. Κι'
ἄλλωστε ἐγὼ δὲν ἤρθα νὰ κρί-
νω τὸν πεθαμένο. Δὲν πρόκει-
ται νὰ γυρέψω νὰ μάθω ἂν εἶ-
χε δίκην ἢ ὀχι. Ἐχω μιὰ του παραγγελία κι' εἶμαι ὑποχρε-
ωμένος νὰ τὴν ἐκτελέσω, ἂν δὲν θέλω νὰ πέσῃ ἡ κατάρρα
τοῦ σὸ κεφάλι μου.

—Καὶ θὰ τὸ κάνῃς χωρὶς νὰ μάθῃς ἂν δίκην ἢ ἀδικα
μὲ καταδίκασε.

—Ναί!

Ἀρκετὲς στιγμὲς ἡ Μάρω
ἔμεινε συλλογισμένη. Ὅσο
κι' ἂν τὸν ἄκουγε νὰ λὲθ δτι
ἦταν ἀποφασισμένος νὰ ἐκτε-
λέσῃ τὴν ἐντολὴν ποὺ ἀνέ-
λαβε, κι' ὅσο κι' ἂν τὸν ἔβλε-
πε ἀπειλητικὸ κι' ἀσυγκίνητο,
δὲν ἤθελε νὰ παραδεχθῇ δτι
θὰ τὴν ἐσκότωνε.

Ἡ συνάντησίς της μὲ τὸ
παιδί της ποὺ τὸ νόμιζε πε-
θαμένο, ἔπειτα ἡ ἐναντίον της
κατηγορία δι' εἶχε προδώ-
σει τὸν ἄνδρα της, καὶ τέ-
λος ἡ δῆλωσις ἐκείνη δι' ἐὰ

τὴν ἐσκότωνε τῆς εἶχαν προξενήσει μιὰ τέτοια ζάλη, ὥστε
σιγὰ—σιγὰ ἔπαυσε νὰ ἔχῃ σαφὴ ἀντίληψη τῶν ὧσων ἔβλε-
πε καὶ νὰ ἐννοῇ ἐπακριβῶς τὰ σοβαρὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἄ-
κουγε.

—Θὰ πεθάνῃς! τῆς εἶπε ὁ Μειντάνης. Ὁ πατέρας μου
σὲ καταδίκασε, κι' ἐγὼ ἐπίσης, γιὰ νὰ σοὺ εἰπῶ τὴν ἀλή-
θειαν, σὲ πιστεύω ἔνοχη. Θὰ πεθάνῃς. Ἡ κατάρρα τοῦ πατέ-
ρα μου μοῦ βαραίνει τὴν ψυχὴ καὶ μοῦ παραλύει τὴ δύνα-
μην. Ἄν ζήσω μὲ τὴν ἰδέαν δι' εἶμαι ἓνας καταραμένος, θὰ
ζήσω δυστυχισμένος. Ἀχρηστος γιὰ τὸν ἐαυτὸ μου καὶ
γιὰ τὴν πατρίδα, θὰ μουνζουρώσω τὸ ὄνομά μου γιὰτί θὰ
μὲ κυνηγᾷ ἀϊάκοπα ἢ σκέψη ὅτι εἶμαι καταραμένος. Θὰ
πεθάνῃς λοιπὸν γιὰτί εἶσαι ἔνοχη, κι' ἐγὼ εἶμαι ἀποφασί-
σμένος νὰ ἐκτελέσω τὴν δίκαιη ἀπόφασιν τοῦ τίμιου πατέ-
ρα μου.

Ἡ Μάρω δὲν ἐμίλησε. Ἐκεῖνος ἐξακολούθησε.

—Ἄν εἶσαι καλὴ χριστιανὴ καὶ θέλῃς νὰ κάνῃς τὴν
προσευχὴν σου, κάνέ την. Ἐγὼ, ὁ Γιάννος Μειντάνης δὲν
θάπαιρνα ποτέστιν ψυχὴν μου τὸ κρίμα σου.

Ἡ μητέρα του σιωποῦσε καὶ τὸν ἐκύτταζε. Δάκρυα,
θερμὰ δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια της, καὶ ἐξακολου-
θοῦσε νὰ τὸν κυττάζῃ μὲ παράπονο, χωρὶς πλέον νὰ μιλή-
σῃ.

Γιατί ἄλλωστε; Τὴν ἐπίστευε ἔνοχη. Ἦταν μητέρα του,
κι' ὅμως δὲν ἐνοιθε οὔτε τὴν παραμικρότερη στοργὴν γι'

αὐτήν, τὸ ἀντίκρουμά της δὲν
τοῦ ζύπνησε κανένα αἰσθημα.
Δὲν τὴν ἀγαποῦσε ποτέ, τώρα
τὴν μισοῦσε καὶ γιὰ ἓνα μονά-
χα ἐφρόντιζε, νὰ ἀπαλλαγῇ
ἀπὸ τὴν κατάρρα τοῦ πατέρα
του.

Τὴν δὲ τῆς κατάρρα, δὲν
τὴν ἐλογόριζε. Ἀδικοῦσε
γι' αὐτήν, ἀλλ' ὅμως ἐκείνη, δὲν
ἦταν διατεθειμένη νὰ τὸν κατα-
ρασθῇ.

Ὅχι! Εἶχε δισσώσει μέσα
τῆς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ παιδιοῦ
τῆς, ποτὲ δὲν εἶχε ψάψει νὰ τὸ
μνημονεύῃ, κι' ἐσκίρτησε ἡ καρ-
διά της δταν τὸν ἄκουσε νὰ
λὲθ ὅτι ἦταν ὁ Γιάννος της.

Θὰ τὴν ἐσκότωνε!

—Νῆσαι εὐλογημένο! ἐψι-
θύρισε. Νῆχης τὴν εὐχὴ μου...

Ὁ Γιάννος δὲν τὴν ἄκουσε,
ἀλλὰ καὶ δὲν εἶπε τίποτε ἄλλο.
Μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά γι' αὐ-
τὸ ποὺ θὰ ἔκανε, ἀλλ' ἀποφασί-
σμένος πάντοτε νὰ τὸ ἐκτελέσῃ,
ἐτράβηξε τὸ μαχαίρι του.

—Ἄν θέλῃς νὰ προσευχηθῇς,
τῆς εἶπε, γονάτισε. Γιατί... πρέ-
πει νὰ τελειώσω...

Οὔτε τώρα δὲν ἐκινήθη ἡ
Μάρω κι' ὁ Μειντάνης ἐβάδισε
πρὸς αὐτήν.

Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή ἡ πόρ-
τα ἀνοίξε μὲ ὀρμή καὶ μιὰ ὀ-

μορφὴ νέα πήδησε μέσα.
—Στάσου! ἐφώναξε. Δὲν θὰ τὴν σκοτώσῃς ὀχι, λεβέντη
μου.

Γύρισε ὁ Μειντάνης, τὴν ἐκύτταξε κι' ἐψιθύρισε.

—Ἡ Ἀἰσὲ χανοῦμ.

—Ναί, εἰμ' ἐγὼ καὶ χαίρω
ποὺ μὲ γνωρίζεις, καὶ χαίρω
περισσότερο γιὰτί σὲ γνῶρι-
σα κι' ἐγὼ. Εἶσαι ὁ Μειντά-
νης, ἔτσι δὲν εἶναι;

—Ναί!

—Κι' ὅταν σὲ συνήντησα
μοῦεἰπες ἄλλο ὄνομα, κι'
ἐγὼ σὲ συμπάθησα καὶ σ' ἀ-
γάπησα. Σὺ δὲν ἐσκότωσες
τὸν Γιουσούφ Μπαρρῆ;

—Ναί!

Ὁ Μειντάνης ἐτράβηξε τὸ μαχαίρι του.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ

Τὸ πολύκροτον ἀριστούργημα
τοῦ ONE

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

(Ἐπῆρε τὸ χρυσοῦν βραβεῖον τῆς Γαλλικῆς

Ἀκαδημίας)

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΙ' ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ

«Υστερα από κάποια νικηφόρο μάχη, μία από τις θρυλικές εκείνες που κατέστησαν τ' όνομα τους διάσημο στην ιστορία, οι ύπαξιωματικοί και οι στρατιώτες βάφτισαν τον Ναπολέοντα «Κοντοδεκανέα». Οι απλοί και εκείνοι άνθρωποι δεν βρήκαν μεγαλύτερη τιμή παρά να δώσουν το ταπεινό αυτό παρατσούκλι στον άρχηγό τους, ο οποίος δεν έδυσκολεύετο να συζητήσει μαζί τους, σαν νάνηταν ίσος τους. Μ' αυτό ήθελαν ν' αποδείξουν πως τον θεωρούσαν έναν από τους «δικούς» των κι' έπειδή το ανάστημά του δεν ήταν παραπάνω από ένα μέτρο κι' έζηνα τρία εκατοστά, τον έβγαλαν ο «Κοντοδεκανέας».

Ένας βιογράφος του Μεγάλου Ναπολέοντος, παίζοντας επάνω σ' αυτό το παρατσούκλι, έγραψε αργότερα: «Ο Βοναπάρτης ήταν ο «μικρός δεκανέας» και κάτι λιγότερο ακόμα. Ένας στρατιώτης. Και κάτι περισσότερο: ο μεγαλύτερος στρατιώτης όλων των εποχών».

Έξ' άλλου, ο μεγάλος κριτικός Ιππόλυτος Ταιν, ο συγγραφέας της περίφημης «Φιλοσοφίας της Τέχνης», σέ μία του σκιαγραφία του Ναπολέοντος γράφει:

Τό πνεύμα του—έγραφε:— «ήταν διηρημένο σε τρείς

έπαρχίες. Πρώτη έπαρχία,—ή μεγαλύτερη— ήταν η στρατιωτική. Τά σύνορά της έφταναν ως την τελευταία λεπτομέρεια της στρατιωτικής και της πολεμικής επιστήμης. Στο κεφάλαιο αυτό τ' ήξερε όλα. Όλα όσα έχουν σχέση με τα στρατιωτικά και με τον πόλεμο εκτός από ένα, που δεν ήθελε ν' αγγίξει: Τήν ήττα! Έπίσης αυτός που τ' ήξερε και τ' κατώρθωσε όλα, έλεγε ότι μόνον μία λέξη δεν υπήρχε στο λεξιλόγιό του: «Η λέξη «άδύνατο»! Η δεύτερη έπαρχία του πνεύματος του Ναπολέοντος, κατά τον Ταιν, ήταν μία καταπληκτική έγκυκλοπαιδική μόρφωση, μία ιδιοφυΐα που αγκάλιαζε όλους τους κλάδους της ανθρώπινης γνώσεως. Στην υπηρεσία της σπανίας αυτής μορφώσεως είχε ένα σπάνιο όπλο. Τό τεράστιο μνημονικό του. Τίποτε δεν του διέφευγε. Τίποτε δεν ξεχνούσε όσον περνούσε ο καιρός, όπως ο καιρός δεν τον ξέχασε κι' αυτόν ποτέ.

Η τρίτη έπαρχία του πνεύματός του ήταν η αντίληψή του στα οικονομικά ζητήματα τις οικονομικές ανάγκες της χώρας του. Χάραις εούθις εξ' αρχής μία σταθερή οικονομική πολιτική και τον ύπουργόν των οικονομικών που διάλεξε απ' την αρχή, τον κράτησε κοντά του ως τό τέλος.

Δεν υπήρχε ζήτημα δημοσίου ενδιαφέροντος στο οποίο να μην έστρεφε την προσοχή του.

Αξίζει μονάχα ν' αναφέρουμε ακόμα ότι και τό καταστατικό της «Γαλλικής Κωμωδίας» τ' συνέταξε ο ίδιος κατά την διάρκεια της θρυλικής έκστρατείας του στη Μόσχα και μάλιστα κατά τις κρίσιμες στιγμές της 15ης Οκτωβρίου 1812.

Αλλά ποιές ήταν οι σχέσεις του Μ. Ναπολέοντος με τις γυναίκες;

Η μεγάλη συγγραφέας κυρία ντε Στάελ, πριν του κηρύξει αμείλικτο πόλεμο, τόσο δυνατό, ώστε αυτή ή υπερήφανη κόρη του ύπουργού των οικονομικών του τελευταίου βασιλέως Λουδοβίκου 16ου (του περιφήμου Νεκκέρ που έθεωρήθη ότι διά της πολιτικής του, προπροσκεύασε τη Γαλλική επανάσταση), έφθασε νά πη κάποτε στον αδελφό του Ναπολέοντος Λουκιανό Βοναπάρτη.

«Όταν βρίσκωμαι κοντά στον αδελφό σας, δεν ξέρω κι' εγώ τί μου συμβαίνει: Ψάχνω νά βρω λόγια ώστε νά τον κάνω νά με προσέξει!»

Κι' όμως ο Ναπολέον δεν την έπρόσεξε. «Όταν μάλιστα άρχισε, με τ' συγγράμματά της, νά του γίνεται ένοχλητική, της έκήρυξε τον πόλεμο.

Δέν έδίστασε δέ νά πάρη την απόφαση και νά την εξορίσει ακόμη! Η κυρία ντε Στάελ όμως τον πολεμούσε με την πέννα της.

Αλλ' ήταν ένα πολιτικό σφάλμα του Ναπολέοντος, τό νά θελήσει νά ψυχράνη τη γυναίκα εκείνη, που πήγαινε πρὸς αυτόν, με τόση συμπάθεια, που πήγαινε πρὸς έναν άνθρωπον που από τις γυναίκες του άμέσου οικογενειακού του περιβάλλοντος δεν ήταν καθόλου έιθουσιασμένος. Γιατί όλες αυτές, ή γυναίκα του Ίωσηφίνα, ή προγονή του ή Όρτενσία και οι αδελφές του, λές και συναγωνιζόνταν ποιά νά τον νευριάζει περισσότερο και νά τον δυσχεραίνουν.

Χαρακτηριστικό της μικρής υπολήψεως που είχε ο Ναπολέον για όλες αυτές τις γυναίκες του οικογενειακού του περιβάλλοντος ήταν κι' ένας ύπαινγμός που έκανε κάποτε σέ μίαν έμπιστευτική συζήτηση με την Ίωσηφίνα: «Σέ ποιά πόρτα κρυφακούει ή Όρτενσία;»

Κι' όλες αυτές οι γυναίκες, στις οποίες κατά βάθος, δεν είχε καμμία υπόληψη ο Ναπολέον, τις άγαπούσε. Στην κυρία ντε Στάελ, ασφαλώς είχε υπόληψη. Αλλ' όμως δεν την άγαπούσε.

Τό βέβαιον πάντως είναι ότι την γυναίκα, ο άνθρωπος αυτός, ο οποίος είχε δώσει όλο του τό πάθος, την ψυχή και τό κορμί του στη Γαλλία, την θεωρούσε μόνον ως όργανο για όρισμένους κρατικούς σκοπούς. Την ήθελε κοντά του ως μητέρα ενός διαδόχου. Έτσι, όταν ή Ίωσηφίνα δεν μπόρεσε νά εκπληρώσει αυτόν του τον πόθο, δεν έδίστασε παρ' όλους τούς δεσμούς των και τις συμπάθειες που της είχε, νά την χωρίσει. Αγάπησε τότε για ένα μικρό διάστημα, μίαν ώρα Πολωνέζα, την κόμισσα Βαλέσκα, πάντα όμως με την επίθυμία και τον άπώτερο σκοπό νά γίνει πατέρας.

Κι' έπειτα έπηρε την Αυστριακή, την Μαρία Λουίζα, την κόρη ενός έχθρου του αυτοκράτορος, χωρίς νά την αγαπή, κι' άρχισε νά την σέβεται μονάχα, όταν αυτή έξετέλεσε τό προορισμό της, όταν δηλαδή τ' έδωσε διάδοχο! Κι' από την έξορλα, ύστερα, δεν ενδιαφερόταν και δεν έδειχνε τρομερή στοργή, παρά πρόωρα χάθηκε...

Απ' τή μελέτη της ζωής του Ναπολέοντος βγάζει κανείς τό συμπέρασμα ότι πραγματικά δεν υπήρξε κατ' φλογερὸς έραστής όπως οι ρωμαντικοί ιστορικοί, και πρὸ παντός ο θρόλος, έπιμένουν νά τον παριστάνουν. Οι σχέσεις του με τις γυναίκες είχαν πάντα κάποια σκοπιμότητα.

Ένα πνεύμα υπολογισμού, ψυχρό και καθαρό του υπαγόρευε τις σχέσεις του αυτές. Μπορεί νά πη κανείς σήμερα χωρίς νά πέφτει έξω, πως όλο του τό πάθος και τόν έρωτα, στη Γαλλία, ο ίδιος, άλλως τε τό είπε:

«Ένα πάθος έχω μόνο, μία μονάχα έρωμένη. Τη Γαλλία!

»Αυτή συλλογίζομαι ακόμα και στόν ύπνο μου, αυτή έχω κοντά μου, αυτή που δεν με πρόδωσε ποτέ, και που σπαταλάει, για τό χατήρι μου, τό αίμα και τό χρήμα της!»

Και της τό άνταπόδωσε αυτό, με τη θυσία της ζωής του...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΛΟΥ. Ένταύθα. «Αν και ή έπιστολή σας με συνεκίνησεν βαθύτατα δέν θά μ'πορέσω νά σας εύχαριστήσω έν τούτοις πλήρως καθότι μου υποβάλλετε περί τās δέκα έρωτήσεις. Όπως δέ καταλαβαίνετε διά νά άπαντήσω εις όλους θά έπρεπε νά γερμίσω δύο στήλας τού περιοδικού.

Όπωςδήποτε σας άπαντώ πως μ'πορείτε νά άπαλλαγείτε από τās περισσότερα των έννοημάτων σας.

Πρέπει νά είσθε πάντοτε αισιόδοξη στη ζωή και νά πέρνετε τās πράγματα φιλοσοφικά. Η καλή δέ καρδιά και ή καλή διάθεση πολλές φορές άναπληρώνουν μερικά φυσικά προτερήματα που τυχόν δεν έχομεν. Λοιπόν από όσα μου γράφετε μ'πορείτε νά θεραπευθήτε άμέσως από τās εξής: α) τās τριχάς τού προσώπου, β) τās μπιμπικιές και τās σπυράκια, γ) τούς ανοικτούς πόρους. Για νά άπαλλαγείτε και από τās υπόλοιπα χρειάζεται μεθοδική και παρατεταμένη θεραπεία. Πρὸς θεού όμως μ'νάνετε πράγματα που δυνατόν νά επιδράσουν στην υγείαν σας. Η γυμναστική πρέπει νά γίνεται μεθοδικά και με σύστημα. Για νά θεραπευθήτε λοιπόν από τās τρείς παθήσεις που αναφέρω άνωτέρω θά παραγγείλετε στην άποθήκη καλλυντικών της οδού Κάνιγγος αρ. 12 τις εξής κρέμες:

1) Mastic Six No 12

2) Raglan Ast και

3) Fanil 33

Εάν θέλετε νά σας εξετάσω και προσωπικώς θά σας δεχθώ πολύ εύχαρίστως δωρεάν άρκεί νά πληροφορηθήτε από την έν λόγω άποθήκη τās ώρας που δέχομαι.

«ΠΙΣΤΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΝ» Ένταύθα. Ζητήσατε από την Άποθήκη Καλλυντικών της οδού Κάνιγγος την κρέμα «Tarke 5» για τό πρόσωπό σας. Την κρέμα που μεταχειρίζεσθε δέν την εγκρίνω, όσον άφορά δέ την πούδρα ναι, με την επιφύλαξιν όμως νά βάζετε έλαχίστη και όχι όλην την ήμέραν. Τά κομπιμέ έντελώς περιττά.

«ΕΛΕΝΗΝ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ» Πειραιά. Τό νά κοιμάσθε τόν χειμώνα με παράθυρα ανοικτά δέν τό εύρίσκω και τόσο λογικόν. Μ'πορείτε νά διάγετε ζωήν υπαίθρου χωρίς νά ριψοκινδυνεύετε νά πάθετε πνευμονίαν ή όποια ασφαλώς δέν θά σας θεραπεύσει από την προφυματικήν κατάστασιν εις την όποιαν εύρίσκεσθε. Αεροθεραπεία, καλή τροφή και έννοιαστη ζωή, αυτά είναι τās μόνα θεραπευτικά μέσα που χρειάζεσθε.

«ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΚΑΛ.» Τρίπολιν. Θά κάμωτε πρώτον μίαν άποτρίχωσιν και κατόπιν θά κάμωτε πλύσεις με τό κατωτέρω υγρόν:

Bichlorure de mercure 0,25 cent.

Ess. de Terebenthine 30 gr.

Glycerine 40 »

Alcool camphree 175 »

Στην ένέργειαν που μου γράφετε δέν προέπει έπ' ούδενι λόγω νά προβήτε γιατί άσθενέστερα θά έχετε σοβαρώτατας συνεπειάς.

«ΜΑΡΙΑΝ ΑΣΠΡΟΓΕΡΑΚΑ» Θεσσαλονίκη. Θά σταματήσετε κάθε θεραπεία με γατροσόφια και θά ακολουθήσετε πιστά τās κάτωθι συμβουλές: Θά λούζεσθε συχνά, δύο φορές τουλάχιστον την έβδομάδα με σαπούνι μαύρο κατράμιου, την παραμονήν δέ έκάστου λουσίματος θά τρι-

βετε με ύπομονήν τās ρίζας των τριχών με τό κάτωθι φάρμακον:

Teint. de quillaya 20 gr.

> » romarin) άά 10 »

> » jaborandi) 1 gr.

Sulfate de quinine 140 »

Alcool a 60° 20 »

Eau de Cologne 5 »

Μετάδω μήνα μου ξαναγράφετε.

«ΘΕΟΔΩΡΑΝ ΜΑΝΟΥΣΟΥ» Κεφαλήν. Δέν πρέπει νά απελπίζεσθε για τό έλάττωμα που έχετε.

Θι παραγγείλετε την κατωτέρω κρέμα με την όποιαν θά κάμωτε μασάζ τού προ-

σώπου επί 5 λεπτά της ώρας κάθε βράδυ επί τρείς μήνας συνεχώς.

Acetate de Thallium 0,40 cent.

Oxyde de zinc 2,0 gr.

Vaseline 20 »

Lan line 5 »

Eau de roses 5 »

Όταν δέ μετά τέσσαρας μήνας έλθετε στας Αθήνας θά σας δεχθώ με μεγάλην εύχαρίστησιν. Έπί τού παρόντος όμως πλὴν της άνωτέρω κρέμας μήν προβήτε εις ουδέμίαν άλλην ένέργειαν γιατί κινδυνεύετε νά πάθετε σοβαρόν δερματικόν νόσημα.

Ο ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Ο διάλογος πριν από τόν περίπατο.

...Ναι, αγαπητέ μου φίλε, και όμως ήσυχασα...

«Αλλοτε τό δέρμα μου ήτο τετνωμένο και έ-γυάλιζε, σαν νά τού είχα περάσει ειδικό βερνίκι. Φύσει λιπαρόν, δέν ήδύνατο νά συγκρατήσει την πούδρα και δέν έκαμα άλλο από τού νά πούδρα-ρώμαι συνεχώς.

Σήμερα όμως που χρησιμοποίησα την πούδρα ΡΕΑ, κατεσκευασμένη με ύλικά τās όποια, όχι μόνον δέν προκαλούν γυαλάδα, αλλά σχηματίζουν στο δέρμα μίαν επιφάνεια μάτ, έχω πιά ήσυχάσει. Καμμία άλλη πούδρα έως σήμερα δέν μου έδωκε τās καλά αποτελέσματα της πούδρας ΡΕΑ.

Η πούδρα ΡΕΑ, προϊόν της Αρωματοποιίας Cana, εύρίσκεται εις 9 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τās καλά Καταστήματα.

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΓΑΡΙΔΕΣ ΣΑΛΤΣΑ. — Για μισή ώρα γαρίδες πέρνουμε 100 δράμια κρεμμύδια, 200 δράμια τομάτα, 100 δράμια κρασί άσπρο, 50 δράμια λάδι, λίγο ψιλοκομμένο μαϊντανό και αλατοπίπερο. Κόβουμε τα κρεμμύδια φιλά και τα βάζουμε μαζί με το λάδι να καβουρντισθούν στην φωτιά έως ότου ξανθίσουν. Κατόπιν ρίχνουμε τις τομάτες κομμένες σε μικρές φέτες, ή τόν πελτέ και τις ανακατώνουμε στη φωτιά με ξύλινο κουτάλι λίγα λεπτά της ώρας. Έπειτα ρίχνουμε το κρασί, λίγο νερό, το μαϊντανό και το αλατοπίπερο. Όταν όλα αυτά πάρουν υερικές βράσεις, τότε ρίχνουμε μέσα τις γαρίδες, αφού προηγουμένως κόψουμε μ' ένα ψαλίδι τις άκρες των ποδιών τους και τα κρεατά τους. Τις αφήνουμε να βράσουν, μαζί με τη σάλτσα αυτή, ένα τέταρτο της ώρας, όποτε ή σάλτσα θα έχη πήξη. Άλλως εξακολουθούμε το βράσιμο λίγο λεπτά ακόμη. Κατόπιν τις βάζουμε στην πιατέλλα. Άλλοι τις μισοβράζουν σε νερό πρώτα και τις καθαρίζουν κι ύστερα τις ρίχνουν στη σάλτσα, όταν θα είναι μισογινωμένη.

ΑΣΤΑΚΟΣ ΠΙΛΑΦΙ. — Βάζουμε σε μία κατσαρόλα (τόσο μεγάλη όσο να χωράη ολόκληρο τόν άστακό με διπλωμένη την ούρά του) νερό, λίγα χόρτα καρόττα, ρίζες σέλινου, μαϊντανό, κρεμμύδι, πράσσο κ. ά. — 1 ποτήρι άσπρο κρασί, ένα φύλλο δάφνης και αλατοπίπερο. Άφου πάρουν όλα αυτά βράση ρίχνουμε μέσα τόν άστακό, σκεπάζουμε την κατσαρόλα και την αφήνουμε να βράση τρία τέταρτα της ώρας αν είναι

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ Μεσημέρι Βράδυ

Π Ε Μ Π Τ Η	
Άγκινάρες πολίτα	Κουνουπίδι γιαχνί
Έληές-Χαλβά-Φρούτα	Βολβοί-Κομπόστα
ΠΑ Ρ Α Σ Κ Ε Υ Η	
Γαρίδες Σάλτσα	Μακαρονάκια λαδ.
Πατάτες βρασ.-Φρούτα	Έληές-Φρούτα
Σ Α Β Β Α Τ Ο Ν	
Σπανακόπιττα-Έληές	Πίνες-Σπανακόρυζο
Φασόλια σουπα-Φρούτ	Έληές-Χαλβάς
Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η	
Άστακός πιλάφι	Γαβιαρόγλωσσες τηγ.
Χαλβάς Μαρωϊτικός	Χόρτα-Γλυκό
Φρούτα	Φρούτα
Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Α	
Ταραμοκεφτέδες	Φασόλια γιαχ.
Πατάτες τηγαν.	Χαλβά-Φρούτα
	Φρούτα-Κομ.
Τ Ρ Ι Τ Η	
Σουπιές σπανάκι	Χορτόσουπα
Έληές-Φρούτα	Μπακαλιάρος-σκορ.
Τ Ε Τ Α Ρ Τ Η	
Οκταπόδι γιαχνί	Ταραμοσαλάτα
Έληές-Φρούτα	Έληές-Φρούτα

μεγάλος, ή μισή ώρα αν είναι μικρός. Όταν βράση βγάξουμε από την κατσαρόλα το ζουμί, το περνούμε από τόν τυροπότη και τόν κρατούμε σ' ένα δοχείο. Έπειτα βάζουμε σ' άλλη κατσαρόλα 1 — 2 κουταλιές λάδι εκλεκτής ποιότητος και 1 μικρό κρεμμύδι ψιλοκομμένο να καβουρντισθ' ήλαφρά, να ξανθίσουν, και κατόπιν ρίχνουμε τόν άναλόγο ζουμί από τόν άστακό (ή άναλόγια για πέντε έως έξη ά-ομα είναι 4 φλυτζάνια ζουμί και 2 φλυτζάνια ρύζι) και λίγη ντομάτα. Κατά τόν διάστημα αυτό τεμαχίζουμε τόν άστακό (μαζί με τόν καυκί του) και τόν ρίχνουμε στο ζουμί. Όταν πάρη μερικές βράσεις, τότε βάζουμε και τόν ρύζι, τόν όποιο πλένουμε προηγουμένως και τόν αφήνουμε ένα τέταρτο της ώρας σε άλμυρό νερό. Όλα αυτά τότε πρέπ νά βράσουν σε σιγανή φωτιά έως ότου ψηθ'ούν.

ΠΙΝΕΣ. — Τις τρώμε άφ'ου πρην τις ψήσουμε λίγη ώρα στη φωτιά μαζί με τόν άστρακό τους. Άφαιρούμε έπειτα τόν ένα άστρακό, ρίχνουμε λεμόνι και τις τρώμε. Πολλοί τις κάνουν τηγανητές. Βγάζουν τόν άστρακό τις άλευρώνουν και τις τηγανίζουν. Πάντως προτού τις ψήσουμε πρέπει νά τούς βγάινουμε «τό κάρβουνο», όπως λένε ένα μικρό κομμάτι σκληρής μάλης πού είναι στην κοιλιά των, γιατί άλλιως τόν φαγητό τόν πιπερίζει.

ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΙΑ ΤΗΓΑΝΗΤΑ. — Άφου τ'άλατίσωμεν και τ'άκαθαρίσωμε καλώς, τ'ά άλευρώνουμε και τ'ά τηγανίζουμε εις βραστόν βούτυρον ή λάδι εκλεκτόν Σεβρίομεν με μαϊντανόγυρω.

Φροντίζετε πάντοτε διά την περιποίησιν τών ποδιών σας, με τόν τελειότερον σύστημα της ραδιοθεραπείας. Τόν πεντικιούρ, όπως ξέρετε, δέν άποτελεί πλέον κοκεταρίαν, αλλά προξενεί μεγάλην άνακούφισιν τού όργανισμοϋ. Η γνωστή Ρουμανίς καλλιτέχνις κ. ΜΑΙΡΗ, έκτελεί έπιστημονικόν πεντικιούρ.

Κατάστημα ΚΑΒΒΑΔΙΑ
Όδός Σταδίου 2-Τηλ. 29-388

Είναι
καταγοπτευμένη

με τ'ά μαλλιά της πού ποτέ δέν ήσαν τόσο λαμπερά, τόσο έλαστικά και μεταξένια. Καί αυτό τόν θαύμα όφείλεται στη χρήσιν τού Σαμπουάν «TETE-NOIRE» (Τέτ-νουάρ). Είναι ή τελευταία λέξις της έπιστήμης για τήν περιποίησιν τών μαλλιών και δέν περιέχει χρωστικές ούτε άλλες επιβλαβείς ούσιες. Για ξανθά μαλλιά ζητήσατε τόν ειδικό φάκελλο με τήν έπιγραφή Shampoo «TETE-NOIRE». (Κάθε φάκελλος περιέχει συμβουλές και όδηγίες έλληνιστί).

SHAMPODOR SHAMPOSAN
Για ξανθά Για σκούρα
TETE-NOIRE
avec chevéclat

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΣ, ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10, ΤΗΛ. 25-739

ΑΛΜΑ

Βελούδινο δέρμα δ' άποκτήσετε και σεις με τήν τακτικήν χρήσιν της κρέμας ήμέρας VANISHING CREAM «ΒΑΝΙΣΙΓΚ ΚΡΗΜ» και της νέας πούδρας.

“GEORGE”

Η πούδρα GEORGE λεπτή σαν άχνός λουλουδιού, κατασκευάζεται εις δέκα εκλεκτούς χρωματισμούς και είναι διακριτικά άρωματισμένη, ώστε νά έναρμονίζεται με τόν άρωμα της προτιμής σας πού φοράτε. Μία έλαφρά έπίστρωση τόν πρωί και μία άλλη τόν άπόγευμα είναι άρκεται δι' όλην τήν ήμέραν.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 ΤΗΛ. 20-918

Κόκκινα λέπια στὰ χείλη.

Γιατί τὸ κραγιόν σας δὲν στρώνει.

Εντός 10 ἡμερῶν

1220 ἐπιστολαὶ μᾶς ἤλθαν βεβαιώνουσαι τὰ καλὰ ἀποτελέσματα

Εἴχαμε ζητήσει ἀπὸ τις κυρίες, ποὺ χρησιμοποιοῦν τὸ κραγιόν μας, νὰ μᾶς ἀπαντήσουν κατὰ πόσον τὸ κραγιόν ΡΕΑ τὸ ὁποῖον εἰς τὴν κατασκευὴν του οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μετὰ τὸ κραγιόν τοῦ ἐμπορίου, τις ἱκανοποιεῖ

Καὶ μᾶς ἀπαντοῦν ὅλες: «ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΕΝΕΣ»

Ἴδου γιατί τὸ κραγιόν ΡΕΑ θριαμβεῖ: Τὸ νέον μας σύστημα κατασκευῆς ἀποκλείει αὐστηρῶς τὴν χρῆσιν ὕδατος καὶ γαλακτωμάτων, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποδώσουν σταθερὸν χρῶμα ἐπὶ τῶν χειλέων, τελείως ἐλαστικόν. Ἡ σύνθεσίς μας ἀνθίσταται ὄχι μόνον εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ καὶ εἰς κάθε ἐπαφήν.

Χρησιμοποιεῖτε πάντοτε στὰ χείλη σας τὸ Κραγιόν ΡΕΑ, διὰ νὰ μὴ φθάνετε εἰς τὴν κατάστασιν νὰ ἔχετε κόκκινα λέπια ἐπὶ τῶν χειλέων σας.

Τὸ Κραγιόν **ΡΕΑ**, προϊόν τῆς Ἀρωματοποιίας **Canal**, εὑρίσκεται εἰς 3 σταθεροὺς χρωματισμοὺς καὶ πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Καταστήματα.

ΚΑΛΤΣΑΙ ΣΤΕΡΕΩΤΑΤΑΙ
ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΑΙ ΠΛΕΟΝ
ΔΙΑΦΑΝΕΙΣ

ELBEO

Αἱ γνήσαι ἐκ φυσικῆς μετάξης Κάλτσαι **ELBEO**, ἐκτὸς τῆς Κορώνας, φέρουν ἐπ' αὐτῶν καὶ τὴν μάρκαν **ELBEO** κεντητήν. Πωλοῦνται εἰς τὰ καλλίτερα Καταστήματα εἰς τιμὰς ὠρισμένας.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ—ΑΠΟΘΗΚΗ
Μητροπόλεως ἀριθ. 46. Τηλέφ. 21—318

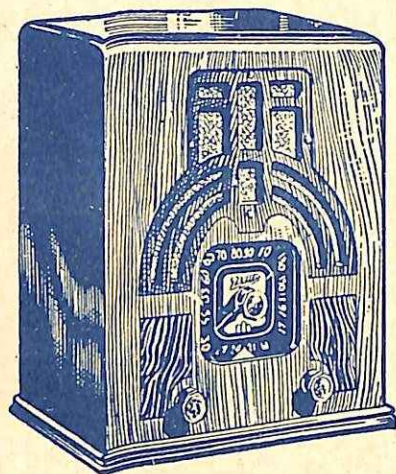
ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ & ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α. Ε.

Τὸ μέγα φαρμακεῖον Γ. Κερασσοπούλου (ὁδὸς Πειραιῶς ἀρ. 1) Παρέλαβε καὶ πωλεῖ εἰς ὅλους τοὺς χρωματισμοὺς μετὰ τὴν νέαν θήκην τὸ ἐξαιρετικῆς ποιότητος καὶ διαρκείας κραγιόν, **NELSON**

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Ἰατρός
Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν
Νοσημάτων
Ὁδὸς Μάγερ23α—Τηλ. 25-532
Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἑκάστον ἀσθενῆ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΟΝ
τοῦ περιοδικοῦ
ΠΑΝΘΕΟΝ
Ἀριθ. 34
27 Φεβρουαρίου 1936

ΔΡΧ. 4.500
ΤΥΠΟΣ 4-L-26E 4 ΛΥΧΝΙΩΝ

Λήψις ἄνω τῶν 40 σταθμῶν (187-2000 μέτρα). Μὲ τὰ ὀνόματα τῶν σταθμῶν ἐπὶ τοῦ φωτεινοῦ πίνακος.

“Ὅλαι αἱ τελευταῖαι τελειοποιήσεις--
 Λυχνίαι ΥΑΛΙΝΑΙ ἢ ΜΕΤΑΛΛΙΚΑΙ
 (κατ’ ἐκλογήν).

Τὰ μοναδικὰ ἀμερικανικὰ ραδιόφωνα
 μὲ κολοσσιαῖον φωτεινὸν πίνακα (Magnu-
 vision) 18 ἐκ. Κάθε κλίμαξ κύματος χωρι-
 στὸν χρῶμα.

Μοντέλα 4, 5, 6, 7, 9 & 12 ΛΥΧΝΙΩΝ
 ΜΕ ΔΥΟ ΜΕΓΑΦΩΝΑ.

“Ὅλα τὰ μοντέλα εἶναι ἐφωδιασμένα
 μὲ λεπτοδείκτην ἀπαραίτητον διὰ τὸν
 ἀκριβῆ προσδιορισμὸν τῶν σταθμῶν
 βραχέων κυμάτων.

Διὰ μέρη χωρὶς ρεῦμα, τελευταίου
 τύπου ραδιόφωνα λειτουργοῦντα ΜΟ-
 ΝΟΝ ΜΕ ΜΙΑΝ ΜΠΑΤΑΡΙΑΝ 6
 VOLTS.

ΤΥΠΟΣ 7-A-28 7 ΛΥΧΝΙΩΝ

Λήψις ὅλων τῶν κυμάτων
 13-2100 μέτρα). Εἰδικῶς κατα-
 σκευασθὲν διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ
 μὲ τὰ ὀνόματα τῶν σταθμῶν
 ἐπὶ τοῦ φωτεινοῦ πίνακος.

Γεν. Ἀντιπρόσωποι: ΠΟΙΚΙΛΗ ΑΓΟΡΑ Σταδίου 58-Ἀθῆναι